

HAYALET

BENİM ADIM GRIMALKİN

JOSEPH
DELANEY

HAYALET

BENİM ADIM GRIMALKIN

DİKKAT:
KARANLIK
BASTIKTAN SONRA
OKUNMAMALI!

"Ben Grimalkin, öldüreceğim kişileri çoktan seçtim."

Grimalkin'in hayattaki tek amacı Şeytan'ı yok etmekti. Ortak düşmanlarını alt etmek için Hayalet ve yardımcılarına katıldı; şimdi de yakalanmamaya çalışıyor.

Görevi ise ölümcül.

Şeytan'ı sonsuza dek ortadan kaldırmak için uyanık olmak zorunda. Onu takip eden kim ya da ne olursa olsun...

Wardstone Günlükleri'nden kanınızı donduracak bir hikâye daha: Katil Cadı Grimalkin.

ISBN: 978-9944-69-715-6

9 789944 697156

www.tudem.com

WARDSTONE 9
GÜNLÜKLERİ

HAYALET

BENİM ADIM GRİMALKİN

Joseph Delaney

© 2011, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No: 10/51
Alsancak-Konak/İZMİR
metin hakları © 2011, Joseph Delaney

İlk basım 2011 yılında, İngiltere’de *I am Grimalkin* adı ile
Random House Children’s Books’un bir markası olan The Bodley Head
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Joseph Delaney
Türkçeleştiren: Kerem Işık
Kapak Resmi: David Wyatt
Editör: Burhanettin Düzçay

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Basım: Temmuz 2013 (3000 adet)
İkinci Basım: Mart 2014 (2000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 715 - 6

Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

HAYALET

BENİM ADIM GRİMALKİN

Joseph Delaney

 tudem

Joseph Delaney eşiyle birlikte Lancashire'da yaşamaktadır. Üç çocuğu ve yedi torunu vardır.

Wardstone Günlükleri, Katil Cadı Grimalkin'in, Şeytan'ın hizmetkârlarına karşı nefes kesen mücadelesiyle devam ediyor.

Grimalkin, bu son derece tehlikeli katil cadı; Tom, Hayalet ve Alice'le bir güç birliği oluşturdu. Elinizdeki anlatı, Hayalet'in Kaderi'nin kaldığı yerden devam ediyor. Grimalkin'in taşıdığı şey, her ne pahasına olursa olsun düşmanlarının eline geçmemeli...

Marie için

Grimalkin.

Bölgesini belirlemek ve yaklaşanları uyararak uzaklaştırmak için makas sembolünü ağaçlara kazır...

Halihazırda Malkin klanının 'katil cadı'sı, Grimalkin'dir. Son derece hızlı ve güçlü olan bu katil cadının bazı prensipleri vardır: Asla hileye başvurmaz.

Zorlu rakipleri tercih eder. Her ne kadar onurlu bir yapısı olsa da Grimalkin'in karanlık bir yanı da vardır ve işkenceye başvurduğu söylenir. Makasının çıkardığı tak-tak seslerinden herkes korkar. Düşmanlarının etlerini kemiklerinden sıyıyıp almak için bu makası kullanır...

Grimalkin'in en sevdiği silah, uzun bıçaktır ve o aynı zamanda kendi silahlarını kendi yapan maharetli bir demirci ustasıdır.

(John Gregory'nin defterinden alınmıştır.)

HAYALETİN YARATIKLAR KİTABI

BÖLÜM I

İRİ, YEŞİL VE EKŞİ BİR ELMA

*Önündeki düşmana iyice bak. Pörtlemiş gözlerini,
kudurmuş hiddetini görebiliyor musun?*

Peki ya kıllı göğsünü?

Tekke gibi koktuğunu duyuyor musun?

Sakin ol. Neden korkasın ki? Kazanabilirsin.

Neye de olsa o sadece bir insan. Bana inanmayı öğren.

Benim adım Grimalkin.

Ormanın ortasına varınca ağır deri heybeyi omzumdan indirip yere bıraktım. Sonra diz çöküp heybenin ipini çözdüm... Ve içindeki şeyin leş gibi kokusuyla karşılaştım. Suratımı ekşitip yağlı, kir içindeki saçlarından kavradığım gibi onu heybeden çıkardım.

Ağaçların altı karanlıktı ve ayın doğmasına daha bir saat vardı. Fakat cadı görüşüne sahip gözlerim sayesinde karanlığa rağmen etrafı net bir şekilde görebiliyordum. Elimde tuttuğum şeye, yani Şeytan'ın başına baktım.

Bu korkunç bir görüntüydü. Etrafı göremesin diye göz kapaklarını dikmiştim; konuşmasın diye gül dikenleriyle kaplı iri, yeşil ve ekşi bir elmayı ağzına tıkmıştım. Düşmanıma iyi bakılmıştı; tam hak ettiği gibi... Kokuya rağmen

ne başı ne de elma çürümüştü; ilki onun gücü, ikincisiyse yaptığımı büyü sayesindeydi.

Heybeyi yere serip başı üzerine yerleştirdim, karşısına geçip bağdaş kurarak düşmanımı dikkatlice inceledim.

Her nasılsa kesildikten sonraki halinden daha ufak görünüyordu, ama yine de normal bir insan başının iki katı büyüklüğündeydi. Bedeninden ayrıldığı için sahiden küçülmeye mi başladı acaba, diye düşündüm. Alnından çıkan boynuzlar tıpkı koçlarındaki gibi kıvrıktı; burnuysa kartal gagasını andırıyordu. Bu acımasız bir yüzdü ve gösterdiğim acımasızlığı hak ediyordu.

Bedenimi çepeçevre saran deri kayışlar, içinde silahlarımla aletlerimi taşıyan kınlarla kaplıydı. En küçüklerinden ince, keskin bir kanca çıkardım. Kancayı Şeytan'ın açık ağzına sokup yeşil elmaya sapladıktan sonra çevirip sıkıca çektim. Bir an için zorlandıysam da meyveyi ve beraberinde gül dikenlerini çıkarmayı başardım. Bu engelden kurtulan ağız yavaşça kapandı. İçindeki kırık dişleri görebiliyordum: Hayalet ve Tom Ward'la birlikte Şeytan'ı bağlarken bu dişleri çekicimle ben kırmıştım. Bu anı öyle canlıydı ki zihnimde yeniden yaşadım.

Can düşmanım Şeytan'ı bağlamak ya da yok etmek için uzun süredir fırsat kolluyordum. Daha çocukken bile ondan tiksiniyordum. Klanımı kontrol altına almak için başvurduğu kurnazlıkları, cadılar meclisinin ona yaptığı dalkavuklukları görebiliyordum. Yıl boyu Cadılar Bayramı arifesini, yani onun ziyarete gelme olasılığının en yüksek

olduğu günü iple çekerlerdi. Bazen yaktıkları ateşin tam ortasında belirirdi ve cadılar çıplak kollarını dağlayan alevlere aldırış etmeden, ellerini uzatıp onun tüylü gövdesine dokunmaya çalışırlardı.

Gitgide artan tiksintim içgüdüsel bir durumdu –doğuştan gelen bir nefret– ve harekete geçmediğim takdirde hayatımı zehir edeceğini, kara bir gölge gibi yaptığım her şeyin üzerinde dolaşacağını biliyordum. Zekiydi, kurnazdı ve hilebazdı; hedeflerine çoğu zaman yavaş yavaş ulaşırdı. Hepsinden öteyse günün birinde ona karşı gelen diğer cadılar gibi kölesi haline gelmekten korkuyordum. İşte buna dayanamazdım ve her ne pahasına olursa olsun buna engel olmak için bir şeyler yapmalıydım.

Ve tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum: Bir cadının Şeytan'ı kendisinden uzak tutabilmesini sağlayacak kesin bir yöntem vardır. Bu son derece uç bir yöntem olsa da sonsuza dek ondan kurtulmasını sağlar. Şeytan'la bir kez yatmalı ve ona çocuk vermelidir. Ardından –çocuğunu dikkatle inceledikten sonra– cadıya bir daha yaklaşmayabilir. Tabii cadı istemediği müddetçe...

Şeytan'ın çocuklarının çoğu 'insanat' idi; Karanlık'a ait, korkunç bir güce sahip, şekilsiz varlıklar... Bir kısmıysa güçlü cadılardı. Ama kötülüğün es geçtiği az, son derece az bir bölümü mükemmel insan bebekleri olarak dünyaya geliyordu. Karanlık bir varlık doğurma riskini aldığımı biliyordum ancak Şeytan'dan kurtulmak için buna değerd.

Gerçekten de çok şanslıydım. Son derece güzel ve her bakımdan narin bir oğlan dünyaya getirdim.

Daha önce bir başka varlığa karşı bu denli yoğun bir sevgi beslememiştim. Oğlumun sıcaklığını tenimde duymak, kendini bana bıraktığını hissetmek mükemmeldi; hayal dahi edemeyeceğim ve kesinlikle hiç beklemediğim bir güzellikti. O küçük çocuk beni sevdi ve ben de onu; hayatta kalması bana bağlıydı ve kendimi ilk kez gerçek anlamda mutlu hissettim. Ama bu dünyada böyle mutluluklar nadiren uzun sürer.

Benimkinin sona erdiği geceyi iyi hatırlıyorum. Güneş henüz yeni batmıştı ve ılık bir yaz akşamı başlıyordu; ben de çocuğumu kucağıma alıp uyutmak için ninniler mırıldanarak kulübemin arkasında kalan duvarlarla çevrili bahçeye çıktım. Aniden gökte bir şimşek çaktı ve ayaklarımın altındaki toprağın kaydığını hissettim; hava buz kesti. Her ne kadar Şeytan'ın günün birinde ziyaretime geleceğini bilsem de artık bunun kaçınılmaz olduğunu fark edince kalbim korku içinde atmaya başladı. Bir yandan da seviyordum, ne de olsa oğlunu gördükten sonra beni rahat bırakıp bir daha ziyaretime gelmeyeceğini biliyordum. Ondan sonsuza dek kurtulacaktım.

Daha önceleri Şeytan bana hep koyu kıvrırcık saçlı, mavi gözlü ve içtenlikle gülümseyen yakışıklı bir genç adam kılığında görünmüştü. Ama pek çok şekle girebilir ve bu kez, Pendle cadılarının 'Korku Majesteleri' adını verdiği biçimde belirdi; bu, korkutmak ve dehşete düşürmek için kullandığı bir görüntüydü.

Bulunduğum yerin hemen yanında beliriverdi ve pis kokan nefesi, yüzüme öyle yakındı ki öğürmemek için

kendimi zor tutuyordum. Kıvrık boynuzları ve sert, siyah tüylerle kaplı devasa gövdesiyle benim üç katım büyüklüğündeydi. Belirir belirmez öfkeyle kükreyerek kucığımdaki masum bebeğimi alıp yere çarpacakmış gibi havaya kaldırdı.

“Lütfen!” diye yalvardım. “Ona zarar verme. Ne istersen yaparım, yeter ki bırak o yaşasın. Onun yerine benim canımı al!”

Şeytan bana bakmadı bile. Nefret ve öfke doluydu. Çocuğumun narin başını bir kayaya çarptı. Sonra da ortadan kayboldu.

Uzun bir süre acıdan çılgına dönmüş bir halde yaşadım. Ve sonra uzun günlerle uykusuz geceler yavaşça gelip geçerken intikam düşünceleri beynimin kıvrımlarında dolaşmaya başladı. *Acaba bu mümkün mü?* diye sordum kendi kendime. *Şeytan’ı yok edebilir miyim?*

İmkânsız ya da değil, bu benim hedefim ve hayattaki tek amacım haline geldi.

Bu hedefimin bir kısmına bir ay kadar önce ulaştım. Şeytan yok olmuş değil ama en azından geçici de olsa bağlandı. Bunu yaşlı Hayalet John Gregory ve genç çırağı Thomas Ward sayesinde başarabildim. Şeytan’ı gümüş mızraklarla sıkıştırıp el ve ayaklarından derin bir çukurun kayalık tabanına çiviledik. Bedeni şimdi İrlanda’nın güneyindeki Kenmare’da gömülü.

Kazandığımız zaferi hatırladıkça keyifleniyorum. Şeytan elleriyle ayaklarının üzerinde yere çömelmiş, çılgına dönmüş bir boğa gibi acı içinde böğürerek başını iki yana

sallayıp duruyordu. İlk çiviye sol eline saplayıp çekiçle üç kez vurarak o kılı, devasa elini kayaya yapıştırdım. Ama onu bağlamak için öyle acele ediyordum ki dikkatsiz davrandım ve o an ölüme çok yaklaştım.

Başını çevirip ağzını iyice açarak başımı gövdeden koparmak istercesine öne atıldı. Fakat o ölümcül çeneden sakınmayı başardım ve çekici suratına savurarak ön dişlerini darmadağın ettim. Çok az şey bana bundan daha fazla keyif vermiştir.

Sonrasında Tom Ward ona İrlanda'nın en efsanevi kahramanlarından Cuchulain'in verdiği Kader Kılıcı'nı havaya kaldırdı. İki öldürücü darbeyle Şeytan'ın başını boynundan ayırdı ve işte o kesilen başı da ben aldım.

Bedeniyle başı ayrı olduğu sürece Şeytan bağlı kalacaktır. Ne var ki kötücül hizmetkârları her daim peşimdeler. Başı bedene geri götürüp çivilerle gümüş mızrakları çıkararak O'nu bir kez daha serbest bırakmak istiyorlar.

Ben de onlara engel olabilmek için sürekli hareket halindeyim. Böylelikle Hayalet ve çırağı, Şeytan'ın nasıl tamamen yok edilebileceğini ya da Karanlık'a geri gönderilebileceğini bulmaya çalışırlarken vakit kazanıyorum. Ama sonsuza dek bu şekilde kaçamam ve gücüm sınırlı. Hem benim doğamda kaçmak değil, savaşmak var. Oysa bu mücadeleyi kazanmamın mümkünü yok; sayıca çok fazlalar ve Malkin klanının katil cadısının dahi başa çıkamayacağı kadar güçlüler.

"Sana hükmetmek güzel!" dedim Şeytan'a önünde otururken.

Kesik baş bir süre sessiz kaldıktan sonra ağzı yavaşça açıldı ve çenesinden aşağıya kanla karışık salyalar akmaya başladı.

“Gözlerimi aç!” diye kükredi tok bir sesle. Dudakları oynuyordu fakat kelimeler sanki başın altındaki topraktan yükseliyor gibiydi.

“Bunu neden yapacaktım?” diye sordum. “Görebiliyor olsaydın hizmetkârlarına nerede olduğumu söylerdin. Hem senin acı çekmeni izlemek benim için büyük bir keyif.”

“Asla kazanamazsın cadı!” diye homurdandı kırık dişlerini göstererek. “Ben ölümsüzüm; zamanı bile alt edebilirim. Günün birinde öleceksin ve ben seni bekliyor olacağım. Bana yaptıklarının cezasını misliyle ödeteceğim. Seni ne tür işkencelerin beklediğini hayal dahi edemezsin.”

“Dinle aptal!” dedim. “Beni iyi dinle! Ben ne geçmişte kalan yenilgileri dert edinirim ne de geleceği gereğinden fazla düşünürüm. Ben ‘*şu anın*’ yaratıcıyım ve şimdiki zamanda yaşarım. Ve sen de *şu anda* kapana kısılmış vaziyette benim yanımdasın. *Şu anda* acı çeken sensin. *Benim* hükümüm altındasın!”

“Güçlüsün cadı,” dedi Şeytan usulca, “ama peşinde senden daha güçlü ve ölümcül bir şey var. Günlerin sayılı.”

Aniden her şey derin bir sessizliğe gömüldü. ‘Zaman’ hakkında konuşmak, daha önce heybeden çıkardığım anlarda denemeye kalkışıp başaramadığı şeyi bir kez daha denemeye itmişti onu. Zamanı yavaşlatma ya da durdurma becerisine sahipti. Tabii başı bedeninden ayrıldığı için güçleri sınırlıydı, fakat ben yine de işimi şansa bırakmayarak dikenlerle çevrili elmayı ağzına tıktırdım.

Şeytan'ın yüzü kasıldı. Dikili gözkapaklarının altında acı içinde dönüp duran göz bebeklerini görebiliyordum. Ama rüzgârın başımın üzerindeki yaprakların arasından fısıldayarak geçmeye başladığını duydum. Zaman akıyordu. Tehlike geçmişti.

Başı deri heybeye geri koyup çöken yoğun karanlığa bakıp odaklandım. Havayı şöyle bir koklayınca buranın hâlâ yeterince güvenli olduğunu anladım. Bulunduğumuz tepenin zirvesini çevreleyen korulukta tehlikeli bir şey yoktu ve o açıdan burası harika bir yerdi. Düşmanlarım fark ettirmeden bana yaklaşılamazdı.

Peşime düşenlerin sayısı artmaya başlamışken akşamüzeri geç vakit onları atlatmayı başarmış ve çok geçmeden arta kalan o çok değerli büyü gücümü kullanarak kendimi gizlemiştim. Şimdi neredeyse gece yarısı olmak üzereydi ve burada şafak sökünceye kadar uyuyup gücümü toplama niyetindeydim.

Çok geçmeden bir tehlike sezinleyip aniden uyandım. Peşimdekiler tepeyi tırmanarak bulunduğu yere doğru geliyorlardı ve koruluğu kuşatmak üzere etrafa dağılmışlardı.

Bu nasıl olabilirdi? Kendimi iyi gizlemiştim; beni burada bulamamaları gerekirdi. Ayğa fırladığım gibi deri heybeyi omzuma vurdum.

Çok uzun süredir koşuyordum. En sonunda savaşıma vakti gelmişti. Bu düşünce kendimi iyi hissettirdi; yakın dövüş beklentisi bende hep bu etkiyi yapardı. Bunun için yaşıyordum: Gücümü düşmanlarımın gücü karşısında sınamak; dövüşmek ve öldürmek için...

Kaç yaratık vardı? Parmağımı boynumda asılı kolyeden sarkan başparmak kemiklerinin arasında gezdirerek büyümlü güçlerini kendime çektiikten sonra zihnimle önümde uzanan karanlığı taradım.

Dokuz taneydiler. Havayı üç kez üst üste koklayıp daha fazla bilgi edinmeye çalıştım. Geride –neredeysse bir kilometre ötede– daha başkaları da vardı; bu tarafa doğru yaklaşan yirmi hatta daha fazla yaratık... Bir şey aklımlı karıştırdınca yeniden havayı kokladım. Daha kalabalık olan gruba yeni bir varlık eklenmişti. Tanımlayamadığım biri ya da bir şey. Tuhaf bir şey. Ne olabilirdi?

Peşinde senden daha güçlü ve ölümcül bir şey var.

Şeytan böyle demişti. Yoksa bunu mu kastediyordu?

Öyle bile olsa o daha kalabalık olan grup şimdilik unutulabilirdi. Öncelikle daha yakın tehlikeyle ilgilenmem gerektiğinden dokuz kişilik grubun ne tür bir tehdit teşkil ettiğini değerlendirmeye başladım.

İçlerinden yedisi cadıydı. İçlerinden en az biri, en üst seviyeydi ve hizmetçi cin büyümlü kullanıyordu. Beni bu şekilde bulmuş olabilirlerdi. Cadıların hizmetçi cinleri bir kurbağadan tutun da kartala kadar her şekle bürünebilir. Her ne kadar kontrol etmeleri çok güç olsa da bir zamanlar Karanlık'a ait çok güçlü birer yaratıktılar. Yani hizmetçi cin yaptığım gizleme büyümlüne rağmen yerimi tespit etmiş olabilirdi.

Tepeyi tırmanan grubun içinde bir insanat olduğunu da anlayabilmişim; grubun sonuncu üyesinin kara büyümlü bir erkek olduğunu da...

En az direniş göreceğim yolu seçmem benim için daha iyi olacaktı. Cadılardan ikisi acemiden hallice gençlerdi. Tam onların bulunduğu noktadan geçerek çemberden kaçıp karanlığa karışabilirdim. Ama benim yöntemim bu değildi. Onlara kim olduğumu hatırlatmalıyım. Peşime düşen tüm yaratıklara benim Malkin klanına mensup Katil Cadı Grimalkin olduğum mesajını iletmeliydim. Öyle uzun süre boyunca kaçmışım ki bana olan saygıları azalmıştı. Onlara korkmayı yeni baştan öğretmem gerekiyordu. Böylece tepeyi tırmanan düşmanlarıma seslendim.

“Benim adım Grimalkin ve hepinizi öldürebilirim!” diye bağırdım. “Fakat yalnızca üçünüzü öldüreceğim; en güçlü olan üçünüzü!”

Yanıt gelmedi ama her şey sessizliğe gömüldü. Bu önceki sessizlikti. Bense fırtınaydım.

Şimdi iki bıçak çekiyorum. Sol elimde yakın dövüşte kullandığım uzun bıçak; sağ elimdeyse fırlatma bıçaklarından biri var. Düşmanlarım ağaçların arasına girmeye başladığından tepe boyunca aşağı doğru ilerleyerek onlara yöneliyorum. Önce büyücüyü öldüreceğim; sonra insanatı ve son olarak da aralarında en güçlü olan cadının hizmetçi cinini.

Ses çıkarmamaya özen göstererek yavaşça ilerliyorum. Düşmanlarımdan bazıları ya bunu yapamayacak kadar beceriksizler ya da dikkat etmiyorlar. Duyma yetim son derece gelişmiş durumda ve ara ara uzaktan gelen bir dal kırılma sesini ya da otların arasında ilerleyen uzun eteklerin çıkardığı hisırtıyı duyabiliyorum.

Büyücünün yukarısında bir konuma ulaşınca durdum. O yalnızca bir insan olduğundan içlerinde alt etmesi en kolay olacak. Öyle bile olsa yaklaşmakta olan altı cadıdan çok daha güçlü olduğuna hiç şüphe yok. Bir katil cadı rakibini asla küçümsememelidir. Onu hızlıca öldürüp bir sonrakine geçeceğim.

Sivri, metal bir yay gibi katlanıp saldırıya odaklanarak karanlığın içinde keskin gözlerimle büyücüyü arıyorum. Genç bir erkek, fakat büyülerini kuvvetli olsa da fiziksel anlamda kondisyonu zayıf ve tepeyi tırmandığı için nefes nefese kalmış durumda.

Harekete geçiyorum. Bayır aşağı üç seri adım atıp hızımı kesmeden fırlatma bıçağımı atıyorum. Büyücünün tam kalbine isabet ediyor ve adam bağırarak ölüp geriye doğru devriliyor. Savunma büyülerini gerçekten yetersizmiş.

Bir sonraki hedefim insanat. İri yarı, geniş aralıklı gözleri ve üst dudağından fırlayan sivri, sarı dişleri var. Bu yaratıklar –Şeytan'ın bir cadıdan olma çocukları– son derece güçlü olurlar. Bu nedenle işlerini fazla yaklaşımdan bitirmek gerekir. Onlar tarafından yakalanmak paramparça edilme riski barındırır. Her daim acımasız ve mertlikten yoksun olduklarından her an her şeyi yapabilirler. Benim çocuğum böyle kötücül bir yaratık olsaydı onu doğar doğmaz öldürürdüm.

Yaratığa doğru son hız koşarken deri kınından yeni bir fırlatma bıçağı çekip alıyorum. Atışım isabetli ve normal şartlar altında yaratığı boynundan haklayabilirdim. Fakat koruma altına alınmış. Cadılar onu güçleriyle sarmalayıp bıçağımı sektiren bir kalkanla çevrelemişler. Bıçak işe

yaramaz bir şekilde sekiyor ve insanat bir elinde kalın bir sopa, diğesinde kancalı bir mızrak, kükreyerek üzerime atılıyor. Sopayı savurup mızrağı saplamaya çalışıyor. Fakat daha yanıma gelemeden harekete geçiyorum.

Yönümü değiştirirken ağır heybe sırtıma çarpıp duruyor. Sonra uzun bıçağımı kullanarak insanatın boğazını kesiyorum ve yaratık boğazından kan fışkırırken hırıldayarak yere yığılıyor. Hız kesmeden koşmaya devam ediyorum.

Şimdi sıra üçüncü düşmanda: hizmetçi cinde.

Saat yönünün tersine çaprazlamasına koşarak daha ölümcül olan sol kolumu bayıra ve hâlâ tepeyi tırmanarak bana doğru yaklaşan cadılara veriyorum. İçlerinden biri saldırıyor fakat bu beklediğim cadı değil. Kılıcımın kabzasıyla yüzüne vurunca gerisingeri yere yığılıyor. Yaşayacak ama ön dişleri olmadan.

Artık daha güçlü olan hizmetçi cin saldırıya geçtiğimi hissedip bana dönerek kara büyülerini zehirli mızraklar gibi kalbime doğru savurmaya başladı bile. Onları savuşturup dosdoğru üzerine koşuyorum. Kanat çırpışları duyuyorum ve bir şey pençelerini öne doğru uzatmış vaziyette yüzüme pike yapıyor. Bu ufak bir şahin. Kılıcımı yukarı doğru savurunca kuş çığlık atarak bir kan topu gibi üzerime düşüyor.

Hizmetçi cini ölen cadı çığlık atıyor; kılıcımınla onu kestiğimde bir çığlık daha atıyor. Bir sonraki darbemle canını alıyorum ve bayır aşağı hızlanarak ağaçların arasından çıkarken artık yalnızca kendi ayak sesimle soluk alıp verişimi duyuyorum.

Doğuya doğru koşarak koruluktan çıkıp düşmanları ölüleriyle baş başa bırakıyorum. Koşarken bir yandan da olanları düşünüyorum. Bir katil cadı hem başarılarını hem de başarısızlıklarını değerlendirmelidir; geçmişinden sürekli ders çıkarmalıdır.

Beni nasıl bulmuş olabileceklerini düşünüyorum. Cadı güçlüydü, ama hizmetçi cini yalnızca ufak bir şahindi. Büyülerini birleştirseler dahi kendimi çevrelediğim büyülü örtünün ötesini görmelerine imkân yoktu. Hayır, başka bir şey olmalı.

Peki ya uzakta kalan daha kalabalık gruptaki tuhaf yaratık? O neydi? Yoksa yerimi bulan o muydu? Eğer öyleyse gerçekten güçlü olmalı. Daha önce hiç karşılaşmadığım bir şey olabilir mi? Yeni bir yaratık.

Bilinmeyene karşı tetikte olmanın faydası vardır. Bu bilinmezlik onu tehlikeli kılar. Ama çok geçmeden ölecek. Beni yenmeyi nasıl umabilir ki?

Benim adım Grimalkin.

Söken şafakla gökyüzü grileşerek toprağa serin bir çisenti bıraktı. Bir saat kadar sonra aynanın hareket ettiğini hissettim. Agnes irtibata geçmeye çalışıyordu. Büyükçe bir ağacın altında durup aynayı çıkarınca cadının yüzünü karşımda buldum. Dolgun yanakları ve tombul çenesiyle oldukça dostane bir yüzdü bu, ama cesur ve yabana atılmayacak bir kadın olduğunu anlamanız için gözlerine bir kez bakmanız yeterdi.

Sowerbutts, Deane'lerin yaşadığı köy olan Roughlee'den ayrılıp Whalley'li bir adamla evlenmişti. On yıl sonra kocası ölünce evine dönmüş, fakat bu kez Roughlee'nin yakınlarında bir kulübede yaşamaya başlamıştı. Her ne kadar klanla arasındaki mesafeyi korumaya özen gösterse de yaptıkları her şeyden haberdardı. Pendle'da olup da Agnes ve aynasından kurtulabilen pek bir şey yoktu.

Belli belirsiz gülümsedi, ancak daha konuşmasına başlamadan gözlerinde beni uyarmaya çalışıyormuş gibi bir bakış belirdi. Haberler iyi değildi. Odaklanıp bana söylediklerini anlamak için dudaklarını okumaya başladım.

Peşindeki bir 'korşak'. Cadılar, insanatlar ve büyücülerden oluşan bir ittifak tarafından yalnızca peşine düşüp seni öldürmesi için yaratıldı. Annesi bir dişi kurt, babası bir ecinni.

"Ecinninin adını görebiliyor musun?" diye sordum.

Bu bilgi hayati önem taşıyordu. Ne tür güçlere sahip olduğunu bilmeliydim. Kurda benzeyeceği belliydi, fakat babasından ona geçen becerilerin de önemi büyüktü. Benim klanım Malkinler de daha önce birçok kez korşak yaratmıştı. Bunlar genellikle belirli bir amaç için yaratılıyordu. Peşimdeki amacı da beni öldürmekti.

Agnes başını iki yana salladı. Üzgünüm. Bu bilgiyi güçlü bir büyü kalkanı koruyor. Ama denemeye devam edeceğim.

“Evet, bunu yaparsan minnettar olurum. Peki, kehanet gücünü de kullandın mı? Bu korşak denen yaratıkla yapacağım dövüşün sonucu ne olacak?”

Vakti gelmeden dövüştüğün takdirde ölümcül bir yara alacaksın. Bu kadarı kesin, dedi Agnes ciddi bir yüz ifadesiyle.

“Peki ya bu karşılaşmayı geciktirirsem?”

O zaman sonuç daha belirsiz. Fakat zaman geçtikçe hayatta kalma şansın da artıyor.

Ona teşekkür edip aynayı yerine yerleştirdikten sonra korşağın önündeki konumumu korumaya çalışarak koşmaya başladım. Koşarken bir yandan da Agnes’in söylediklerini düşünüyordum. Bunun bir korşak oluşu, benim ‘kaçabildiğim kadar kaçmak’ gerektiği düşüncemi pekiştiriyordu. Çünkü bu tür yaratıkların ömrü çok kısadır, yani çok hızlı yaşlanırlar. O zaman neden onunla daha genç ve gücü yerindeyken dövüşeyim ki? Şeytan’ın başını hizmetkârlarının ellerinden uzak tutmam gerekiyordu. Bu, benim düşmanlarımla dövüşme güdümünden çok daha önemliydi.

Kehanetin gücüne inanıyordum inanmasına, fakat her zaman kesin bilgiler veremeyebilirdi. Hatta bazen –nadiren de olsa– hatalı olabilirdi.

Martha Ribstalk’la ilk görüşmemizi anımsadım. Onun kehanet için tercih ettiği düzenek ayna yerine başparmak ve parmak kemiklerinin kanla karıştırılarak kaynatıldığı büyük bir kazandı. O dönemde bu, kara büyü’nün rağbet gören bir uygulamasıydı.

Daha önce anlaştığımız üzere bir gece yarısı ziyaretine gittim. Düşmanlarından birinin kanını içip gerekli ritüelleri yerine getirmişti bile.

“Paramı kabul edecek misin?” diye sordum.

Bana küçümseyici bir bakış attıysa da başını evet anlamında sallayınca kazana üç altın attım.

Sertçe, “Otur!” diyerek kaynayan kazanın yanındaki soğuk, taş döşemeyi işaret etti. Havada ağır bir kan kokusu vardı ve aldığım her nefesle birlikte dilimdeki metalik tat artıyordu.

Dediğini yapıp yere bağdaş kurarak yükselen dumanların arasından ona baktım. Kazanın arkasındaki yerinden ayrılmadığı için benden daha yüksekte duruyordu ve bu, karşısındakiler üzerinde hâkimiyet sağlamaya çalışanların sıklıkla başvurduğu taktiklerden biriydi.

Ancak ben korkmadım ve sakin bir şekilde bakışlarına karşılık verdim. “Ne gördün?” diye sordum. “Geleceğimde ne var?”

Uzun bir süre konuşmadı. Beni bu şekilde bekletmek hoşuna gidiyordu. Sanırım kehanetin bitmesini beklemek yerine ona bu şekilde bir soru yönelttiğim için sinirlenmişti.

“Bir düşman seçmişsin...” dedi en sonunda. “Şeytan, ölümlülerin yüzleşebileceği en güçlü düşmandır. Bu işin sonu basit. Yaşarken sen istemediğin müddetçe Şeytan yanına yaklaşamaz, ama ölmeni bekliyor olacak ve öldüğünde ruhunu ele geçirip sonu gelmeyen işkenceler çektirecek. Fakat tam olarak göremediğim başka bir şey daha var.

Bir belirsizlik... Başka bir güç araya girebilir; az da olsa umut vadeden bir güç...”

Duraksayıp öne doğru bir adım atarak yükselen dumanların arasına baktı. Bir uzun bekleyiş daha... “Biri var... yeni doğmuş bir çocuk...”

“Kim bu çocuk?”

“Tam olarak göremiyorum,” diye itiraf etti Martha Ribstalk. “Onu benim görüşümden gizleyen biri var. Ve sana gelince, onun devreye girmesine rağmen yalnızca silah kullanma konusunda üstün beceriye sahip olan biri –katil cadılara özgü hız ve acımasızlığa sahip ve katil cadıların arasında da en kudretli olanı– bunu yapabilir. Daha azı işe yaramaz. Bu durumda senin umudun var mı?” diyerek alay etti Martha.

O dönem Malkinlerin katil cadısı, muazzam bir güç ve hıza sahip, hüküm sürdüğü son on yıl içinde her yıl yerine göz diken üç kişiyi, toplam yirmi yedi kişiyi öldürmüş olan Kernolde adında dehşet saçan bir kadındı.

Ayağa kalkıp Martha’ya gülümsedim. “Kernolde’ı öldürüp onun yerini almakla kalmayacağım, gelmiş geçmiş en güçlü katil cadı olacağım.”

Ben oradan uzaklaşırken Martha alaycı bir şekilde gülüyordu, oysa ben son derece ciddiydim. Şeytan’ı alt edebilmek için kendi dövüş becerilerimi geliştirmem ve Malkin klanının cadısı olmam gerektiğini biliyordum. Ve sonra şu gizemli çocukla bir ittifak kurmam gerekiyordu.

Zaman içinde adını öğrendim:

Tom Ward.

Acele ederek hızımı düşürmemeye gayret ettim. Çisenti artık şiddetli bir sağanağa dönüşmüş, yüzümü döverek üstümü başımı sırlıslam etmişti.

Koşarken bir yandan da kehanet hakkında düşünüyordum. Cadılar genellikle ayna kullanır, ama bazıları derin translara girer, kimisi de geleceği rüyalarında görür. Bazıları kuzey rüzgârına doğru kemik fırlatarak nereye düşeceğine bakar. Ölü bir hayvanın karnını deşip iç organlarını inceleyenler de vardır. Ama kâhinler her ne derse desin geleceği bilmek söz konusu oldu mu belirsizlik her daim vardır. Şans faktörü de öyle... Her şey öngörülemez. Ve cadılar asla kendi ölümleriyle ilgili bir şey göremez; bunu bir başka kâhin yapmalıdır.

Martha Ribstalk'tan hoşlanmasam da kâhinlikte çok iyiydi ve o ilk seanstan sonra ona pek çok kez daha gittim. Son görüşmemizde ne zaman ve nasıl öleceğime dair bir kehanette bulundu; uzun yıllar sonra olacağını ama bu bilgiye güvenmemem gerektiğini söyledi. Zamanın pek çok patikası vardır; belki de bu kehanetini haksız çıkaracak bir yola çoktan sapmışımdır.

John Gregory ve Thomas Ward'la güç birliği oluşturdum. Karanlık'la mücadele edip Şeytan'ı yok etmek için kendi karanlık güçlerimi kullanmaya karar verdim. Bu her şeyi değiştirebilirdi.

Artık gitgide yavaşlayarak tırmanıyordum. Bir vadi sırtına varıp peşimdekilerin geldiği yöne baktım. Korşak beni ufukta göremesin diye iyice eğilmiştim ve onu ilk kez görmek için sabırsızlanıyordum.

Çok beklemem gerekmedi. Düşmanlarımla yarattığı bu canavarın çınar ağaçlarının arasından belirip bir çukurun üzerinden atladıktan sonra çalıların arasında gözden kaybolduğunu gördüm. Onu yalnızca bir saniyeliğine gördüm, fakat son derece tehlikeli ve güçlü bir yaratıkla karşı karşıya olduğumu anlamama yetti.

Uzaktan, tıpkı düşündüğüm gibi, dev bir kurda benziyordu. Tam büyüklüğünü kestirmek imkânsızdı. Dört ayağının üzerinde uzun adımlarla koşuyordu ve sırt kısmı gümüş tüylerle kaplı siyah bir postu vardı. Ancak sonra ön ayaklarının son derece güçlü ve kaslı birer kol olduğunu gördüm. Yaratık benimle dövüşüp beni öldürmek üzere tasarlanmıştı. Hakkındaki her detay tek bir amaca hizmet ediyordu: benim ölümüm.

Yakın dövüşte son derece güçlü ve hızlı olmalıydı. İnsanlarınkini andıran kollarıyla kemiklerimi kırabilir, kol ve bacaklarımı koparıp alabilirdi. Dişleri ve pençeleri de zehirli olsa gerek. Tek bir ısırık, hatta bir çizik dahi yavaş ve acı verici bir şekilde ölmeme neden olabilirdi. Belki de Agnes Sowerbutts 'ölümcül bir yara' derken bunu kast ediyordu.

İçgüdülerim durup dövüşmemi ve bu işi bir an önce halletmemi söylüyordu. Gurur da aynı şeyi yapmam için yalvarıyordu. Bu yaratıkla dövüşerek gücümü sınamak istiyordum. Ondan ve beni öldürmek üzere peşime takabilecekleri tüm yaratıklardan daha güçlü ve daha iyi olduğumu göstermek istiyordum.

Ah, Bay Kurt! Ölmeye hazır mısın?

Fakat burada söz konusu olan şey, benim hayatım ve gururumdan çok daha önemliydi. Savaşta şans çoğu zaman önemli bir rol oynar. Otların arasında gözümden kaçan bir taşa takılarak bileğimi burkabilirim; benden çok daha beceriksiz bir düşmanım şanslı bir vuruş yapabilir. Daha önce pek çok Malkin cadısı, kendilerinden çok daha güçsüz düşmanlar tarafında bu şekilde öldürüldü. Koşullar ne olursa olsun yenilmemin imkânsız olduğunu düşünüyordum, ama eğer *kaybedecek* olursam Şeytan'ın başı düşmanlarımın eline geçecek ve Şeytan çok geçmeden bu dünyada bir kez daha hükümdar olacaktı.

Şeytan'ın başını onun hizmetkârlarından uzak tutmaya ant içmiştim, bu yüzden savaşa susamış olmama rağmen kaçabildiğim kadar kaçmaya devam edecektim.

BÖLÜM 3

KAN KAYBEDİYORSUN

Bak, kan kaybediyorsun! Hatta belki ölümün yakın.

Korkunç bir acı.

Şimdi düşmanın sana yaklaşıyor, canını almaya hazır.

Bu her şeyin sonu mu? En sonunda yenildin mi?

Hayır! Daha dövüşmeye yeni başladın!

Bana inanın, çünkü biliyorum.

Benim adım Grimalkin!

Koşarken seçeneklerimi bir kez daha gözden geçirdim.

Ne yöne gitmeliydim? Şimdiye dek yola plansız devam etmiştim.

İrlanda'yı bir uçtan diğerine kat eden dolambaçlı ve uzun bir yolu takip ettikten sonra ulaştığım doğu kıyısında yalnız bir balıkçıyı tehdit ederek deniz yoluyla Eyalet'e geçmiştim. Bu yolculuktan sonra çoğu Pendle cadısı, adamı öldürüp kanını ya da başparmak kemiklerini alırdı. Fakat içlerinde en tehlikelisi olan ben, balıkçının hayatını bağışlamıştım.

"Acı verici bir ölümüne bir daha asla şu son birkaç saattir yakın olduğun kadar yakın olmayacaksın," dedim Eyalet'in kıyısına çıkarken. "Ailene dön. Uzun ve mutlu bir hayat sür."

Neden böyle davranmıştım? Düşmanlarım bunu bir za-yıflık, yumuşamaya başladığının ve yerimin tartışılır hale geldiğinin –yani Malkin klanının katil cadısı olmayı hak etmediğimin– bir göstergesi olarak yorumlardı. Benim ka-dar sık insan öldürmen gerektiğinde can almak bir süre sonra sizi yorar. Özellikle de kolay olanlar... Üstelik adam yalvardı. Bana karısıyla küçük çocuklarından ve onları açlıktan kurtarmak için verdiği mücadeleden söz etmişti. Söylediğine göre o olmazsa ailesi ölürdü. Bu yüzden canını bağışlayıp yoluma devam ettim.

Şimdi nereye gitmeliydim? Kuzeye, saldırgan su cadı-larının yaşadığı bölgeye doğru gidip tepelerle göllerin ara-sından geçebilirdim, fakat bu yapışkan kalabalık Şeytan'ın sıkı destekçisiydi. Güney de bir başka seçenektir, ama orada da beni başka bir tehlike bekliyordu. Eyalet'i istila eden as-kerler daha yenice güneye püskürtülmüştü. Onlara doğru gitmek aptallık olurdu.

Evet, Şeytan'ın başını hizmetkârlarından uzak tutmak için en iyi yol durmadan hareket etmektir, ancak dinlen-meye de ihtiyacım vardı ve düşmanlarımın tahmin ede-meyeceği yalnızca tek bir yer vardı. Pendle'a, klanımın memleketine dönebilirdim. Orada beni bekleyen hem dost hem de düşmanlar vardı. Bazı cadılar Şeytan'ın dünya-da kol gezdiğini görmekten keyif alırdı; bazılarıysa onun yok olmasını ve Karanlık'a geri dönmesini istiyordu. Evet, Pendle'a gidecektim; gücümü toplayıp büyü kaynaklarımı arttırırken bir yandan da saklanıp dinlenebileceğim tek yere. Bir zamanlar klanımın sığınağı olan Malkin Kulesi

artık iki vahşi lamia cadısının –Tom Ward’un ölen annesinin kız kardeşleri– kontrolündeydi.

Beni içeri alırlar mıydı? Onları sığınaklarını benimle paylaşma konusunda ikna edebilirdim, ne de olsa onlar da Şeytan’ın düşmanıydılar.

Denemeye degeceğini düşünerek yön değiştirip Pendle’a doğru koşmaya başladım.

Ancak daha oraya varmama çok varken önce korşakla dövüşmem gerekeceğinin farkına vardım. Başka çarem yoktu. Dönüp düşmanla yüzleşmek, arkadan saldırıya uğramaktan daha iyiydi. Zaten kaçmak gibi bir seçeneğim yoktu; yaratık artık yüz elli metre kadar gerimdeydi ve arayı hızla kapıyordu.

Yakın dövüş fikri kalbimin daha hızlı çarpmasını sağladı. Bunun için soluk alıp veriyordum...

Ufak bir yükseltinin tepesinde durup arkama baktım. Korşak aşağıdaki dar vadiyi yenice geçmiş, bayır yukarı tırmanmaya başlıyordu; postu sırlıslıklamdı. Göz göze geldikimizde bakışlarında sabırsızlıktan daha fazlasını gördüm. Dişlerini tenime geçirip etimi koparmak ve kemiklerimi çiğnemek için can atıyordu. Hayattaki tek amacı buydu ve mücadeleden galip çıkma ihtiyacı, dövüşümüze ayrı bir tat katacaktı.

Heybeyi yere koydum. Onu bir an için bile gözümün önünden ayırmak istemiyordum fakat sırtımda bir ağırlık olmazsa daha iyi dövüşebilirdim. Artık her şeyi doğru yapmalı, tüm yeteneğimi sergilemeliydim. Saldırım kusursuz

olmalıydı. Yakın dövüş becerilerimin yanı sıra, büyü yapmaya da ihtiyacım olacaktı.

Boynumdaki kolyeye uzandım ve soldan sağa üzerindeki her başparmak kemiğine tek tek dokunmaya başladım. Rahipler ettikleri duaları sayabilmek için tespih tanelerini sayar; benim ayinimse kemiklerde saklı gücü bedenime çekerken bir yandan büyü mırıldanmak. Bu kemiklerden her biri savaşta öldürülen düşmanlardan alınan bir yadigarıdır. Üzerlerindeki deri rahatça soyulabilir hale gelinceye dek özenle kaynatıldılar.

Başlangıç, yani kurma büyülerinin hassas bir ses uyuşmasıyla hiç hata yapmadan tekrarlanmaları gerekir. Tümü doğru bir şekilde yapıldığı takdirde kemikler kazanın yüzeyine çıkıp fokurdayan köpüklerin arasında sanki dışarı atlamaya çalışıyormuşçasına dönüp durmaya başlar. Kurnaz suyun verdiği acıya rağmen her biri, yere düşürmemeye dikkat edilerek elle tek tek toplanır. Sonra ortalarında bir delik açılır ve kolyeye takılır.

Düşmanın gücü arttıkça kemiğin içinde sakladığı kudret de artar. Ama bu sonlu bir kudrettir. Kemiğin gücü tamamen çekildiğinde yenilenmesi gerekir.

Önce Janet Fox'un kemiğine dokundum; güçlü bir kadındı ve batan güneşin altında iki saat mücadele etmiştik. Geriye kalan gücünün tamamını çektim; artık ona ait kemiklerin yenilenmesi gerekecekti. Lydia Yellowtooth'un kemiklerindeki gücü tamamen bitirmedim. Kurnaz bir dövüşçüydü; bu kurnazlığa şimdi ihtiyacım olacaktı, fakat yine de bir miktarını daha sonraya bıraktım. Böyle böyle

kemikleri parmaklarımın arasında evirip çevirmeye devam ettim. En sonunda ihtiyacım olanı bulmuştum.

Hazırdım.

Korşağa doğru var gücümle koşuyorum. Mantıklı yanim, zihnimin sürekli hesap kitap yapan tarafı, bu mücadeleyi kazanmamın ne kadar güç olacağına dair beni attığım her adımla birlikte uyarıyor. Yaratık, tahminimden çok daha iri. Her ne kadar uzaktan bir kurdu andırsa da cüssesi ufak bir at kadar. Sivri pençeli ellerle sonlanan uzun ve kaslı kollarının yanı sıra kılılı bedeninin etrafında ufak kesecikler var. Bunlar deri kayış ya da km değil; kendi etinden oluşmuş keseler ve içlerinde birtakım silahlar var.

Ama bende savaşçı içgüdüleri ve muazzam bir özgüven var. Şartlar ne olursa olsun ben kazanacağım. Benim adım Grimalkin!

Hız kesmeden kalbimi durduruyorum. Bu, uzun yıllardır üzerinde çalıştığım bir beceri. Kan akışım azalıyor: nişan alırken elimi titretecek hiçbir şey yok. Küçük bıçaklarımdan birini kınından çekip dosdoğru yaratığın başına fırlatıyorum.

Atışım isabetli ve hedefi vuruyorum. Fakat bıçak yaratığın kalın derisine saplanmak yerine tüylü başından aşağıya kayıp uzun otların arasında gözden kaybolunca öfkeleniyorum. Metal bir miğfer bile bundan iyi koruma sağlayamazdı.

Sonra kara tüylerinin arasından kan sızmaya başladığını görüyorum. Demek derisini kesmeyi başardım, fakat kalın kafatası güçlü bir miğfer işlevi görmüş olsa gerek.

Bedeninin geri kalanında benzer bir zırh var mı acaba? Bu parlak tüylü, esnek yaratığın akıcı ve zarif ilerleyişi bana aksini söylüyor. Zayıf noktaları olmalı. Onları bula-cağım ve bu yaratık ölecek.

Böylece bedenini test etmeye başlayarak ikinci bıçağı-mı böğrüne savuruyorum. Bıçak hızlı hareketlerle kıvrılan yaratığı ısıtıyor. Kalbimin atmaya başlamasına izin veriyorum.

Şimdi korşak farklı bir açıdan üzerime geliyor. Hâlâ hızla ileriye doğru koşuyorum ve uzun bıçağım sol elimde; yakın dövüşte bu bıçağı kullanıyorum.

Her hareketim korşakta karşılığını buluyor ve yaratık da omzundaki heybeden uzun bir bıçak çekiyor. Sol elini kullanıyor. Sağ elinin pençeleri de saldırıya hazır. Ancak ben ne yapmam gerektiğine karar verdim bile. Bu mücadeleyi hızla nasıl kazanıp Şeytan'ın başıyla kaçışıma devam edebileceğimi biliyorum.

Birbirimizin üzerine atılarak şiddetli bir şekilde çarpışmaya başlıyoruz; korşak hırlayarak sivri dişlerini gösterip bıçağını başıma doğru savuruyor. Nefesinin ekşimiş kokusu burun deliklerime dolarken eğilip kayarak bıçağın altından geçiyorum. Islak bayır aşağı tüylü bedeninin altından kayarken, bıçağımı sağa sola savurup arka ayaklarının to-puk kirişlerini kesiyorum.

Yaratık acı içinde bağırıp kanlar içinde otların üzerine yığılıyor. Ama ben çoktan yuvarlanarak uzaklaşıp tepe boyunca heybeye doğru koşmaya başladım bile. Heybeyi yeniden omzuma attığım gibi yüzüme yayılan zafer gülüm-semesiyle birlikte bayır aşağı inmeye başlıyorum. Yaratık

çaresizlik içinde uluyup güçlü kollarıyla bayırı tırmanmaya çabalıyor.

Ah, Bay Kurt! Sakatlandın mı?

Arka ayakları işe yaramaz bir vaziyette arkasından sürükleniyor. Artık bu şekilde beni yakalayabilmesinin imkânı yok. Bu yaratığı yaratanlar onu bulup acısına son verecektir. Başardığım şeyden hoşnudum, fakat daha zorlu bir mücadele bekliyordum. Yine de düşmanlarımı alt etmek güzel.

Rahatlamış bir şekilde Pendle'a doğru koşmaya devam ediyorum. İçim zafer kazanmanın getirdiği sevinçle dolu. Yağmur bile durdu. Bulutlar aralanıyor ve çok geçmeden güneş açacak. Peşimdeki diğerlerine gelince, onları çoktan geride bıraktım.

Otların üzerine bağdaş kurup rahat edecek şekilde yerleştim. Sonra Şeytan'ın başını heybeden çıkarıp boynuzlarından tutarak hemen önümdeki otlarla çevrili setin üzerine, kendi başımla neredeyse aynı hizaya gelecek şekilde yerleştirdim.

Yeşil elmayı ve dikenleri çıkardıktan sonra konuşmaya başlamak için sabırla bekledim. Konuşmalarımız hep aynı şekilde başlıyordu.

"Gözlerimi aç!" diye bağırdı tok bir sesle. Şeytan'ın sözleri yeri titreterek yükseliyor gibiydi.

"Neden kendini tekrar edip duruyorsun? Başına gelenleri kabullenmeyi ne zaman öğreneceksin? Gözlerin bu şekilde dikili kalacak. Bu şekilde kısa süreliğine de olsa konuşmana izin verdiğim için minnettar olmalısın. Vaktini

boşa harcama. Bana söyleyeceklerin yok mu? Dinlememe degecek bir şeyler?”

Şeytan yanıt vermedi, ama gözlerinin yuvalarında dört döndüğü görebiliyordum. Ardından biriyle konuşuyor gibi ağzını araladıysa da hiçbir şey duyamadım.

“Biriyle mi konuşuyorsun?” diye sordum. “Hizmetkârlarından biriyle mi konuşuyorsun? Eğer öyleyse seni hemen heybeye geri koyacağım!”

“Yanıt verebilsem de veremesem de hizmetkârlarım benimle devamlı konuşuyor zaten. Bana olan biteni anlatıyorlar. Az önce çok ilginç bir şey öğrendim.”

Duyduklarının tadını çıkarıyormuşçasına sırtınca kan ve tükürük karışımı bir sıvı çenesinden aşağıya süzüldü. Ne öğrendiğini sorarak Şeytan’ı tatmin etmek istemedim. Zaten eninde sonunda söyleyecekti. Sadece biraz sabretmem gerekiyordu.

“Olay tamam!” dedi en sonunda. “İşin bitti, artık ölü sayılırsın. Çok yakında özgür kalacağım.”

“Hizmetkârlarının yarattığı korşağı sakat bıraktım. O yüzden boş ümitlere kapılmasan iyi edersin.”

“Yakında gerçeği göreceksin cadı; hatta çok yakında!”

“Ne? Yalanların Babası’ndan Gerçekler, öyle mi?” diyeerek aşağılayıcı bir şekilde kahkaha attım.

Devamlı Şeytan’ın rahatını düşündüğümünden büyükçe bir ısrırgan otu alıp heybenin dibine sererek ona konforlu bir yatak hazırladım. Sonra yeşil elmayla gül dikenlerini ağzına geri tıktım.

“İyi uyu! Tatlı rüyalar!” diye bağırarak heybenin ağzını bağladım.

Güneş batmadan bir saat evvel durup tavşan kapanları kurdum. Hoş, sıcak bir akşamüzeriydi ve otlar kurumuştu. Pendle Bölgesi'nin sınırına gelmek üzereydim ve kuzeydoğudaki tepe iyiden iyiye görülüyordu.

Tom Ward ile Hayalet'in Eyalet'e sağ salım varıp varmadıklarını öğrenmek için aynamı kullanarak Alice Deane'le bağlantıya geçmeye karar verdim. Onunla son iletişimimizden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti. O görüşmemizde İrlanda'nın güneybatısından ayrılıp kara yoluyla Dublin'e, oradan da gemiyle memleketlerine dönmek üzere yola çıkmak üzereydiler. Onlardan epey ilerideydim: Liverpool'un güneyine inip kıyı boyunca kuzeye ilerleyerek Şeytan'ın hizmetkârlarıyla ilk temasımı Ormskirk'in batısında yapmıştım.

Aynayı muhafazasından çıkarıp büyümlü kelimeleri mırıldanarak Alice'in yüzünün belirmesini beklemeye başladım.

Ayna ışıldadı ve sırlı yüzeyde Alice'in gülümseyen yüzü belirdi.

"Sanırım her şey yolunda?" diye sordum.

Alice başını aşağı yukarı salladı. *Eve geleli üç gün oldu ve Yaşlı Gregory evini yeniden inşa ettirmek için çalıştıracak insanları ayarladı bile. Şimdilik yıldızların altında geceliyoruz! Sen nasılsın? Şeytan'ın başı güvende mi?*

"Evet çocuğum," dedim. "Tehlikeler atlattım ama hayattayım. Baş hâlâ benim elimde ve güvende... Ama sonsuza dek bu şekilde kaçamam. Thomas Ward'a beynini çalıştırması gerektiğini söyle! Şeytan'ı alt etmeliyiz, onu sonsuza dek yok etmeliyiz."

Alice'e gülümseyip aynayı yerine koyduktan sonra Pendle'in yükselen silüetine doğru baktım.

Artık neredeyse evimde sayılırdım. Acaba Malkin Kulesi'ne varınca lamialar oraya sığınmama izin verecekler miydi? Vermezlerse oraya zorla girebilir miydim? İkisini birlikte alt etmem güç olurdu, fakat tünele girebildiğim takdirde içlerinden birini zindanlara çekebilirdim. Aslında teoride benim müttetiklerimdi, fakat eğer gerekirse ikisini de öldürürdüm.

Deri muhafazasında aynanın tekrar hareket ettiğini hissettim. Çekip çıkardığımda Agnes Sowerbutts bana bakıyordu. Endişeli görünüyordu.

"Korşağı sakatladım," dedim. "Tehlike geçti."

Keşke öyle olsaydı, dedi Agnes. Yaratığı ufak bir gölün kıyısında su içmek için soluklanırken gördüm. Yeniden peşine düştü, üstelik sadece hafifçe sekerek ilerliyor. Çok yakında özgürce koşabilecek.

Babasının adını öğrenmeyi başardım. Korşağın babası Tanaki, gizli ve yalnızca nadiren o da son derece güç bir şekilde çağrılabilen ecinnilerden biri. Muazzam azmi dışında hakkında pek fazla şey bilinmiyor. Aklını bir şeye koydu mu istediği gerçekleşene kadar yolundan sapmıyor. Yalnızca bu olsa iyi: Yenildikçe güçleniyor. Her dövüşle birlikte daha da yenilmez bir hal alıyor. Bu özellikleri korşağa da geçmiş olsa gerek. Sağaltım yetisi çok güçlü.

Kaşlarımı çatıp başımı salladım. Topuklarını keserek verdiğim zarar kalıcı olmalıydı. Bu yaratığı yenmek çok güç olacaktı. Artık gece uykusuna yatarak en azından bir süre dinlenme düşüncemi rafa kaldırmam gerekecekti.

Daha kötüsü de var, dedi Agnes gözlerimin içine bakıp dudaklarını oynatarak. Alnın kesilmiş...

Elimi alnıma götürünce yarayı fark ettim. Parmağım kırmızıya bulanmıştı. Bu bir çizikten fazlasıydı, korşak pençelerini isabetli bir şekilde savurmuş olsa gerekti. Kendimi mücadeleye kaptırdığımdan o esnada bir şey hissetmemiştim. Agnes'in 'ölümcül bir yara' alacağıma dair kehanetini anımsadım.

"Bu sadece küçük bir çizik, değil mi?" dedim.

Yara küçük. Ama zehir kanına karışmış olabilir. Neler olacağına dair kehanette bulunmamı ister misin?

Kendimi oldukça iyi hissettiğimden bunun gerekli olmadığını düşünüyordum, fakat Agnes'i geri çevirmemek adına başımı aşağı yukarı sallayınca aynadaki görüntü yavaş yavaş silindi. Sonraki bir saat boyunca yakaladığım iki etli butlu tavşanı pişirip yemekle uğraşırken bir yandan da korşağı düşünüyordum. Düşmanlarım bu canavarı yaratırken ne kadar zekice düşünmüşlerdi? Belki de pençelerinin ucundan kurbanlarının acı çekmemesini sağlayan bir madde salgılıyordu? Bazı avcı hayvanların kullandığı bu yöntemle avları zehirli bir yara aldıklarını fark etmiyordu... çok geç oluncaya dek. Fakat yine de fazla endişeli değildim. Yenilenen bir enerjiyle karanlığın içinde Pendle'a doğru koşmaya başladım. Kendimi güçlü hissediyordum. Zehirlendiğime dair bir belirti yoktu.

En azından o sırada.

Sonra Pendle'ın silüeti şafak öncesi alaca karanlığında önümde yükselirken belirtiler de başladı.

Önce görüşümde birtakım sorunlar çıktı. Göz ucumda bazı ışık çakmaları görmeye başladım. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve önce pek umursamadım. Fakat zaman geçtikçe bu ışık çakmaları daha da beter bir hal aldı. Sonra soluğum kesildi ve kalp atışlarım hızlandı. Bu belirtileri görmezden gelmeyi denedim. Heybe de attığım her adımla birlikte giderek ağırlaşıyordu. Sonra bacaklarım titremeye başladı.

Aniden kendimi dizlerimin üzerine çökmüş buldum ve bir mide bulantısıyla sarsıldım. Akşam yediklerimi oracıkta otların üzerine çıkardım. Nefes nefese kalmıştım. Birkaç dakika sonra soluk alıp verişim normale yaklaşıncı güç bela ayağa kalktım. Ama koşmaya çalıştığımda bacaklarım sanki demirden birer külçe gibiydi ve yalnızca birkaç adım atabildim.

Birkaç dakika içinde durumum iyice kötüleşmeye başladı. Aldığım her nefesle birlikte ciğerimde şiddetli bir acı hissediyordum. Ama duramazdım. Korşağın hızını artırarak peşime düştüğünü hayal ettim. Yavaş yavaş da olsa attığım her acı verici adım beni Pendle'a biraz daha yaklaştırıyordu. Fiziksel anlamda son derece güçlü ve dayanıklıydım. Kendime olan inancım da tamdı: Zehrin etkilerinin üstesinden gelebileceğime emindim.

Ayna titredi; karşımda bir kez daha Agnes Sowerbutts'i buldum. Yüzünde karamsar bir ifade vardı ve başını yavaşça iki yana sallıyordu.

Zehrin etkisi yavaş ama son derece öldürücü, diye mırıldandı. Yardım almazsan çok yakında ölürsün. Ama başına

neler geleceğini söylemiyorum; olacakları görmeye çalışırken ayna birden karardı.

Hâlâ bir umut var, diye düşündüm Aynanın kararması bazı şeylerin belirsiz olduğuna işarettti.

“Bana yardım edebilir misin?” diye sordum.

Ben yaşlı bir kadını ve seninle buluşmak üzere yanına gelemem. Ama eğer sen buraya gelebilirsen elimden geleni yaparım.

Agnes güçlü bir şifacıydı. Tabii kulübesine zamanında varabilirsem...

Ona teşekkür edip aynayı yerine yerleştirdim. Artık tüm bedenim titremeye başlamıştı. Durumu görmezden gelmeye çalışsam da gerçeklerden kaçabilmem mümkün değildi. Deane köyüne yardım almadan ulaşabilecek gücüm yoktu.

Şimdiye kadar hep kendi kendime yetmişim; çoğu zaman tek başıma yürürdüm. Gururum çok ihtiyacım olan yardımı almama engel olmaya çabalıyordu. Hem zaten kimden yardım isteyebilirdim ki? Kime güvenebilirdim? Hepsinden öte, Şeytan'ın başını taşıyıp onu korşaktan uzak tutacak birine ihtiyacım vardı.

Klanların arasında gerçek ‘dostlarım’ yoktu, fakat Alice Deane gibi bazı cadılara zamanında yardım ettiğimden geçici birtakım ittifaklar kurduğum olmuştu. Ne yazık ki Alice de bana yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. John Gregory ve Tom Ward ile birlikte Chipenden'deydi.

Güvenebileceğim kişileri zihnimde gözden geçirmeye başladım, fakat her birini tek tek eliyordum. Pendle klanları Şeytan'ı dünyaya çağırdıklarında üç gruba ayrılmıştı:

Şeytan'a hizmet edenler, ona karşı duranlar ve öylece durup izleyerek mücadeleden galip çıkacak tarafta yer almayı bekleyenler.

Aylardır Pendle'dan uzakta olduğumdan kimin hangi tarafta yer aldığını kestirebilmeme imkân yoktu. Önümde gri bir kütle gibi yükselen Pendle Tepesi'ne doğru baktım, zihnim mum alevi etrafında uçup duran bir kelebek gibi dört dönüyordu.

Yardım isteyebileceğim bir tek kişi vardı, ama çok genç olduğundan onu tehlikeye atmak istemiyordum. Fakat son derece güçlüydü ve bana yardım edebilirdi.

Katil cadılar hayaletlerden farklıdır; yanlarına çırak almak gibi bir gelenekleri yoktur. Ama ben önceki katil cadılardan farklıyım. Gizlice küçük bir kız yetiştirdim. Adı mı? Thorne.

BÖLÜM 4

ÖLDÜR ŞU AYIYI!

*Şu canavarın kolları seni parçalayabilecek kadar güçlü
Sivri dişleri başını koparabilecek kadar büyük
Böyle bir düşman karşısında şansın var mı?
Hiç yok; kendini ölmüş bil!
Yanıtı biliyorum; çok basit
Onu uzaktan öldür!*

Thorne beni beş yıl önce, henüz sadece on yaşındayken bulmuştu. Bareigh köyü yakınlarındaki bir meşe ağacının altına bağdaş kurmuş, bir sonraki görevim üzerine meditasyon yapıyordum: İnsan olmayan bir varlığı bulup öldürmem gerekiyordu. Pendle'in kuzeydoğusundaki ormanda bir ayı kontrolden çıkıp son bir ay içinde üç insanı öldürmüştü. Eyalette çok az sayıda ayı kalmıştı, fakat bunun ölmesi gerekiyordu.

Yaklaşan tehlikenin farkında değildim, çünkü bu kadar küçük birinden böyle bir şey beklemiyordum.

Çocuk iyice yanıma gelip sivri burunlu ayakkabısının ucuyla kalçamı tekmeledi. Bir saniye içinde ayaklanmışım bile. Onu saçlarından tuttuğum gibi yüzümün hizasına kadar kaldırdım.

“Eğer bunu bir daha yapacak olursan,” diye uyardım, “ayağını keserim!”

“Ben cesurum,” dedi. “Sence de öyle değil mi? Yoksa kim bir katil cadıya tekme atmaya cesaret edebilirdi ki?”

Ona daha yakından baktım. Ufacık bir şeydi ve bir deri bir kemikti, ama gözlerinde bu kadar küçük çocuklarda görmeye alışkın olmadığım bir kararlılık vardı. Sanki bu küçücük yüzün ardından çok daha yaşlı ve kuvvetli bir başka varlık bakıyordu. Ama yine de bu saçmalıkları dinleyecek halim yoktu.

“Cesurdan ziyade aptalsın!” diye çıktım. “Çek git hadi, annenin yanına. Yapman gereken işler vardır.”

“Annem de babam da yok. Çirkin amcamla yaşıyorum. Beni her gün dövüyor.”

“Onu tekmeliyor musun?”

“Evet. Ve o da beni daha çok dövüyor.”

Kıza daha dikkatli bakınca kollarındaki morluklarla sol gözünün altındaki şişliği fark ettim. “Benden ne istiyorsun çocuk?”

“Benim için amcamı öldürmeni istiyorum.”

Gülüp onu yere bıraktıktan sonra yanına eğildim, böylece yine gözlerimiz aynı hizadaydı. “Amcamı öldürecek olursam seni kim besleyip giydirir?”

“Çalışırım. Kendi kendime bakarım. Ben de senin gibi bir katil cadı olurum.”

“Klanımızın katil cadısı olman için beni öldürmen gerek. Bunu yapabilir misin? Henüz küçük bir çocuksun.”

Geleneklere göre her yıl klanın katil cadısına meydan

okumak üzere üç cadı yetiştirilirdi. Fakat yıllardır benimle yüzleşmek üzere karşıma çıkan olmamıştı. Yerime talip olan on beşinci cadıyı da öldürmemin ardından sıkıldığım için bu işe bir son vermem gerekmişti. Bu durum Malkin klanının gücünü azaltan saçma bir uygulamaydı.

“Yakında senin kadar büyük olacağım ama seni öldürmeyeceğim,” dedi kız. “Sen zaten günün birinde öleceksin, o zaman ben de yerine geçmek için hazır olacağım. Klanın güçlü bir katile ihtiyacı olacak. Beni eğit!”

“Evine dön çocuk. Evine dön ve amcana daha sert bir tekme at. Seni eğitmeyeceğim.”

“O zaman ben de yarın geri gelip seni yine tekmelerim!”

Bunun üzerine yanımdan ayrıldı ve aklımdan çıktı, fakat ertesi gün yine gelip önümde durdu. O sırada demirhanemde yeni bıçağımı biliyordum.

“Çirkin amcanı yine tekmeledin mi?” diye sordum elimdeki bıçağı örsün üzerine koyarken, gülümsemekten kendimi alamayarak.

Çocuk yanıt vermedi. Öne çıkıp beni yine tekmelemeye çalıştı fakat bu kez hazırdım. Onu sertçe tokatlayıp yere ittim. Sinirli değildim, sadece aptallığı canıma tak etmişti ve dalga geçilecek biri olmadığını göstermek istemiştım. Ama kız inatçı ve –evet– cesurdu. Bir tekme savurmayı daha denedi. Bu kez bıçağımı kaptığım gibi boğazına dayadım.

“Gün sona ermeden bu bıçak birinin kanının tadına bakacak! Dikkat et de bu seninki olmasın!”

Sonra onu omzuma attığım gibi ormana götürdüm.

Akşamüzeri geç bir vakit ayının izini buldum; ormanlık bir yamaçtaki inine vardığımdaysa alaca karanlık çökmüştü. İnin dışında, etrafa kemikler saçılmıştı. Bunlardan bazıları insan kemiği idi.

Hayvanın ininde dört döndüğünü duyabiliyordum. Çok geçmeden kokumuzu alıp dışarı çıktı. İriydi, kahverengi ve vahşiydi; burnu ve pençeleri kanla kaplıydı. Yemek yiyor olmasına rağmen hâlâ aç görünüyordu. Bir süre bize baktı ve ben de ona bakıp kışkırtmak için birkaç kez üst üste tısladım. Arka ayaklarının üzerine kalkıp korkunç bir şekilde kükredi.

Kızı yanıma, yere indirdim. “Adın ne?” diye sordum.
“Thorne Malkin.”

O sabah bilediğim bıçağı ona uzattım. “Pekâlâ Thorne, hadi git ve benim için şu ayıyı öldür!” diye emrettim.

Ağzını iyice açmış, saldırmaya hazır bir şekilde üzerimize doğru gelen ayıya baktı. İlk kez bakışlarında korku gördüm.

“Bu çok büyük!” dedi.

“Hiçbir şey, katil cadılar tarafından öldürülemeyecek kadar büyük değildir. Benim için bu ayıyı öldürürsen ben de seni eğitirim. O zaman günün birinde yerimi alabilirsin.”

“Peki ya o beni öldürürse?”

Gülümsedim. Ayı artık iyice yaklaşmıştı. “O durumda ayı seni yemeye başlayana kadar beklerim. Dikkati dağılınca da onu öldürürüm.”

Sonra hiç beklenmedik bir şey oldu. Çocuk artık korkudan titremeye başlamıştı ve her an koşarak kaçacakmış gibi

görünüyordu. Benim istediğim tam da buydu. Bir katil cadı olma sevdasından vazgeçmesini istiyordum.

Ve gerçekten de *koşmaya* başladı, fakat beklediğim yöne doğru değil.

Thorne elindeki bıçağı kaldırıp bağırarak dosdoğru ayının üzerine koştu.

Bir bıçak daha çıkarıp alelacele fırlattığımda mutlak ölümüne saniyeler vardı. Nadiren ıskalarım ve o kez de hedefi şaşmadım; bıçak ayının sol gözüne saplandı. Hayvan sendeleyip tökezledi, fakat Thorne hâlâ ona doğru koşuyordu. Bıçağını ayının sol arka bacağına saplarken ölü hayvan üzerine düştü.

Oracıkta ölmediği yahut böyle muazzam bir ağırlığın altında kalınca ciddi şekilde yaralanmadığı için şanslıydı. Onu ayının altından çekip çıkardığımda her yanı ayının kanıyla kaplıydı, fakat yaralı değildi. Bu kadar küçük bir çocuğun böylesi bir cesaret sergilemesi doğrusu beni etkilemişti; burnu bile kanamadan evine dönmeyi hak ediyordu.

“Onu öldürdüm!” diye bağırdı zafer kazanmışçasına. “Artık beni eğitmen gerek.”

Ayının başını kaldırıp gözüne saplı duran bıçağı gösterdim.

“Onu *ben* öldürdüm,” dedim. “Sen sadece ona akşam yemeği olacaktın. Ama şimdi biz akşam yemeği yiyeceğiz. Bu ayı uzun süredir insan etiyle beslenmiş; biz de onun kalbini yiyeceğiz.”

Sözümü tuttum. Thorne odun toplarken ben de ayıdan ihtiyacımız olan şeyi aldım: kalbi ve but kısmından iki iri

et parçası. Çok geçmeden bir ateş yakıp etleri pişirmeye başlamıştım bile. Sonrasında kalbi ikiye kesip en lezzetli kısmını kıza uzattım.

“Çok güzel,” dedi. “Daha önce hiç ayı eti tatmamıştım.”

“Çok az ayı kaldı, ama eğer günün birinde başka bir ayıyla daha karşılaşacak olursan bilmen gereken şeyler var. Asla ayağından bıçaklama; bu onu daha çok sinirlendirmekten başka işe yaramaz. Ve asla çok yaklaşma, bu tür bir hayvan uzaktan öldürülmelidir. Çok güçlüdürler: Ayı seni bir kez yakaladı mı öldün demektir. Kollarını bacaklarını ya da tek ısırıkta kafatasını parçalayabilir.”

Thorne düşünceli bir şekilde etini yemeye devam etti. “Bir daha ayı avına çıktığımızda bunları hatırlayacağım,” dedi.

Bu ‘biz’ ifadesi karşısında neredeyse sesli bir kahkaha patlatacaktım. “Korktun çocuk, ama yine de dediğimi yapıp ayıya saldırdın. O yüzden evet, seni eğitmeye başlayacağım. Kendini kanıtlaman için sana bir ay veriyorum.”

Thorne’un ayıya saptığı yeni bıçağı aldım. “İşte,” dedim ona uzatarak, “bu artık senin. Bunu hak ettin. İlk bıçağın.”

İşte böylece Thorne’u gizliden gizliye eğitmeye başladım. Bu gizliliğin üç nedeni vardı. İlki, eğer düşmanlarım bunu öğrenecek olurlarsa kız kolay bir hedef haline gelirdi. Thorne’u yakalayarak yahut ona zarar vererek beni baskı altına alabilirlerdi.

İkincisi, acımasızlık ve özgürlüğüne düşkünlüğüyle nam salmış adımın lekelenmesinden duyduğum çekinceydi.

Ağaçların üzerine makas işareti kazımamın nedeni de buydu.

Üçüncü olaraksa Malkin katil cadısının yerini alacak kişi geleneklere göre dövüş alanında belli olurdu. Ölümden sonra bu uygulamanın devam etmesinin en iyisi olacağını düşünüyordum. Cadılar yine bu sıfatı hak etmek için birbirleriyle mücadele edeceklerdi; yerimi alacak kişiyi bizzat seçtiğimin düşünülmesini istemiyordum. Eğer yeni katil cadı Thorne olaksa bunu geleneksel yöntemlerle hak etmeliydi. Bunu başarabileceğinden de şüphem yoktu.

Aylar hızla ilerledi ve her şey tam da beni hoşnut edecek şekilde geliyordu. Kız hem cesur hem de itaatkardı, ki söylenenleri dinlemesi çok önemliydi. Yalnız çalışmayı yeğlerim, fakat yanımda biri olduğunda ipler benim elimde olmalı ve bu işte başına buyruk davranışlara yer yoktur.

Thorne'un ilk kez gerçek becerisini gösterip günün birinde ne denli iyi bir katil cadı olabileceğini fark ettiğim günü çok iyi hatırlıyorum.

Su cadıları Eyalet'in kuzey tarafında yaşar. Pendle'daki cadılar meclisiyle araları pek iyi değildir ve yakın zamanda da güneye inip onların bölgesine giren bir Malkin cadısını öldürmüşlerdi. Klanım tarafından intikam almak için üç su cadısını öldürmek üzere görevlendirilmiştim.

Thorne su cadılarının öldürülmesine karışmadı. İzleyip öğrenmek için yanımdaydı. Bana söylendiği gibi üç su cadısını da öldürdükten sonra ormanın içinde boş bir alan belirleyip başlarını kazıklara dikerek civardaki ağaçlara

makas işaretimi kazıdım. Böylelikle hiçbir şekilde şüpheye mahal bırakmadım. Tüm bunların sebebi yalnızca intikam almak değil, aynı zamanda onları uyarmaktı.

Şimdi geriye dönüp düşündüğümde işimi hallettikten sonra vakit kaybetmeyip hemen Pendle'a dönmem gerektiğini anlıyorum. Ama ben bunu yapmak yerine Thorne'la birlikte Coniston adıyla bilinen gölün kıyısında verimli bir gün geçirdim. Çalışıyorduk ve kızı iyice zorladım. Bıçak eğitimine başladığımızda güneş ağaçların ardında gözden kaybolmaya başlamıştı. Ona sakın olup öfkesini nasıl kontrol edebileceğini öğretiyordum. Bıçaklar onun elindeydi; bense ellerimi kullanıyordum.

"Kes beni!" diyerek onu tokatlayıp menzil dışına çıktım.

Thorne elindeki iki bıçağı kaldırıp havada savurarak üzerime atıldı. Beklemediği yana geçip onu bir kez daha, bu kez daha da sert bir şekilde tokatladım; iki yanağını da tokatlayınca gözlerinden neredeyse yaşlar boşanacaktı.

"Sakin ol kızım! Bu yalnızca acı!" diye alay ettim. "Düşün! Odaklan! Kes beni!"

Tekrar iskaladı ve yüzüne sert bir tokat daha indirdim. Artık gölün kıyısına iyice yaklaşmıştık ve hava iyiden iyiye kararmıştı; gölün yüzeyinde toplanan sis bizi çevrelemeye başlamıştı.

Thorne derin bir nefes aldı ve yüz ifadesinden gevşediğini anladım. Bu kez vuracakmış gibi yapıp beni aldattı ve savurduğu ilk bıçağın ucu öylesine yakınımdan geçti ki neredeyse omzumun üzerinde soluğunu hissettim. Suyla aramda yalnızca birkaç santim vardı ve göl çok derindi.

Saldırı aniden başladı ve her ikimizi de hazırlıksız yakaladı. Benim sırtım suya dönük olduğundan yaratığı önce Thorne gördü. Gözleri şaşkınlık içinde irileşince omzumun üzerinden bakıp ölümün üzerimize doğru gelmekte olduğunu fark ettim.

Yaratığın kolları ve keskin pençelerle sonlanan uzun parmakları vardı, fakat insandan ziyade balığa benziyordu; kâbus gibi bir yüzü ve balıklarinkine benzer donuk bakışlarının yanı sıra ağız dolusu keskin dişi ve yılan balıklarınıninkini andıran uzun, ince bir gövdesi vardı.

Dönüp kaçmaya çalıştıysam da yaratık sudan çıkıp kuyruğunun üzerinde ilerleyerek beni omzumdan tuttuğu gibi geriye çekti. Başım buz gibi suyun altına girerken elimde bıçak olmadığını fark ettim. Thorne'la silahsız dövüşüyordum ve deri askılarım, kınlarımla birlikte bıçaklarım da gölüm kıyısındaki otların üzerindeydi.

Fakat henüz işim bitmemişti ve sol elimin tırnaklarıyla yaratığın gözünü oyup parmaklarını var gücümle ısırardım. Ne var ki yaratık çok güçlüydü ve beni bulanık suyun derinlerine çekmeye devam ediyordu. Suyu girerken derin bir nefes alacak vaktim de olmadığından başımın ciddi belada olduğunu fark ettim.

Ama sonra hemen yanımda, suyun içinde bir başka silüet daha gördüm ve elime bir bıçak tutuşturulduğunu

hissettim. Vakit kaybetmeden harekete geçtim. Yalnız değildim, Thorne hemen yanımdaydı ve birlikte yaratığı paramparça ettik.

Şafak sökerken yaratığın kalan parçalarını gölün kıyısında birleştirdik. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ancak bunun bir insanat olduğuna şüphe yoktu. İnsanatlar çok farklı biçimlerde olabiliyor, bu da suda yaşamak üzere gelişmişti. Şeytan zaman zaman düşmanlarını yok etmek için bu tür yaratıklar kullanırdı. Yanıma yaklaşamayacağından çocuklarından birini üstüme salmış olsa gerekti.

Thorne o gün hayatımı kurtardı; benim arkamdan suya atlaması büyük bir cesaret örneğiydi. Ödül olarak yaratığın başparmak kemiklerini kaynatıp ona verdim. Bunlar kolyesine taktığı ilk kemiklerdi.

Pendle'da Thorne'u haftada birkaç kez eğitmeye devam ettim ve hatta klanımın verdiği görevleri yerine getirmek üzere uzun yolculuklara çıkarken ara sıra onu da yanıma alıyordum.

Genç ve istekli bir genç kızken gelişip günün birinde yerimi alacak bir katil cadıya dönüştüğünü izledim. Savaş ve İrlanda yolculuğum nedeniyle onu görmeyeli birkaç ay olmuştu fakat çağırma yanıt vermeye hazır olduğunu biliyordum.

Aynaya bakıp büyümlü kelimeleri mırıldandım. Çok geçmeden sırlı yüzeyde Thorne'un yüzü belirdi. Artık karşımda duran kişi bir zamanlar ayıya saldırmış o küçük kız değildi. Canlı, safir mavisi gözleri, geniş bir ağzı ve sivri bir burnu vardı. Koyu renk saçları kısacık kesilmişti ve sol

yanagında ufak bir dövme vardı: bir ayı sureti. Onu eğitmeyi kabul ettiğim günü hatırlamak için böyle bir dövme yaptırmıştı.

Yaralısın! diye bağırdı dişlerini göstererek. *Ne oldu?*

Eğitimi tamamen bitmeden dişlerini törpülemesine izin vermediğimden nadiren de olsa yüzünde beliren gülümsemesi kimseyi korkutmuyordu.

Ona korşak ve zehirden bahsettim fakat beni asıl endişelendiren Şeytan'ın başıydı ve ona deri heybemde ne taşıdığımı da anlattım. Thorne'u böylesine büyük bir tehlikenin ortasına çağırmamın asıl nedeni de buydu.

"Her ne olursa olsun Şeytan'ın hizmetkârlarının eline geçmemeli," diye devam ettim. "Ben ölecek olursam bu yükü sen üstlenmelisin."

Tabii ki de, ama sen ölmeyeceksin. Neredesin?

"Pendle'in güneybatısında, yamacın eteğinden beş mil kadar uzaktayım."

O halde dayan, hemen geliyorum. Korşakla aranda ne kadar mesafe var?

"Kestirmek imkânsız, ama olsa olsa birkaç saattir."

Hemen yola koyuluyorum. Bana bir zamanlar söylediklerini hatırla: 'Dövüşmeye daha yeni başladın.'

Bunun üzerine ayna karardı ve Thorne'un yüzü silindi. Çektiğim acıyla mücadele ederek güç de olsa ayağa kalkıp güç bela nefes alarak doğu istikametinde sendeleyerek ilerlemeye başladım. Çok yavaş ilerliyordum ve zihnimde korşagın hemen arkamdaki ağaçların arasından çıkarak yaklaşacağını ve saldırmaya hazırlandığını kurmaya başladım.

Hatta bir ara onu göreceğime emin olarak arkamı döndüysem de hiçbir şey göremedim. Sonra sırtüstü yere uzanmış vaziyette yağmurun yüzümü dövdüğünü anımsıyorum. Panik içinde gözlerimi açtım.

Deri heybe neredeydi? Ellerimi uzatıp etrafı yokladıysam da bulamadım.

“Heybe güvende, hemen burada,” dedi tanıdık bir ses.

Thorne yanıma eğilmiş endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu. Doğrulmaya çalıştıysam da yavaşça beni geri yatırdı.

“Dinlen,” dedi kararlı bir sesle. “İksirin işe yaraması için biraz zaman tanı. Yolda Agnes’a uğradım. Sana gönderdiği şey tam olarak bir tedavi sayılmaz ama zaman kazandıracaktır. İlk yudumu tükürdün ama sonra çoğunu yutmanı sağlamayı başardım.”

“Korşak... yakında mı?” diye sordum.

Thorne başını iki yana salladı. “Kokusunu almıyorum.”

“Pendle’a varabilirsek bir süre güvende oluruz. Bu yarattığı yapan cadılar Eyalet’in güneybatısındalar. Bizim bölge-mize girmeye cesaret edemezler.”

“Umarım haklısındır,” dedi Thorne. “Ama klanlar bölünmüş durumda. Bazıları geçmelerine izin verebilir. Şimdi ayağa kalkmaya çalış.”

Koluma girip beni kaldırdı, ama hâlâ ayakta duramayacak kadar sendelediğimden bana destek olmaya devam etti. Her ne kadar henüz on beş yaşında ve büyüme evresinden tam anlamıyla çıkmamış olsa da boyu neredeyse benim kadardı ve tepeden tırnağa bir katil cadıya benziyordu. Benim gibi giyinmişti: deri kemerler ve bıçakların bulunduğu kınlar.

Ona gülümsedim. “Hâlâ yürüyebilecek kadar güçlü de-
ğilim. Beni bırak ve heybeyi al. Asıl önemli olan o.”

“Birlikte gideceğiz,” dedi Thorne sertçe. “Beni bir za-
manlar nasıl taşıdığını unuttun mu?”

“Ayıyı avladığımızda mı? Evet, çok iyi hatırlıyorum.
Hatta az önce bunu düşünüyordum.”

“O halde şimdi de ben seni taşıyacağım.”

Bunun üzerine Thorne beni sırtladı ve deri heybeyi
de sol eline alarak doğuya doğru koşmaya başladı. Agnes
Sowerbutts’ın Roughlee’deki Deane köyünün civarında bu-
lunan kulübesine doğru gidiyorduk.

Bu şekilde taşınıyor olmak çok tuhaftı. Kendi kendimle
mücadele ediyordum: Bir yanım zayıflığıma öfkeleniyor ve
bana bu şekilde davrandığı için Thorne’a sinirleniyordu;
bir yanımsa Agnes Sowerbutts’ın becerisi sayesinde hayatta
kalma şansımın çok yüksek olduğunu bildiğinden yardım
ettiği için ona minnet duyuyordu.

Bir süre sonra iksirin etkisi azalmaya başlayınca göğ-
sümdeki keskin acı yine ortaya çıktı. Acı gitgide arttı ve en
sonunda güçlkle nefes alıp verebilmeye başlayınca bayı-
lacağımı hissettim.

Sonrasında çok yakınımızdan uçan bir ölü-tavuğun ür-
kütücü çığlığını duyduğumu anımsıyorum. Ardından ani
bir sessizlik oldu ve hava sıcaklığı değişti. Artık taşınmıyor-
dum; yağmurdan uzakta, kapalı bir mekândaydım. Bir ya-
takta yatıyordum ve gözlerimi açınca Agnes Sowerbutts’ın
endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

Başımın kaldırıldığını hissettim ve hemen ardından ağzım, tadı berbat bir sıvıyla doldu. Birazını yuttum ve neredeyse kusacaktım. Kalanı tükürmek istediysem de kendi kendimle mücadele ettim. Agnes bana yardım etmeye çalışıyordu. Tek hayatta kalma umudum oydu. Böylece tekrar tekrar yutkundum. Bir süre sonra önce mideme ve ardından tüm bedenime hafif bir sıcaklık yayıldı. Kendimi rahatlamış hissediyordum. Sanırım bir süre uyudu.

Ama sonra yeniden acı içinde uyandım. Göğsümde keskin bir sızı vardı ve sanki her nefesimle birlikte kalbime bir hançer saplanıyordu. Ayaklarım ve kollarım zonkluyordu, başım külçe gibi ağırdı. Agnes'in verdiği iksir her ne idiyse etkisi uzun sürmemişti. Gözlerimi açtım fakat hiçbir şey göremiyordum. Her yer kararmıştı. Zehir beni kör mü etmişti?

Sonra Agnes'in sesini duydum: "Zehir çok güçlü. Ölüyor. Üzgünüm ama yapabileceğim daha fazla bir şey yok."

BÖLÜM 5

MALKİN KULESİ

*Kemik, kan ve yardımcı cin büyüleri cadıların işine yarar
Ama eski yöntemler güce uzanan tek yol değildir.
Geleneklere karşı değilim,
Ama açık fikirli ve esneğim
Benim adım Grimalkin.*

“Lütfen, lütfen, tekrar dene,” diye yalvardığını duydum Thorne’un. “Hâlâ mücadele ediyor, hâlâ güçlü. Grimalkin bir şansı daha hak ediyor.”

Bilincimi korumak için mücadele etsem de en sonunda kendimi kaybedip yavaş yavaş şimdiye dek hiç uyumadığım denli derin ve karanlık bir uykuya daldım.

Ölüm bu muydu? Eğer öyleyse Thorne yalnızdı. Tek başına Şeytan’ın başını onun hizmetkârlarından uzak tutmayı nasıl başaracaktı? Ona Alice Deane, Tom Ward ve John Gregory ile aramızdaki ittifaktan biraz bahsetmiştim. Dosdoğru onlara ulaşip yardım istemesi gerektiğini düşünebilir miydi?

Thorne’a seslenip ne yapılması gerektiğini söyleyemeye çalıştım fakat konuşamıyordum. Bedenimin derinliklerine hapsolmuş vaziyette gitgide artan bir acıya katlanmak zorundaydım.

Bedenim hayatla bağıını yavaş yavaş koparıırken burada öylece acı içinde kıvranamazdım. Kaçmanın bir yolu vardı. Bedenimden dışarı süzülüp ölümümle kucaklaşabilirdim. Şaman büyülerini konusunda az da olsa becerim vardı.

Çoğu Pendle cadısı alışkanlıkları konusunda tutucudur: Daha küçük yaştayken hangi kara büyü –kemik, kan ya da hizmetçi cin– türüne yatkın oldukları anlaşılın diye klanları tarafından teste tabi tutulurlar. Bu seçeneklerin dışına çıkmayı akıllarından dahi geçirmezler. Fakat ben farklıyım. Zihnim esnek ve diğer tüm seçeneklere açık. Yeni şeyler öğrenmek için can atıyorum.

Bu durum katil cadı olarak sürdürdüğüm yaşamımda çok kez seyahate çıkıp farklı kültürlerde Karanlık'ın nasıl kullanıldığına dair tanıklığımdan kaynaklanıyor olabilir. Bir keresinde Eyalet'in kuzeydoğusunda yaşayan Roman-yalı bir cadı tanımıştım. Bana Şamanizm hakkında bildiklerimi öğreten oydu.

Elbette ki bu becerinin gizlerini çözüp kendini geliştirme yolunda bir ömür harcanabilir. Benimse ayıracak yalnızca birkaç ayım olduğundan cadının bilgi birikiminin yalnızca belli bir bölümüne, ruhu bedenden çıkarma becerisine odaklandım.

Tabii böylesi bir işlemin risksiz olduğu düşünülemez. Bunu deneyen büyücülerden biri ruhunu Karanlık'a atıp bir ecinni tarafından yok edilmiş. Kendi bedenine dönmeyi başaramama ihtimali de cabası. Böylelikle bu beceriyi nadi-ren ve çok dikkatli kullanmıştım.

Peki ama şimdi bunun ne önemi vardı? Ölüyordum. Ruhumu bedenimden ayırsam da ayırmasam da Limbo'nun* sisleri çok yakında beni çevreleyecekti. En azından yeneden görebilecektim. Bir bakıma...

Bu işlem genellikle belli bir tonlamayla tekrarlanan birkaç anahtar kelimedenden ibaret olsa da kaçma isteği de en az yinelenen bu kelimeler kadar önemlidir.

Bedenimin kontrolünü yitirmiştim ve büyümlü kelimeleri tekrarlamak için dudaklarımı dahi oynatamıyordum. Fakat çaresizliğe sarılan iradem her zaman olduğu gibi yine galip geldi. Çok geçmeden yatağımın birkaç metre üzerinde, boşlukta asılı bir vaziyette süzülüyordum. Thorne başını ellerinin arasına almış sandalyesinde oturuyordu, deri heybe uzansa erişebileceği mesafedeydi. Hemen yanındaki ufak masanın üzerinde bir mum titriyordu.

Yorgun yüzüme, kesik kesik soluklar almak için açılıp kapanan ağzıma baktım. Hayatımın bu şekilde sona ereceğini hiç düşünmemiştim. Grimalkin sıcak bir yatakta ölmemeliydi, sonu tıpkı bir savaşçı gibi dövüşürken gelmeliydi. Fakat şimdi durup düşünüyorum da ölümüm böyle olmuştu işte. Korşak beni öldürmüştü. Zehirli pençesinden gelen çizik, yenildiğimin işaretiydi. Ölümümün başlangıcı...

Süzülerek uzaklaşıp kapalı kapının içinden geçtim. Çoğu insanın göremeyeceği küçük, parlak bir ışıktan fazlası değildim. En güçlü cadı ve hayaletler dahi beni ancak karanlıkta belli belirsiz seçebilirdi. Mum ışığında bile neredeyse tamamen görünmezdim.

* Latince 'cehennemin sınırı' anlamına gelir ve yeraltı dünyasının dört bölümünden biridir.

Ancak ben, zifiri karanlıkta önümü görebilirdim; yalnızca tek bir rengi seçebilsem de. Her şey yeşilin tonlarındaydı ve canlı varlıklar içlerinden hayat gücüyle ışıyorlardı. Agnes'in kulübesi tam hatırladığım gibiydi: sıcak, temiz ama dağınık. Duvarlar kitap, merhem kapları, kurutulmuş baharatlar ve geçkin bitki kökleriyle doluydu. Agnes her şeyden önce bir şifacıydı.

Küçük ön odada yanmakta olan ateşin yanındaki taburede oturmuş kitap okuyordu. İyice yaklaşıncı kitabın sırtındaki başlığını okuyabildim: *Ölümcül Zehirlere Karşı Panzehirler*.

Demek Thorne'u dinleyip henüz benden umudu kesmemişti. Düşmanlarımla yalnızca beni öldürmesi için yepyeni bir korşak yaratmış olmaları tamamen yeni bir zehir de yapmış olacakları anlamına gelmiyordu. Yaratık güç ve kaynaklarının çoğunu tüketmiş olmalıydı. Beni öldürebileceği çok çeşitli yöntemler vardı ve zehir bunlardan yalnızca biriydi; basit düşünerek en ölümcül zehri seçmiş olabilirlerdi. Agnes bunun hangisi olduğunu tespit edebilirse bir şansım olabilirdi.

Havada süzölmeye devam ederek kulübenin duvarının içinden kolayca geçtim. Önümüzde Pendle Tepesi yükseliyordu. Hızla ilerlemeye devam ettim. Her an ölebilirdim fakat umudumu yitirmemem gerekiyordu. Eğer kendime gelebilirim Şeytan'ın başını güvende tutmamı sağlayacak bir şey yapabiliirdim.

Malkin Kulesi'ni ziyaret edip oradaki duruma bakmaya karar vermiştim. Acaba iki lamia tam olarak neredeydi?

Crow Ormanı'nın üzerinden uçtum ve çok geçmeden ağaçların ve leş kargalarının arasından geçerek yükseldim.

Parlak, yeşil bir yarımay, kuleyi aydınlatıyordu. Hendekle çevrili, mazgallı siperleri olan ve devasa, demir bir kapıyla korunan iç karartıcı bir yapıydı. Bir zamanlar Malkin Cadı Konseyinin karargâhı iken şimdi artık burada iki vahşi lamia cadısı yaşıyordu. Savaş ve düşman işgalinden önce konsey tarafından onları öldürüp kuleyi geri almakla görevlendirilmiştim. Lamiaların çok güçlü olduğunu ve buna kalkışırsam sonumun mutlak bir ölüm olacağını söyleyerek reddetmiştim.

Konsey üyelerinden biri alaycı bir şekilde gülümsemiş, "Grimalkin'in, bir düşmanın çok güçlü olduğunu düşünceğini hiç tahmin etmezdim!" demişti.

Bunun üzerine cadının kolunu kırıp öfke içinde tek tek diğerlerine baktım. Benden korkuyorlardı ve bakışlarını kaçırdılar.

Ama yalan söylemiştim. Silahlı ve zinde olduğumda lamiaları yenebileceğime dair kendime güveniyordum; özellikle de benim seçtiğim bir yerde teke tek dövüşebileceğimiz bir ortam oluşturabildiğim takdirde. Ancak o esnada lamiaların kulede yaşamaları işime geliyordu. Ne de olsa kulede müttefiklerimden Thomas Ward'a ait, içinde annesinden kalan önemli belge ve eşyalar olan bir sandık vardı: Günün birinde bu sandıktakiler Şeytan ve hizmetkârlarına karşı mücadelemizde işimize yarayabilirdi. Lamialar koruduğu sürece sandık ve içindekiler güvendediydi.

Oraya fiziksel bedenimin içinde yaklaşacak olsaydım kulenin derinliklerindeki zindanlara uzanan tüneli kullanıp sonrasında yukarı tırmanırdım. Vahşi bir lamiayla kapalı bir ortamda karşılaşmak benim avantajıma olurdu. Her iki koruyucu lamia da uçabiliyordu ve onlarla açık havada savaşmak pek akıl karı değildi.

Konsey, Şeytan'ı yeryüzüne çağırmak için yaptıkları ayini tamamladıktan kısa bir süre sonra Pendle Tepesi'ndeki savaşta yer almıştım. Downham köyünden gelen bir gürühün saldırısına uğramıştık ve lamialar araya girmemiş olsalardı onları rahatlıkla alt edebilirdik. İsabetli bir şekilde fırlattığım bıçaklara rağmen ısrarla saldırıya devam ettiler. Yarım düzine bıçağım hedefini vurduysa da lamiaların sert pulları en sıkı zırhtan bile daha iyi bir savunma oluştuyordu. O gece çok sayıda cadı öldü.

Hendeğe yaklaşırken bedenime doğru çekildiğimi hissettim. Daha önce hiç bedenimden bu kadar uzaklaşmamıştım. Ruhumu bedenime bağlayan ince, görünmez bağ her an koparak anında ölmeme neden olabilirdi. Bundan daima korkmuştum. Belki de şamanların bedenlerine geri dönüş yolunu bulamayıp ölmelerinin nedeni buydu: Yoksa bu şekilde bedenlerinden çok uzaklaşıp aralarındaki bağın kopmasına mı neden oluyorlardı? Her ne olursa olsun zaten ölmek üzereydim. Agnes bir tedavi bulamadığı müddetçe çok az vaktim vardı.

Hendeği geçip kulenin en kalın duvarından süzülünce içeriyi tıpkı askerler tarafından kulenin duvarları yıkıldığı zamanki gibi darmadağın buldum.

Klanım o esnada yedikleri yemeği dahi yarım bırakıp tünellerden kaçmışlardı. Mouldheel'lerin kısa süren egemenliği sırasında, lamialar onları kovalamadan önce, duvardaki delik tamir edilmişti. Yerler çöp doluydu ve yan taraftaki depoda çürümüş patates ve havuçlar yığılıydı, yani ruhumun koku alamaması iyi bir şeydi. Her köşe kurumuş karasineklerle dolu örümcek ağlarıyla çevriliydi. Döşemelerin üzerindeyse karafatmalarla bok böcekleri cirit atıyordu.

Ve orada, çöplerin arasında bir zamanlar Tom'un annesine ait olan sandık duruyordu. Güvendeydi.

Aniden merakımı cezbeden bir şey fark ettim. Sandığın üzerinde örümcek ağı yoktu. Tozlu bile değildi. Ve yanında bir tomar kitap yığılıydı. Acaba bu kitaplar sandıktan mı çıkarılmıştı? Eğer öyleyse bunları kim okuyordu?

Lamiaların koruması altında olduğundan Tom Ward sandığı kilitlememiştir. Fakat yakın zamanda buraya birileri gelip sandığın içeri karıştırmış olsa gerekti. Öfkeye kapıldım. Bu iki lamia neredeydi? Böyle bir şeye nasıl izin verebilirlerdi?

Basamakları havada süzülerek mazgalı siperlere çıkınca iki sandık daha gördüm; bir zamanlar bu sandıkların içinde lamiaların hareketsiz bedenleri yatıyordu. Açık havaya öylece atılan sandıklar da tıpkı döşemeler gibi yosun tutmuştu. Her şey yeşilin farklı tonlarındayken bu kutuların ahşabının çürüyüp çürümediğini kestirmek güçtü.

Başımı çevirip etraftaki manzaraya baktım. Kulenin dört yanı Crow Ormanı'nın ağaçlarıyla çevriliydi. Her yer sessiz

ve sakindi. Fakat bir anda uzaktan tıpkı bir ölü-tavuk çığlığını andıran fakat daha derinden gelen bir ses duydum. Bu ses sanki çok daha büyük bir yaratığın gırtlığından geliyordu. Ardından kara bir silüet yeşil renkli yarım ayın önünden geçti. Bu, kuleye geri dönen lamialardan biriydi.

Bulunduğum yere doğru alçalmaya başladı: Dört tüylü kanat, sert pullu alt gövde ve öne uzanmış, bir şey taşıyan pençeler. Kulenin üzerinde iki kez dolaştıktan sonra avını mazgallı siperlerin üzerinde, benim bulunduğum yere yakın bir noktaya bıraktı. Avı tok bir sesle taş zemine çarpıp parçalandı. Bu ölü bir koyundu. Lamia avlanıyor olmalıydı. *Peki ama kız kardeşi nerede?* diye düşündüm.

Yaratık kulenin etrafında bir kez daha dönerken içgüdüsel olarak bıçaklarıma uzandım. Sonra içinde bulunduğum durumu hatırladım. Bedenimin içinde olsaydım bile burası bir lamiayla yüzleşmek için uygun olmazdı.

Bir ağaç kütüğüne kondu, kıvrık pençeleri çürümediği her halinden belli olan kütüğü kısıkırak sarmıştı. Yaratık son derece heybetliydi ve uçmuyor olsa dahi yenmesi güç olurdu. Benden iriydi; dimdik dursa boyu muhtemelen üç buçuk hatta dört metreye ulaşırdı. Pençeli arka ayakları son derece güçlüydü, bir koyun ya da ineği rahatlıkla taşıyabilirdi. Fakat ön ayakları herhangi bir silahı kavrayabilecek özellikte değildi, daha ziyade insan ellerine benzeyen narin pençelerdi; uç kısımları bir kadının tırnaklarından az daha uzun fakat son derece keskindi; insanın yüzünü parçalayabilir ya da boynunu kesebilirdi.

Lamia dosdoğru bana bakınca aniden beni görebildiğini fark ettim. Geceydi, beni görünür kılmaya yetecek kadar ay ışığında yoktu. Ya gözleri son derece keskindi ya da kara büyü yapıyordu.

Yaratık ağzını açıp sivri dişlerini göstererek kuru, boğuk bir sesle konuştu:

“Sen de kimsin cadı? Burada ne arıyorsun?”

Yanıt veremedim. Bedeninden ayrılan ruhlar için iletişim kurmanın bir yolu varsa bile bu benim asla öğrenemediğim bir şaman becerisi olsa gerekti. Üstelik bu vahşi lamianın konuşuyor oluşu beni çok şaşırtmıştı. Yavaş yavaş insansı ‘evcil’ biçimine dönüşüyor olmalıydı; dönüşüm tamamlandığında gerçek doğasını ancak sırtı boyunca uzanan yeşil ve sarı pullar ele verirdi.

“Kardeşim, sanırım burada bir ajan var. Gönder şunu!”

Vahşi lamia artık bana bakmıyordu; başını eğip gözlerini kısarak kapıyı işaret etti.

Bakışlarını takip ettim. Orada bir kadın durmuş, bana bakıyordu. Daha dikkatli bakınca bunun bir kadından ziyade bir yaratığa benzediğini fark ettim. Diğer lamiaysa kolları ve bacaklarının belirip dimdik ayakta durabildiği bir hale gelecek kadar dönüşmüştü. Fakat hâlâ devasaydı ve dönüşümü henüz tamamlamamıştı. Aının üstüne atılmaya hazırlanan vahşi bir hayvan gibi kesik kesik soluk alıp veriyordu ve kolları çok uzundu; elleri dizlerinin epey altına iniyordu. Yüzü vahşiydi, fakat bakışları son derece zekiydi ve çekik elmacık kemikleri gitgide güzelleştiğinin alametiydi.

Bana doğru bağırmaya başladı ve dudaklarından tek bir kelime döküldü, 'Avaunt!' Bu kara büyüü yapmak için 'Yok ol!' kelimesi de sarf edilebilirdi. Beni kovalıyordu ve ruh halindeyken karşı koymak için yapabileceğim bir şey yoktu.

Ölmekte olan bedenimle aramdaki görünmez ipin gerildiğini hissetmemle hızla çekilmem bir oldu. Fakat bu arada başka bir şey daha görebildim.

Diğer lamia sol elinde deri kaplı bir defter tutuyordu. Acaba bunu Tom'un annesinin sandığından mı almıştı?

Kendimi bir anda Crow Ormanı'nın ağaçlarının üzerinden gerisingeri çekilirken buldum. Her şey bulanıklaştı ve bir sarsıntıyla bedenime girip acıyı yeniden hissetmeye başladım. Gözlerimi açmaya çabaladıysam da çok bitkindim. Ardından bir başka ses daha duydum ve bunun çarpmakta olan kalbimden çıkan ses olduğunu anladım. Yavaş, zorlu bir atıştı; sanki kanımı can çekişen bedenime pompalamaya takati yokmuş gibiydi.

Bir katil cadı olarak hayatım sona ermişti. Fakat Thorne'u iyi eğitmiştim. Yerimi alacak biri vardı.

Gözlerimi kapadım ve ölümü kabullenerek kendimi kopkoyu bir karanlığın ortasında buldum. Her şey bitmişti ve yapabileceğim başka da bir şey yoktu.

BÖLÜM 6

LAMİA SUNAĞI

*Malkın Kulesi klanımızın karanlık, tinsel evidir.
Çoğu onun yasını tutar ama benim umurumda değildi.
Çünkü dövüştüğüm her yer evimdir.
Bıçaklarımın da ait oldukları bir yer vardır:
Düşmanlarımın kalpleri...*

Ancak henüz ölme vaktim gelmemişti. Gözlerimi açınca karşımda alnımı ıslak bir bezle silen Agnes'i buldum.

Gülümseyip doğrulmama yardım ederek arkama yastık yerleştirdi.

“Çok derin bir uykudaydım,” dedim.

“Evet, neredeyse üç gündür devam eden bir koma.”

“İyileştim mi?” diye sordum. Kendimi zayıf ve sersem gibi hissetmeme rağmen ateşim düşmüştü ve soluk alıp verişim normale dönmüştü. Zihnim açık ve keskindi; kendimi tetikte hissediyordum.

Yüzündeki gülümseme silindi. “İyileşmenin doğru bir kelime olduğuna emin değilim,” dedi. “Uzun süren demeye yanılmalardan sonra seni ölümden kurtaracak bir panzehir bulmayı başardım Fakat bunun seni *tam* manada iyileştirip iyileştiremeyeceği henüz meçhul.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum. Sonra sesimdeki öfke ve düşmanlığı fark ettim. “Affet beni,” dedim. “Hayatımı kurtardığın için teşekkürler.”

Agnes başını salladı. “Elimden geleni yaptım, ama bazen zehir vücuttan atılsa bile verdiği hasar kalıcı olur. Yani kalıcı zayıflıklar olabilir. Ciğerler, kalp ya da diğer iç organlar etkilenmiş olabilir. Ya da bazen dönem dönem hastalıklar yaşanırken diğer zamanlarda kurbanın sağlığı tamamen normaldir.”

Agnes’in söylediklerini sindirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Sonuç ortadaydı. Katil cadı olarak üstlendiğim görev gücüme ve fiziksel dayanıklılığıma bağlıydı. Bunlar olmazsa daha önceden beni etkilemeyecek saldırılara karşı dahi savunmasız kalabilirdim.

“Yani kalıcı bir hasarım olduğunu mu düşünüyorsun?”

Agnes iç çekti. Kelimelerini dikkatlice seçmeye çalıştığını görebiliyordum. “Bu mümkün. Daha önce böylesine ciddi bir zehirlenme vakası yaşayıp tamamen iyileşen birine rastlamadım.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Açık konuştuğun için teşekkürler. Bunu başaran ilk kişi olabilmeyi umuyorum. Eski halime kavuşabilmek için elimden geleni yapacağım. Şimdi lütfen söyler misin, Thorne nerede? Baş hâlâ onda ve güvende değil mi?”

“Evet, güvende. Thorne odasında, her zamanki gibi sol eliyle heybeyi sımsıkı kavramış bir vaziyette uyuyor. Ama bu dört duvarın ötesinde tehlikeler var. Korşağı kontrol eden cadılar Pendle’a girmeyi talep ettiler fakat talepleri reddedildi. Ancak buradan bazıları onlara destek verdi

ve daha şimdiden çatışan gruplar arasında bazı olaylar yaşandı. Büyük bir savaş kaçınılmaz; Şeytan'a karşı koyanlar kaybederse bir korşak gelip peşine düşer."

Başımı salladım. "O halde ne kadar çabuk gidersem o kadar iyi."

"Nereye gideceksin?"

"Malkin Kulesi'ne, bir korşağın bile bana ulaşamayacağı yere gideceğim. Kaleye girdikten sonra düşmanlarımız Şeytan'ın başına erişemeyecekler."

"Peki ya onu koruyanlar?"

"Gerekirse onlarla da ilgileniriz."

"Thorne seninle mi gelecek?"

"Evet. O daha sadece bir kız ve onu bu tür tehlikelere sürüklemek istemesem de başka seçeneğim var mı? O heybedeki, her şeyden daha önemli. Üstelik lamialar içeri girmeme izin verebilir. Ne de olsa onların müttefikiyim."

"Bunun için onları ikna etmen gerekebilir. Vahşi lamialar kendi kurallarına göre davranırlar ve her zaman mantıklı düşünmezler."

"Durum değişti. İçlerinden biri insana dönüşmek üzere. Diğeriyse hâlâ uçabiliyor ama konuşabiliyor da. Her ikisi de insansı biçime doğru değişiyorlar."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Agnes. "Kulenin etrafında dönüp duran bir lamia gördüm, ama kule savunması hakkında bilgi edinemedim. Büyülü savunma kalkanları koymuşlar."

Yanıt vermedim. Cadılar bu gibi şeyleri kendilerine saklar ve başkalarına gerekenden fazla bilgi vermez. Agnes'in de kendine dair sırları olduğuna emindim.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve Agnes ayağa kalkmama yardım etti. Titrek adımlarla da olsa yardım almadan ön odaya kadar yürüyebildim. Agnes et suyu hazırlarken ben de şöminenin yanındaki taburelerden birine oturdum. Birkaç dakika sonra elinde heybeyle yatak odasından Thorne çıkageldi. Beni görünce şaşkınlıktan ağzı açıldı ve sonra gülümseyip yere, hemen yanıma oturdu.

“Kalkıp yürümeye başladığını görmek çok güzel!” dedi.

“Öyle denemez evlat. Şu anda ancak bu taburede oturmama yetecek kadar gücüm var. Ama evet, ölümle randevumuz başka bir güne ertelendi.”

Agnes, “Şunu içtikten sonra kendini daha güçlü hissedeceksin,” diyerek bana bir tas et suyu uzattı. “Fakat başka yere gidebilmek için burada en az bir gün daha dinlenmem gerek.”

Başımı evet anlamında salladım. Haklıydı. Her ne kadar Malkin Kulesi’ne sığınmak için sabırsızlansam da, şu anki durumumda buna kalkışmak aptallık olurdu.

Ertesi akşam Agnes’e teşekkür ettikten sonra izin istedik ve Malkin Kulesi’ne doğru yürümeye başladık. Yavaş yürüyorduk çünkü hâlâ çok zayıftım, fakat artık daha rahat nefes alıp verebiliyordum ve acı çekmiyordum.

Çok geçmeden Roughlee köyü epey arkamızda kaldı ve uzakta Crow Ormanı belirdi. Ama biz tam olarak oraya gidiyor sayılmazdık. En azından dosdoğru değil...

İlk hedefimiz kulenin zindanlarına açılan tünelin girişi-ydi. Bir zamanlar yalnızca klan liderinin bildiği bu giriş,

artık Pendle'da yaşayan herkesçe biliniyordu; fakat lamiaların varlığı, en güçlü cadıların dahi buradan uzak durmasına yetiyordu. Bir zamanlar mezarlık olan alanı çevreleyen ağaçların arasına daldık. Eğri büğrü mezar taşlarıyla zaman zaman önümüze çıkan ve yerdeki otların örttüğü tehlikeli çukurların –bunlar, içindeki ölülerin çıkarıldığı boş mezarlardı– arasında ilerlemeye başladık.

Tam önümüzde, solgun ay ışığının aydınlattığı, genç bir çınar ağacı tarafından çatısı ikiye ayrılmış bir kaya mezarı vardı. Arka cebimden ufak mumu basit bir büyü mırıldanarak yaktım. Thorne da aynısını yaptı ve ben önde o arkada, örümcek ağlarının oluşturduğu perdeyi aşarak gömü odasına girdik. Yere daha önce tünele girenler tarafından mezarından çıkarılmış insan kemikleri saçılmıştı; bunların üzerindeyse kayalara oyulmuş altı rafta ölülerden geriye kalanlar duruyordu. Bunlar bir zamanlar yöredeki zengin ailelerden birinin fertleriydi. Şimdiyse ölümün lüks ve zenginliğini paylaşıyorlardı.

En alttaki rafa tırmanıp tünele girdim. Etraf nemli toprak kokuyordu ve alçak tavan nedeniyle ancak sürünerek ilerleyebiliyordum. Arkama bakınca Thorne bana gülümsedi. Ne zamandır bu tünelleri keşfedip kuleye girmek istiyordu. Şimdi bu dileğini gerçekleştirebilecekti. Bedelinin yüksek olmamasını umuyordum. Uzun süren dakikalar boyunca sürünerek ağır ağır ilerledik. Bu oldukça zorluydu, çünkü bir yandan mumun sönmesine engel olmaya çalışırken diğer yandan önümdeki ağır deri heybeyi ittirmem gerekiyordu. Fakat en sonunda topraktan yapılma bir

odaya çıktık. Tam karşımızda bir başka tünel girişi vardı; ama bu, tavan destekleriyle ayakta tutulan çok daha geniş bir tüneldi.

“Bir süre ben öne geçip heybeyi taşıyayım mı?” diye sordu Thorne.

“Elbette ki öne geçebilirsin, ama heybe benim yüküm çocuk.”

Önüme geçip tehlike olup olmadığını kestirmek için havayı kokladıktan sonra hızlıca başını sallayıp içeri girdi.

Ben de duraksamadan onu takip ettim. Verdiği kararlara güveniyordum ve halihazırda tehlikeye karşı benim olduğumdan çok daha hazırlıklı olsa gerekti.

Bir süre sonra yüzeyi çamur rengine de durgun bir su birikintisine ulaştık. Burada bir zamanlar mahluk adı verilen ve tüneli koruması için Malkin Cadılar Konseyi tarafından yaratılan karanlık bir yaratık yaşıyordu. Mahluklar boğularak ölmüş denizcilerin şişkin cesetleridir; onu yaratanların iradesiyle hareket eden ruhu tarafından idare edilir. Beden ele geçirilmeden önce gözleri genellikle balıklara yem olduğundan bu tür yaratıklar kördür. Suyun altında gizlenirler ve birinin yaklaştığını hissettiklerinde uzanıp kurbanını ayak bileğinden yakalayarak suyun dibine çekip boğarlar.

Mahluklar güçlü ve tehlikelidir; ama buradaki mahluk, lamialardan biri tarafından parçalanarak öldürülmüştü. Geriye yalnızca belli belirsiz bir çürük ve ölüm kokusu kalmıştı. Suyun kenarındaki ıslak patıkada ilerleyip tünel boyunca devam ettik. Henüz herhangi bir tehlike belirtisi olmamasına rağmen lamialar kokularını alamayacağımız bir mesafeden bizi izliyor olabilirdi. Kolyemdeki kemikleri

kullanarak daha uzağı görebilirdim, fakat sınırlı büyü gücümü sonraya saklamak gerekiydi.

Menteşelerinden taşlara sabitlenmiş geniş bir ahşap kapıya vardık. Burası zindanların girişıydi. Kalenin Malkin sığınağı olarak kullanıldığı günlerde bu kapı kilitli olurdu.

Tehlike olup olmadığını anlamak için etrafı koklayan Thorne önden ilerleyip her iki tarafı zindanlarla çevrili karanlık ve nemli koridora girdi. Tavandan su damlıyordu ve ıslak zemindeki ayak seslerimiz yankılanıyordu. Tüm kapılar açıktı ve etrafta tek bir mahkûm yoktu, ama mumlarımızın ışığında bazı hücrelerde duvara zincirlenmiş, üzerlerindeki lime lime paçavraların arasından kemikleri çıkan insan bedenleri görölüyordu. Çoğunun uzuvları ısırılarak koparılmış ve zindanlarda yaşayan fare sürülerince yenmişti. O esnada etrafta tek bir fare dahi yoktu ve bunun sebebini çok geçmeden anladım.

Yüksek tavanlı, taş basamakları döne döne yükselen daire şeklinde bir açıklığa ulaştık. Merdivenin sonlandığı yerdeki delik bir zamanlar üst kata açılan bir kapaktı, lami-alar giriş çıkışlarını kolaylaştırmak için bu açıklığı genişletmişlerdi. Bakışlarım bu açıklıktan sütunları çevreleyen beş kaya sütuna çevrildi. Her birinin üzerinde kelepçe ve zincirler vardı; burası tutsakların işkence gördüğü yer olsa gerekti. En uzaktaki sütunsa –üzerinde bıçak ve kerpeten gibi aletler bulunan ahşap masanın yanındaki– diğerlerinden farklıydı.

Hemen dibinde, içine kan damlayan büyükçe bir kova duruyordu. Yukarıdaki karanlıktan on üç zincir sarkıyordu. Her biri farklı bir yükseklikte sonlanıyordu ve her birinin

ucunda farklı bir ölü yaratık asılıydı. Bunların arasında fareler, tavşanlar, iri bir porsuk, bir kerkenez ve siyah beyaz bir de kedi vardı. Çoğu ölmüştü, kanları çoktan aşağıdaki kovaya akmıştı bile. Bedenlerinden damlayan kanları aşağıdaki kovaya akan uzun bıyıklı iki gri fare ise hâlâ titreyordu.

“Bir lamia bunu neden yapar?” diye fısıldadı Thorne gözlerini belerterek.

“Bu bir lamia sunağı... Asıl amacının ne olduğu bilinmiyor. Bazıları bunun diğerlerine bir uyarı niteliği taşıdığını düşünüyor, ama pekâlâ başka bir amacı da olabilir. Sonunda kovanın içinde tüm bu uğraşa değecek miktarda kan biriktiğine şüphe yok,” diye yanıtladım, “oysa lamialar, koyun falan gibi çok daha iri avlar yakalayabilir. Belki de bu tür küçük yaratıkların tadını daha çok seviyorlardır. Bazı Pendle cadıları, fare kanını insaninkine tercih eder. Öyle bile olsa, neden on üç zincir? Bu bir tür ayine işaret ediyor. Belki de bir lamia büyüsüdür,” diye yüksek sesle düşündüm.

Bu vahşi görüntüye bakarken her ikimizde bir tehlike sezinleyip tavandaki deliğe baktık. Tehlikenin kokusunu hızla aldım. “Lamia, kanatlı olan!” diye uyardım.

Bir saniye sonra iri bir karaltı, üzerimize doğru düşmeye başladı. Kanatlarını tıpkı avına pike yapan bir kartal gibi gövdesine yaklaştırmış, hızla düşüyordu...

BÖLÜM 7

BANA SÖZ VER

*Güçlüyle dövüşebilecekken zayıfı öldürmek niye?
Gerçeği söyleyebilecekken yalan söylemek niye?
Katil cadılar dürüst olmalı
Verdikleri sözü daima tutmalı.*

Son anda lamia kanatlarını açıp duvardan uzaklaşarak etrafımızda dönmeye başladı. Ardından tekrar üzerimize doğru alçaldı.

Thorne bıçaklarından birini çekti. Başımı iki yana salladım. “Aptal olma!” diye bağırarak kolundan tuttuğum gibi onu dar koridora doğru sürükledim. Lamianın bize tepeden rahatlıkla saldırabileceği bu geniş odadansa dar koridorda çok daha güvende olurduk. Pendle Tepesi’ndeki mücadelemiz esnasında bıçaklarımın gövdesindeki pullardan nasıl sektiğini anımsadım.

Koridorun girişine ulaşım içeri girdik. Lamia geniş odanın ortasına konup bize doğru ilerlemeye başladı. Vaengir adıyla bilinen bu kanatlı lamia türüne oldukça nadir rastlanır ve son derece tehlikelidir. Dövüşmektense konuşarak anlaşmayı tercih ederdim. Tabii gerekirse onu öldürürdüm.

Bizden birkaç metre uzakta durup kaslı arka bacaklarının üzerinde yükselerek kollarını tehditkâr bir şekilde bize doğru salladı. Bu tür yaratıkların son derece hızlı hareket edebildiklerini biliyordum. Birkaç saniye içinde üzerimize çullanabilirdi. Bu yüzden heybeyi yere koyup Thorne'un önüne geçerek uzun bıçağımı çektim.

Ama lamia bize saldırmaktansa konuşmaya başladı. "Kimsin sen cadı? Bölgemize ikinci kez girecek kadar aptalsın!"

Thorne şaşkınlık içinde bana baktı. Ona daha önce kuleye ruh biçiminde geldiğimden bahsetmemiştim.

"Adım Grimalkin, bu kulenin eski sahibi olan klanın katil cadısıyım. Barışçıl düşüncelerle buradayım. Thomas Ward'ın ve dolayısıyla da sizin müttefikinizim. Şeytan'a karşı mücadele ediyoruz; o bizim ortak düşmanımız."

"Peki ya şu arkana sığınmış olan çocuk kim?"

Thorne öne çıkıp bıçağını lamiaya doğrulttu. "Adım Thorne ve Grimalkin'e hizmet ediyorum. Onun iradesi benim irademdir. Onun düşmanları benim düşmanımdır. Onun müttefikleri benim de müttefiklerimdir. Hiç kimse-nin arkasına sığınmam ve hiçbir şeyden korkmam!"

"Bunlar cesur sözler çocuk. Ama cesaret tek başına seni pençelerimle dişlerimden korumaya yetmez."

"Grimalkin'in kim olduğunu bilseydin bizi bu şekilde tehdit etmezdin!" diye çıkıştı Thorne. "O gelmiş geçmiş en büyük Malkin katil cadısıdır. Klanından kimse onun karışısına çıkmaya cesaret edemez. Peşine düştüğünü duyan bazı düşmanları korkudan yataklarında ölmüştür."

“Onun korku verici ününden haberdarım,” dedi lamia, “fakat ben yüzyıllardır hayattayım ve yaptıklarımı saymak bin kişinin soluğunu keserdi. Sizi bu kuleye getiren nedir?”

“Bir süre buraya sığınmak istiyoruz,” diye yanıtladım. “Düşmanlarımız peşimizde. Ama kendimiz için korkmuyoruz; korkumuz bunun, ellerine geçebilecek olması.”

Heybeyi yerden alıp havaya kaldırdım. “Bu heybede Şeytan’ın kesik başı var. Bedenini taşa çivileyip buradan çok uzakta, denizin ötesinde bir ülkede gömdüm. Düşmanlarımız bu iki parçayı birleştirip ona eski gücünü yeniden kazandırmak istiyor. Tom Ward da onu sonsuza dek yok etmenin bir yolunu arıyor, ama bunu yapabilmesi için ona zaman kazandırmalıyız. Bu başı saklamalıyız.”

Lamia derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kapatıp bir süre öylece durdu. Ardından başını yavaşça aşağı yukarı sallayıp pençesiyle tavandaki deliği işaret etti. “Şeytan’ın bağlandığını ve çektiği acıyı hissettik. Karanlık’ın tüm hizmetkârları bu olayı anında hissetti. Ben ve kız kardeşim bu başı görmek isteriz. Kuleye gidelim, beni takip edin.”

Bunun üzerine havalanıp uçmaya başladı. Çok geçmeden delikten geçip gözden kaybolmuştu bile.

“Bu bir tuzak olabilir,” dedi Thorne. “Açık alana çıkar çıkmaz üzerimize saldırabilir.”

Başımı sallayarak, “Ama bu almamız gereken bir risk,” dedim. Heybeyle mumu alıp en yakınımdaki iki sütunun arasından geçerek döner merdiveni tırmanmaya başladım.

Tavandaki delikten dışarı tırmanınca kulenin yer altında bulunan silindirik şeklindeki devasa tabanına çıktık.

Lamiadan eser yoktu. Yukarıdan su damlıyordu, hendekteki su taşların arasına sızıyor olsa gerekti. Temkinli bir şekilde dar ve kaygan basamakları tırmanmaya devam ettik. Merdiven boşluğu solumuzdaydı ve düşersek kesinkes ölürdük; sağımızdaysa döne döne yükselen duvar ve belirli aralıklarla karşımıza çıkan, tutsakların atıldığı karanlık ve nemli zindanlara açılan kapılar vardı. Tek tek zindanların içine baktım, hepsi boştu, içlerinde kemik dahi yoktu.

En sonunda bir zamanlar gizli geçit olarak kullanılan iki kapaktan üstteğine ulaştık; burası da lamiaların geçişini kolalaştırmak için genişletilmişti. Delikten yukarı çıkınca çürümüş patates çuvallarıyla birlikte bir zamanlar turp olduğu anlaşılrsa da artık leş gibi kokan yapış yapış bir yığının bulunduğu kilere ulaştık. Buraya ruh halinde geldiğimde koku almamıştım, ama şimdi dayanılmazdı, hatta kulenin, Malkin klanının kontrolündeyken çok daha güzel koktuğu söylenebilirdi. Geniş yaşam alanına açılan kapının ardından titrek meşale ışıkları görölüyordu.

Mumlarımızı havaya kaldırıp yürümeye devam ettik. Kanatlı lamia kapalı sandığın üzerine tünemişti, hemen yakınındaki taburelerden birindeyse sol elinde bir kitap tutan kız kardeşi oturuyordu. Yakın duvarda asılı meşaleler iki cadının sol yanlarını aydınlatıyor, gölgelerini neredeyse en uzak duvara kadar uzatıyordu. Odanın büyük bölümü karanlıktaydı.

“İşte misafirlerimiz kardeşim,” dedi kanatlı lamia hırıltılı bir sesle. “Genç olanın adı Thorne. Gözlerinde ölüm, sözlerinde zalimlik olan uzun boyluysa katil cadı Grimalkin.”

Taburedeki cadı bize doğru gülümsermişçesine baktıysa da suratını buruşturmaktan fazlasını yapamadı. Dişleri ağzına sığamayacak kadar büyüktü ve gürültülü bir şekilde soluk alıp veriyordu. “Adım Slake,” dedi. “Kız kardeşimse annemizin adını taşıyor: Wynde. Sanırım bize gösterecek bir şeyiniz var?”

Deri heybeyi yere koyup ipini çözdüm. Sonra boynuzlarından tutarak Şeytan’ın başını yüzü lamialara dönük olacak şekilde havaya kaldırdım. Bu görüntü karşısında her ikisi de tuhaf bir şekilde gülümsediler.

“Yeşil elma sessiz kalmasını sağlamak için akıllıca bir yöntem,” dedi Slake onaylar bir ses tonuyla.

“En iyisi onu çiğ çiğ yemek,” diye atıldı Wynde kanatlarını çırparken vahşi yüzünde heyecan dolu bir ifade vardı. “Dili benim kardeşim. Gözlerini sen alabilirsin!”

“Onu yok etmeyi çok düşündüm ama buna cesaret etmem!” diye araya girdim. “Böyle bir davranışın sonuçlarının ne olabileceğini kim bilebilir? Bu, etini yemek gibi basit bir yöntemle sonsuza dek Karanlık’a mahkûm edebileceğiniz bir cadı değil. Karanlık’ın vücut bulmuş halinden bahsediyoruz, Şeytan’ın ta kendisinden... Başını yemek onu özgür kılabilir. Şekil değiştirip kendini küçültüp büyütebilir. Özgür kaldığındaysa korkunç bir güce sahip olur; hatta şimdiye kadar hiç görülmemiş güçlere! Bedenine gümüş mızraklar sapladım; şimdilik bağlı ve gücünü kaybetmiş durumda. Başını sağlam fakat bedeninden ayrı tutmak daha güvenli, böylece hizmetkârları mızrakları çıkarıp onu yeniden hayata döndüremez.”

“Haklısın,” dedi Slake. “Bunca şey tehlikeyken böyle-
si bir risk almak aptallık olur. Ölen kız kardeşimizi çok se-
verdik ve az önce bahsettiğiniz oğlu Thomas Ward’ı koru-
yacağımıza söz verdik. Peki, şunu söyler misiniz; Şeytan’ı
yok etmenin bir yolunu bulmaya yaklaştı mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hâlâ arıyor ve düşünüyor.
Şu sandıkta işine yarayacak bir şey olup olmadığını merak
ediyordu.”

Slake dişlerini göstere göstere gülümseyip elindeki kita-
bı gösterdi. “Ben de aynı amaçla, yani Şeytan’ı sonsuza dek
yok etmek için sandığı karıştırdım. Şimdiye dek bir şey bu-
lamadım. Belki de bizimle kalıp yardım etmek istersiniz?”

Gülümseyip başımı aşağı yukarı salladım. Lamialar bize
sığınacak bir yer teklif ediyordu. “Yardım etmekten mut-
luluk duyarım,” dedim. “Fakat çok yakında düşmanlarımı-
zın duvarlara dayanacağından kuşkumuz yok.”

“Bırakın da gelip kulenin altındaki ölüm alanıma girsin-
ler,” dedi Wynde. “Bana da spor olur, uzun yıllardır avla-
namamıştım!”

* * *

Thorne’la birlikte o gece iyi yemek yedik. Kanatlı lamia
Wynde bizim için bir koyun daha yakalayıp mazgallı siper-
lerin üzerine fırlattı; kanını çoktan emmişti bile. Koyunu
oracıkta kesip en lezzetli kısımlarını şişe takıp pişirmek
üzere içeri aldım.

İçerideki havalandırma yetersizdi ve her yer duman
oldu. Tabii bu beni rahatsız etmiyordu, gözlerim acıdık-
ça çocukken cadı konseyine çalışan hizmetçilerin yemek

hazırlamak üzere koşturtmalarını izleyerek geçirdiğim günleri anımsıyordum.

“İlk öldürdüğün insan kimdi?” diye sordu Thorne akşam yemeğimizi yerken.

Gülümsedim. “Bunu biliyorsun evlat. Daha önce bu hikâyeyi sana anlatmıştım. Hem de defalarca...”

“Ne olur tekrar anlat, lütfen!.. Bunu dinlemekten asla sıkılmam.”

Ona nasıl itiraz edebilirdim? Thorne’un yardımı olmasaydı Pendle’in doğusunda ölmüş olurdum. Böylelikle hikâyemi anlatmaya başladım.

“Çocuğuma yaptıklarından sonra Şeytan’a zarar vermeyi her şeyden çok istiyordum ve onu ne zaman, nerede bulabileceğimi gayet iyi biliyordum. O aralar favori klanı Deane’ler idi, ben de Cadılar Bayramı’nda Malkin kutlalarından kaçıp Deane’lerin köyü Roughlee’ye doğru yola koyuldum.

Köye alaca karanlıkta varınca sebt ateşlerini* tepeden gören bir koruluğa girdim. Hazırlıklar onları hem heyecanlandırmış hem de dikkatlerini dağıtmıştı. Ben de fark edilme korkusu olmadan kendimi en güçlü büyülerle korumaya almıştım. Güçlerini birleştiren Deane cadıları gürültülü bir şekilde kemik ve odunları tutuşturdu. Ardından konseyin en güçlü on üç cadısı ateşin çevresinde sıkı bir çember oluştururken, daha güçsüz olan kız kardeşleriye onların etrafında bir çember oluşturdu.

* Şubat’ın 1. veya 2. gecesi baharın gelişinin kutlanması ayini. Çok eski Pagan geleneklerine kadar uzanır.

Tam ölü kemiklerin yakıldığı ateşin kokusu bana ulaşıırken Deaneler düşmanlarına beddua etmeye, onlara lanet okuyup ölüm ve yıkım dilemeye başladı. Lanetlerin bir bıçak kadar etkili olmadığını unutma çocuk. Yaşlı ve güçsüzler böyle şeyler karşısında çaresiz kalabilirler, fakat bunlar çoğu zaman vakit kaybıdır. Çünkü tüm becerikli cadıların bu tür kara büyülere karşı korumaları vardır.

Çok geçmeden ateşte bir değişim oldu: Sarı ve toprak rengindeki alevler kıpkırmızıya dönüştü: Şeytan'ın gelmek üzere olduğunun ilk işareti. Kalabalıktan heyecanlı bir uğultunun yükseldiğini duydum ve tüm dikkatimi toplayarak Şeytan belirirken dosdoğru ateşin içine baktım.

Şeytan boyutunu küçültüp büyütebilir ama o gün orada bulunanları etkilemek için tüm heybetiyle belirdi. Dizlerine gelen alevlerin içerisinde dimdik duruyordu. Ortalama bir insanın üç katı uzunluğundaydı. Kıvrımlı, upuzun bir kuyruğuyla koçlarınkini andıran boynuzları vardı. Bedeni simsiyah tüylerle kaplıydı ve konsey cadılarının, Kara Efendilerine bir kez olsun dokunabilmek için heyecanlı bir şekilde öne uzandıklarını gördüm.”

“Neler hissettin?” diye sordu Thorne heyecanlanarak. “Endişeli miydin, yahut az da olsa korkmuş muydun? Ben olsam kesin korkardım! Şimdi hiçbir şeyden korkmadığını söylüyorsun, fakat o zamanlar daha gençtin, on yediden büyük değildin sanırım. Ve düşman bir cadı klanının ortasında Şeytan’a saldırmak üzereydin.”

“Kesinlikle endişeliydim çocuk, ama bir yandan da heyecanlı ve öfkeliydim. İçimde korku vardıysa bile bunun

farkında değildim. Şeytan'ın alevlerin içinde uzun süre durmayacağını biliyordum. Hemen harekete geçmeliydim! Ağaçların arasında saklandığım yerden çıkıp ateşe doğru koşmaya başladım. Karanlığın içinden her iki elimde birer bıçakla çıktığımda üçüncü bıçağı da dişlerimin arasına sıkıştırmıştım. Şeytan'dan nefret ediyordum ve ölmeye hazırdım, ya onun gücü karşısında ezilecek ya da Deane cadıları tarafından paramparça edilecektim.

İrade gücümü kullandım. Şeytan'ı benden uzak tutabildim fakat bunun tam tersini yaptım; kalmasını diledim. Kalabalığın en dışarısında kalanların arasından koşarak geçtim. Etrafımdaki kalabalık arttıkça cadıların şaşkın ve öfkeli bakışlarına aldırış etmeden dizlerim ve omuzlarımla yolumu açarak ilerlemeye devam ettim. En sonunda konsey üyelerinin bulunduğu yere ulaşınca ilk bıçağımı fırlattım. Sertçe Şeytan'ın göğsüne saplandı. Şeytan uzun uzun ve acı içinde inledi. Ona biraz olsun zarar verebilmişim ve inlemesi kulağıma müzik gibi geliyordu. Fakat alevlerin arasında dönünce sonraki iki atışım istediğim gibi olmadı; yine de derisine saplanmışlardı.

Bir an için bana baktı, göz bebekleri kırmızı renkli iki dikey çizgiden ibaretti. Ortaya koyabileceği güce karşı kendimi koruyabileceğim hiçbir şey yoktu. İşin kötüsü ölümümün ardından ruhumu ele geçirip ona sonsuza dek işkence edebilirdi. Böylece gitmesini diledim. *Acaba gitmesini sağlamayı başarabilecek miyim?* diye düşünüyordum. Yoksa önce beni yok mu edecek? Fakat etrafındaki alevleri de alıp bizi zifiri karanlığa gömerek geldiği gibi aniden yok

oldu. Kural işe yaramıştı. Onun çocuğunu taşıdığımın benin bulunduğum yerde duramazdı. Ben istemedikçe...

Ortalık tam bir kaosa dönüşmüştü; öfke ve korku dolu çığlıklar atan cadılar dört bir yana koşuşturuyordu. Karanlığa karışıp kaçmayı başardım. Elbette ki peşime katillerini takacaklarını biliyordum. Yani ya öldürecektim ya da ölecektim.

Alelacele kuzeye ilerleyip Pendle Tepesi'ni geçerek hız kesmeden batıya, uzaktaki denize doğru koşmaya devam ettim. Kaçışımı önceden planladığım için tam olarak nereye gittiğimi biliyordum: Mücadelemi Wyre Nehri'nin doğusunda kalan ovalık arazide verecektim. Kendime kara büyüden bir koruma kalkanı yapmama rağmen beni izleyenlerin tümünden koruyabilecek kadar güçlü olmadığını biliyordum. Bazı cadılar bu tür koruma kalkanlarının ardını görebilmek yetisine sahiptir, bu yüzden onlarla üstünlüğü ele geçirebileceğim bir arazide dövüşmem gerekiyordu.

Orada, kabaca kuzey-güney istikametinde uzanan ve zaman zaman yükselen sular yüzünden geçişi mümkün olmayan dar patikalarla birbirine bağlanan üç ayrı köy vardır. Bu köylerin dört bir yanı bataklık ve yosunlarla çevrilidir. Kuvvetli bir akıntıya sahip olan nehrin etrafında geniş tuzlu bataklıklar vardır; Staumin'in kuzeybatısında kendini bilmeyenlerin kolayca kaybolabileceği dar patikaların ilerisinde Kol Tepesi yükseliyordu.

Bir tarafta nehir, diğer taraftaysa tuzlu bataklık varken orayı görünmeden kimse geçemez. Buna kalkışan cadılar büyük acılar içinde kıvranırlar, fakat ben dişimi sıkıp

nehri geçmeyi başardıktan sonra sayıca birden çok olduğunu tahmin ettiğim düşmanlarımı beklemeye koyuldum.

Deane klanına karşı işlediğim suç korkunçtu. Beni yakalayacak olurlarsa yavaş ve acı verici bir ölüme mahkûm edilirdim.

Bataklığı çevreleyen otların arasında yavaş yavaş ilerleyen düşmanlarımdan ilki alaca karanlık çöktüğünde göründü. (Bir cadı olarak çok sayıda bilgi ve beceriye sahibimdir. Bunlardan biri de o anda çok işime yaradı. Bu, Thorne'la ortak bir becerimiz. Düşman yaklaşırken onların gücü ve dövüş becerileri gibi ayrıntılı bilgilere anında sahip olabiliriz.) Bataklığı geçmekte olan cadı oldukça yetenekliydi, fakat birinci sınıf sayılmazdı. İz sürme becerileri sayesinde kara büyü kalkanımı aşmayı başarak izimi buraya kadar sürmüş olmalıydı.

İyice yaklaşmasını bekledikten sonra ortaya çıktım. Batan güneşin kıızıla boyadığı gökyüzünü arkama alarak o ufak tepenin üzerinde ayağa kalktım. Her iki elindeki bıçağı sımsıkı kavrayan cadı üzerime doğru koşmaya başladı. Ne zikzak çiziyor ne de zorlu bir hedef oluşturmaya çalışıyordu. Kemerimden bir bıçak çekip ona doğru fırlattım. Atışım isabetliydi. Bıçak boğazına saplandı. Hırıltılı sesler çıkararak önce dizlerinin üzerine ve ardından yüzüstü bataklıktaki otların arasına düştü.

Evet kızım, o cadı öldürdüğüm ilk insandı ve bir an için göğsümün sıkıştığını hissettim. Fakat hayatta kalma mücadeleme odaklanınca acımı unuttum. Cesedini otların arasına gizleyip çamurla kapladım. Kalbini almadım. Yakın

dövüşte karşı karşıya gelmiştik ve o onurlu bir şekilde kaybetmişti. Günün birinde bu cadı bataklığa inip avlanmaya koyulabilirdi. Bana karşı herhangi bir tehdit oluşturmadiğundan en azından bu zevki onun elinden alamazdım.”

“Eğer ben senden önce ölecek olursam,” dedi Thorne, “benim kalbimi *alacağına* söz ver. Ben dosdoğru Karanlık’a gitmeyi yeğlerim. Ölü bir cadı olarak etrafta dolaşmak ve bedenimin paramparça bir hal almasını izlemek istemiyorum.”

Başımı salladım. “Eğer istediğin gerçekten buysa elbette yaparım. Fakat eğer önce ben ölecek olursam kalbime zarar gelmesin. Bataklıkta ava çıkmayı, Karanlık’ta Şeytan’ın pençesinde sonsuza dek işkence görmeye yeğlerim. Sen de bu konu hakkında yeniden düşünmek ister misin?”

Thorne başını iki yana salladı. “Onu yok etmenin bir yolunu bulacağız ve sonra ait olduğumuz yere, yani Karanlık’a güvenli bir şekilde gidebiliriz. Günün birinde yeniden bir bebek olarak dünyaya geleceğim: Yine katil cadı olup bu hayatımda kazandığım başarıları çok daha yukarı taşıyacağım!”

Gülümsedim. Cadılar yalnızca ölü bir vampir olarak dünya yüzeyinde dolaşmaya mahkûm olmayıp yeni bir bedende tekrar doğarak ikinci ve hatta üçüncü bir hayat daha yaşayabilir.

“Şimdi hikâyeni bitir lütfen,” diye ısrar etti Thorne. “Peşine başkaları da takılmıştı, öyle değil mi?”

Başımı salladım. “Evet. Bir sonraki düşmanı neredeyse üç gün bekledim. İki kişiydiler ve bulunduğum yere aynı anda ulaştılar. Güneş batarken dövüşmeye başladık. Nehri

nasıl kırmızıya boyadığımızı anımsıyorum; sanki nehirde su yerine kan akıyor gibiydi. Genç, güçlü ve hızlıydım ama onlar da bu tür dövüşlerde ustaydılar ve daha önce hiç görmediğim hatta hayal dahi edemeyeceğim numaralar yapıyorlardı. Beni fena yaraladılar ve o dövüşte açılan yaraların izi hâlâ durur, fakat o gün çok şey öğrenmiştim. Bu başa baş mücadele bir saatten uzun sürdü, ama en sonunda zafer benimdi ve iki Deane cesedi daha bataklığı boyladı.

Ancak üç hafta sonra yeniden harekete geçebilecek duruma gelebildim, fakat bu süre zarfında peşime başka birilerini takmadılar. İzler silinmişti ve beni Şeytan'ı bıçakladığım gün görenler şimdi muhtemelen tanıyamazlardı.”

“Deaneler bugün bile bunu yapanın sen olduğunu bilmiyorlar, öyle değil mi?” diye sordu Thorne.

“Doğru evlat, bu hikâyeyi anlattığım tek kişi sensin. Umalım da bunu öğrenmesinler, yoksa katil cadılık günlerim sona erer. Tüm klan peşime düşer. Olanları asla unutmazlar.”

BÖLÜM 8

SENİ KORKUTAN NE AGNES?

*Katil cadı yalnız yürümek zorundadır
Müttefiklerinin sayısı hep azdır
Dolayısıyla onlara çok değer verir
Ve kaybettiğinde acısı içine işlenir.*

Çok geçmeden Thorne ateşin yanında uyuyakaldı. Lamia kız kardeşlerden eser yoktu. Kulenin yer altındaki bölümüne inmişlerdi; bunun nedenini bilmiyordum. Ben de yukarı, mazgallı siperlerin bulunduğu yere çıktım. Gökte ay yoktu ve sert bir rüzgâr esmeye başlamıştı; yoğun bir bulut kümesi batıdan bulunduğumuz yere doğru yaklaşıyordu. Gözlerimi kısarak kuleyi çevreleyen Crow Ormanı'nın karanlığını kolaçan ettim.

Dallara tünemiş kargalarla yuvasının etrafında dolaşan bir porsuk dışında etrafta hareket eden hiçbir canlı yoktu. Emin olmak için havayı üç kez kokladım, bir tehlike kokusu almadım.

Bu tuhaftı. En azından bir düşman ajanı olmasını beklerdim.

Tatmin olduktan sonra mazgallı siperi yeniden geçerek basamaklardan inmeye başladım. Aniden gözlerimde ışık

çakmaları belirmeye başladı. Kendimi sersemlemiş gibi hissediyordum ve Şeytan'ın başını içeren heybe gitgide ağırlaşmıştı. Dünya etrafımda dört dönüyordu. Neredeyse kafaüstü yere düşecekken son anda kendimi toparlayıp dizlerimin üzerine çökmeyi başardım. Her yer karardı ve kalbim yerinden fırlayacakmışçasına çarpmaya başladı. Etrafı yeniden görebilinceye dek yavaşça derin soluklar alıp verdim.

Bu zayıflık anı geçince ayağa kalktım. Acaba bu Agnes Sowerbutts'ın zehirlenmenin etkilerine dair yaptığı uyarıda bahsettiği kalıcı hasar olabilir miydi? Düşmanımla dövüşürken böyle bir kriz yaşarsam kesinkes ölürdüm. Bu korkunç bir durumdu. Becerilerime ve rakibim her kim olursa olsun ona üstün gelebileceğime dair her zaman sarsılmaz bir inancım olmuştu. Oysa şimdi aniden dünyam tepetaklak olmuştu. Artık kontrol tamamen benim elimde değildi.

Sarsılmış bir vaziyette basamağa oturup başımı dizlerime yaslayarak bir süre dinlendim. O şekilde uyumuş olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey kınındaki aynanın hareketini hissetmem oldu. Daha gözlerimi açmadan aynayı yerinden çıkarmıştım bile.

Sırlı yüzeyde Agnes'in yüzü belirdi. Bir an için yaşadıklarımı gördüğünü ve bana öğüt vermek üzere iletişime geçmeye çalıştığını düşündüm. Ama sonra yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görünce bir şeylerin ters gittiğini anladım. Öyle hızlı konuşmaya başladı ki dudaklarını okuyabilmek için iyice odaklanmam gerekti:

Roughlee'nin güneyinde büyük bir savaş çıktı ve Şeytan'ın destekçileri kazandı. Korşağı ve onu yaratanları da Pendle'a çağırdılar. Yakında seni yok etmek üzere güçlerini birleştirmekler. Malkin Kulesi bile güvenli olmayabilir. Henüz vakit varken kuzeye kaç!

  Peki ama seni korkutan ne Agnes?   diye sordum yavaşa.   Dudaklarının korkudan titrediğini görebiliyorum.  

Benim de peşimdeler Grimalkin. Fakat nedenini göremiyorum. Bunu görmeyi denediğimde tüm becerilerime rağmen ayna kararveriyor. Cadıların kendi ölümlerini önceden göremedikleri bilinen bir gerçek. Zavallı kocam öldüğünde hayatım kederle doldu ve bir daha asla onunla yaşadığım zamanı kadar mutlu olamayacağım. Fakat içinde bulunduğum duruma alışmıştım. En azından rahat ve g vendeydim. Daha uzun yıllar yaşayacağımı umuyordum. Henüz  lmeye hazır değilim.

  Dinle Agnes, hemen kul benden  ık ve kuleye doğru gel. Ne kadar yavaş ilerlersen ilerle, hiç fark etmez. Ben seni bulup güvenli bir şekilde içeri alırım.  

Artık çok geç! Benim için çok geç! Kapıma dayandıklarını duyuyorum bile. Dışarıda çok sayıda cadı var. Öfkeli çığlıklarını duyabiliyorum.  lmek  zereyim!

Ayna bir anda karardı. Agnes düşmanlarımızın elindeydi ve ona yardım edebilmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Agnes'in intikamını alarak ona yaptıkları her şeyi misliyle  deteceğime ant içtim.

Şafak sökerken mazgallı siperlerin üzerinde diğerlerine Agnes'i ve ondan öğrendiklerimi anlattım. Yağmur başlamıştı ve ağaçların arasındaki düşman cadıların kokusunu alabiliyordum.

"Neden önce Agnes'in kulübesine gidip onu ele geçirmişler?" diye sordu Thorne.

"Her ne kadar Agnes etliye sütlüye bulaşmasa da Deanerler arasında onun Şeytan'ın destekçisi olmadığı biliniyor olmalıydı. Ama öncelik verebilecekleri daha başkaları vardı; çok daha aktif olanlar... Sanırım bir kâhin aracılığıyla onunla benim aramdaki bağı keşfettiler. Belki de onun kulübesini ziyaret ettiğimizi ve bize yardım ettiğini biliyorlardı. Durum böyleyse senden de haberdar olmaları gerek."

Thorne omuz silkti. "Zaten er geç öğreneceklerdi. Beni sonsuza dek sır gibi saklayamazdın, özellikle de cadılardan. Ama yapabileceğimiz bir şey var, öyle değil mi?" diye ısrar etti. "Agnes'e çok şey borçluyuz. Son dört yıl boyunca bana kendi öz ninem ve gerçek bir dost gibi davrandı. Ona yardım etmeliyiz. Tek başına ve korku içinde acımasız düşmanlarımızın merhametsiz ellerine düşmesi fikrine katlanamıyorum! Nasıl olur da burada böylece durup olan bitene seyirci kalabiliriz?"

Başımı iki yana salladım. "Sayıca çok fazlalardır. Ve Agnes çoktan ölmüş olabilir. Onun için üzgünüm. Benim de iyi bir dostumdu; fakat şimdi asıl düşünmemiz gereken, Şeytan'ın başını onlardan uzak tutmak."

"Ama Agnes'i de düşünmemiz gerek! Ona çok şey borçluyuz. Ölmesine izin verdiğine inanamıyorum! Sen

Grimalkin'sin. Bunu unutma. Yoksa korşağın zehri senin yüreğini de mi etkiledi?"

"Sus artık!" diye emrettim. "Evet, ona çok şey borçluyuz fakat daha önemli bir önceliğimiz var. Bana itaat etmezsen seni çalıştırmaya devam etmem!"

"Çok yakında daha fazla öğretecek şeyin kalmayacak!"

Alaycı bir şekilde gülümseyerek dişlerimi gösterdim. Thorne bazen kendini öyle sıkıyordu ki sonrasında öfkeyle patlıyordu. Bu onun doğasında vardı, fakat disiplinli olması ve konumunun ara sıra hatırlatılması gerekiyordu.

Tam o esnada saldırıya geçti.

Ayağa kalkıp sol omzuma doğru bir tekme savurdu. Ayağını yakalayıp çevirdim ve sertçe yere düştü. Fakat anında yerden kalkıp yeniden üzerime atıldı. Birlikte ıslak zemine yuvarlandık, Thorne vahşi bir kedi gibi pençelerini savurup ısrarak dövüşüyordu.

Öfke ve gerginliğini atabilmesi için dövüşün bir süre daha devam etmesine izin verdikten sonra bu saçmalığa bir son verdim. Her iki burun deliğine birer parmak geçirdikten sonra onu sürükleyerek ayağa kaldırdım. Ardından onu doğruca basamakların yanındaki dış duvara çarptım. Başını benden uzağa doğru ittirip ağzımı iyice açarak boğazını ısırmaya hazırlandım. Ona zarar vermeyecektim fakat biraz acı çekmesi aklını başına getirirdi.

Tam o esnada sol ayağını üç kez duvara vurdu. Bu, pes ettiğinin işareti olduğundan onu bıraktım. Orada beti benzi atmış vaziyette öylece kalakaldı. Sol burun deliğinden kanla sümük karışımı bir sıvı akıyordu. Bir süre öylece bir-bimize baktıktan sonra gülümsedi.

Başımı sallayıp yanına oturdum. İki lamia hayretler içinde bize bakıyordu. Fakat bu yeni bir durum değildi. Daha önce pek çok kez bu şekilde dövüşmüştük; bu eğitiminin bir parçasıydı. Zaman zaman ona asıl konumunu anımsatmam gerekiyordu. Düşüncesizliğinin yanı sıra bazen kendini aşan hareketler de yapabiliyordu.

“Gidip neler olup bittiğine bir bakacağım,” dedi Wynde. Sonra mazgalı siperlerden atlayıp ağaçların arasına doğru alçaldı. Kulenin etrafında üç kez döndükten sonra yükselerek güneye, Roughlee’ye doğru uçmaya başladı.

Bir süre sessizce bekledik, saçlarımızdan sular damlıyordu. Wynde on dakika sonra döndüğünde getirdiği haberler pek iyi değildi. Yanımıza indikten sonra yağmurdan kaçmak için basamaklardan inip yanma gitmemizi bekledi.

“Neler gördün kardeşim?” diye sordu Slake.

“Çok sayıda silahlı cadı Crow Ormanı’na doğru ilerliyor, ama ölmeye geliyorlar!” dedi Wynde. Kanatlarından akan sular yerde geniş bir birikinti oluşturuyordu. “Biraz ısınma hareketi yaptım bile.”

Aşağı bakınca arka ayaklarının taze kanla kaplı olduğunu ve göğsünün altındaki ıslaklığın da kana bulandığını gördük. Onların bazılarını kendi başıma öldüremediğim için hayıflanıyordum. Kanatlı olmak büyük ayrıcalıktı.

“Saldırıya geçeceklerini mi söylemeye çalışıyorsun? Belki de tünelden çıkacaklardır?” dedi Thorne.

“Öncelikle girişe ulaşmaları gerekir,” dedi Wynde.

“Birkaçı içeri girebilir. Gömütün etrafını çevreleyen çalılık görüşü engelleyebilir,” dedim. “Fakat tüneli rahatlıkla

savunabiliriz. Yalnızca birimiz bile bunu yapmaya yeter. Ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya değiliz.”

“O halde hemen şimdi oraya gidiyorum,” dedi Slake. “Hava kararıncaya kadar orada kalacağım, sonra nöbet değişimi yaparız.”

Başımı evet anlamında salladım ve lamia kilere geçip oradan da kulenin alt kısımlarına uzanan basamaklarda gözden kayboldu.

“Keşke Agnes buraya gelebilseydi,” dedi Thorne. “Acaba başına ne geldi? Ona neler yapıyor olduklarını düşünmeden edemiyorum.”

Öğleden önce bu sorunun yanıtını öğrendik. Mazgal-lı siperlerden dışarı bakarken bir grup cadının ağaçların arasından çıkarak bize doğru ilerlemeye başladıklarını gördük. Wynde havalanıp saldırıya geçmeye hazırlanıyordu, fakat ben ondan biraz daha beklemesini istedim.

“Neden bekleyecektim?” diye sordu sert bakışlarını yüzüme çevirerek.

“Çünkü Agnes ellerinde tutsak ve hâlâ hayatta,” diyerek kuleye yaklaşan grubun önündeki kişiyi işaret ettim. Hemen yanımda endişeli gözlerle beni dinleyen Throne’a baktım. Kötü bir şeylerin olacağını ve bizim de buna tanıklık etmek zorunda kalacağımızı biliyordum.

Agnes’in elleri arkadan bağlanmış, boynuna da bir ip geçirilmişti; bu ipi onun hemen önünde yürüyen siyah sakallı bir büyücü tutuyordu. Agnes’in yüzünde dehşet dolu bir ifade görmeyi bekliyordum fakat oldukça sakin görünüyordu. Yoksa kaçınılmazlığının farkına vararak

ölümünü kabullenmiş miydi? Ya da kanatlı lamia tarafından kurtarılmayı mı umuyordu?

Dikkatim o esnada büyücüye çevrildi. Üç kez hızla havayı kokladım. Anında onun hakkında pek çok bilgi edindim. Kara büyü konusunda oldukça güçlüydü ve aynı zamanda korşağı yaratan grubun da lideriydi. Üstüne üstlük becerikli bir savaşçıydı ve yakın dövüşte öylesine güçlüydü ki kendimi kollamam gerekecekti. Ancak aptallar böyle bir büyücüyü küçümseyebilirdi.

“İkinci olarak onu öldüreceğim!” dedi Wynde.

“Senin kanatların bende olsaydı beklemezdim bile!” diye tısladı Thorne.

“Şşş! Susun da söyleyeceklerini duyalım,” dedim.

Hendeğin kenarına kadar gelip orada durdular. Büyücü anında başını kaldırıp isteklerini güçlü ve otoriter bir ses tonuyla sıraladı.

“Ben Bowker!” diye bağırdı. “Şeytan’ın hizmetkârlarının seçilmiş lideriyim. Bizim olanı geri vermeniz için gün batımına kadar vaktiniz var. Reddedecek olursanız önce arkadaşınız ve müttefikiniz olan bu yaşlı cadı ölür. Aynalara bakmaktan biraz fazla hoşlanıyor! Ölümü kolay olmayacak.”

Dönüp zavallı Agnes’in boynundaki ipi çekiştire çekiştire peşindeki grubu ağaçlara kadar ilerletti. Agnes’in acı içinde inlediğini rahatlıkla duyabiliyorduk. Wynde havalanıp saldırıya geçmek üzere hazırlığa geçerek kanatlarını çırpmaya başladı.

“Hayır!” diye uyardım onu. “Şimdi saldıracak olursan Agnes’i hemen öldürürler.”

Lamia başını iki yana salladı. “Onu zaten öldürecek. Ağaçların arasına girecek olurlarsa avantaj onlarda olacak. Hâlâ açık alandalarcken saldırmalıyım!”

Mazgallı siperden havalanıp yükseldikten sonra, ilerlemekte olan cadı grubuna arkadan saldırdı. Wynde tekrar havalanırken acı dolu bir çığlık duyuldu, cadılardan birini kapmıştı ve iki ağaç boyu kadar yükseldikten sonra cadıyı bıraktı. Kurbanının düşmeden önce zaten ölüp ölmediğini kestirmek imkânsızdı, fakat cadı yere düşerken hiç ses çıkmadı ve bedeni sertçe yere çarpıp olduğu yerde kaldı.

Lamia pervasızca saldırıyordu. Büyücü şimdiye çoktan Agnes’in boğazını kesebilirdi. Elbette ki bu tür vahşi yaratıklar kendi kurallarını kendileri koyar ve lamia hayatımı kurtaran Agnes’e karşı beslediğim duyguları paylaşmıyordu.

Grup ağaçların arasında gözden kayboluncaya dek lamia iki cadı daha öldürdü. Uçma avantajını yitiren Wynde dosdoğru geri dönüp mazgallı siperlere kondu.

“Neden büyücüye saldırmadın?” diye sordum. “Onu öldürebilseydin Agnes’i kurtarabilirdin.”

Lamia yarı aralık gözlerini bana çevirdi. Dudaklarında kan, bakışlarındaysa gaddarlık vardı. “Büyücünün elinde bir silah vardı; daha önce hiç görmediğim bir şey... Elinde ufak bir kemirgenin kafatası vardı ve onu bana doğrultunca dengemi kaybettim, neredeyse yere yuvarlanıyordum. Düşme riskini almadan yanına yaklaşamadım.”

Başımı sallayıp sessiz kaldım. Olan olmuştu. Agnes Sowerbutts’ın ödeyeceği bedeli kestirmek imkânsızdı. Zaten onu öldürmelerini bekliyordum.

Karanlık çöktüğünde çığlıklar başladı.

BÖLÜM 9

ODA MI BİR KORKAK?

Cadılar ölmekten korkmamalı.

Bu tıpkı bir gün batımı

Ve karanlığın vaadi

Ki asıl evimiz orası.

Agnes'e işkence yapıyorlardı ve benim elimden hiçbir şey gelmiyordu. Thorne kulaklarını kapatıp inlemeye başladı.

"Zavallı Agnes!" diye bağırdı. "Bunu hak edecek ne yaptı?"

"Hiçbir şey çocuk. Ama dinlemek zorunda değilsin. Tünelere inip Slake'ten nöbeti devral. Ben de şafak söktükten kısa bir süre sonra senden devralırım."

Gecenin geri kalanını iki lamia kız kardeşle birlikte mazgallı siperlerden dışarı bakarak geçirdim, Wynde çaresizlik içinde pençelerini yerlere sürüp duruyordu. Şafak söktükten kısa bir süre sonra çığlıklar kesildi. Sonra ağaçların arasından birini attılar. Açıklığın kenarına kadar yuvarlandı. Bu mesafeden dahi Agnes olduğunu görebiliyordum.

"Gidip onu alayım," dedi Wynde.

“Dikkat et, bu bir tuzak olabilir!” diye uyarırken bir yandan da keşke yapabileceğim bir şeyler olsaydı diye düşünüyordum; seyirci olarak kalmaktansa ufak da olsa yapabileceğim bir şey. Savaşıp Agnes’in ölümünün intikamını almak için yanıp tutuşuyordum. Fakat düşmanlarımız muhtemelen ağaçların arasında bizi bekliyordu. Büyücü elindeki kafatası silahını kullanıp Wynde’i yere düşürdüğü takdirde birkaç saniye içinde etrafımızı düzinelerce cadı sarabilirdi.

Ama lamia her zamanki aceleciliğiyle mazgalı siperden havalanıp alçalarak cesedi yerden aldı. Tekrar yükselip dönerek yanımıza konup onu ayaklarımın dibine bıraktı.

Agnes ölmüştü, gözleri belermiş öylece bakıyordu. Kıyafetleri lime lime olmuştu ve ona işkence edenler zavallı yaşlı bedeninde yaptıklarının izlerini bırakmışlardı.

“Kalbini almamışlar,” dedi Wynde. “Onu vadiye taşıyabilirim. Acaba bunu o da ister miydi?”

Agnes’in ne isteyeceğini bilmiyordum, çünkü bu konuda daha önce hiç konuşmamıştık. Kimileri için Cadı Vadisi’nde ölü bir cadı olarak avlanmak cezbedici olabilirdi. Thorne gibi diğerleriye bu fikri iğrenç buluyor ve dosdoğru Karanlık’a gitmeyi yeğliyorlardı. Emin değildim ancak bir karar verilmesi gerektiğinden vadiyi seçtim. Doğru şeyi yaptığımı umuyordum.

“Evet, lütfen cesedi oraya taşıyıp merkeze yakın bir yere göm. Mezar fazla derin olmasın ve üzerini yapraklarla ört.”

Wynde güçlü kanat çırpışlarıyla döne döne kulenin etrafında yükselip uzakta, gri gökyüzünde gitgide küçülen kara

bir noktaya dönünceye kadar kuzeye, Cadı Vadisi'ne doğru uçu. Bir saat geçmeden dönüp Agnes'i vadinin orta yerinde ki büyük bir meşe ağacının altına gömdüğünü söyledi.

Ona teşekkür ettikten sonra Thorne'dan nöbeti devralmak üzere tünellere indim.

"Agnes'i öldürdüler," dedim yavaşça. "En azından artık düşmanlarımız tarafından zarar verilemeyecek bir yerde."

Thorne konuşmadı. Başını sallamakla yetindi, fakat kuleye dönmek üzere yanımdan geçerken gözlerinin yaşlarla dolduğunu görebildim.

Sonrasında nöbette uzun bir gün geçirdim. Vakit çok yavaş geçiyordu. Bir ara eskiden mahlûk tarafından korunan ufak göle kadar ilerledim. Ama düşman istilasına dair herhangi bir işaret yoktu. Belki de kuleyi savunmamızın ne denli kolay olacağını fark etmişlerdi. Böyle kapalı bir alanda sayıca çok fazla düşman öldürebilirdik. Ve korşak tünele sığamayacak kadar iriydi.

Ancak sonsuza dek böyle kuşatma altında kalamazdık. Bir süre sonra güvenli konumumuzu terk edip düşmanlarımızla savaşmamız gerekecekti.

Bir kez daha zindanlardan geri döndüğümde lamiaların sunağını görüp ne maksatla böyle bir şeye ihtiyaç duyabileceklerini düşünerek uygun anı kollayıp onlara bu soruyu yöneltmeye karar verdim.

Çok geçmeden Slake nöbeti devralmak üzere aşağı gelince kuleye geri tırmandım. İştahım yoktu ama mazgalılı siperlere geri çıkmadan evvel gücümü toparlayabilmek için birkaç dilim soğuk et yedim.

Gökte hilal şeklindeki ay, açıklığı gümüşü bir ışıkla aydınlatıyordu. Her yer sessizdi, fakat ağaçların arasında çok sayıda cadıyla birlikte korşağın da kokusunu alabiliyordum. Büyücü Bowker da oradaydı ve çok geçmeden açıklığa çıkıp başını kaldırarak bize doğru baktı. Ağaçların sınırından yalnızca altı adım dışarıda durduğunu fark ettim. Wynde onun bulunduğu yere varamadan ağaçların arasında gözden kaybolabilirdi.

“Cesur olduğunu söylemişlerdi Grimalkin! Gelmiş geçmiş en büyük katil cadı olduğunu söylemişlerdi!” diye bağırdı alaycı bir sesle. “Ama duvarların ardına saklanmışken bu nasıl doğru olabilir? Sen kendinden güçlülerin karşısına çıkamayacak kadar korkaksın. İşte! Senin ölüm emrin!”

Korşak devasa bir kurt gibi açıklığa atladı, ağzını iyice açmıştı ve koyu renk postu ay ışığının aydınlatığı otların üzerinde parlıyordu. Onunla çarpışmamdan bu yana sanki daha da irileşip güçlenmişe benziyordu. Hendeğin kenarında durup güçlü arka ayaklarının üzerinde yükseldi. Ardından sol eliyle uzanıp omzundaki torbadan ince uzun bir bıçak çıkardı. Artık bir kurda benzemiyordu: Arka ayaklarının üzerinde dimdik durmuş dişlerini gösterip elindeki bıçağı sallarken kâbuslardan fırlamış şeytansı bir yaratıktan farksızdı. Ve sonra konuşmaya başlayarak beni iyice şaşırttı. Kötücül yaratıcılarının ona konuşma yetisi de vermiş olabilecekleri doğrusu aklıma gelmemişti.

“Cesaretin varsa gel de benimle burada dövüş Grimalkin!” diye kükredi yaratık. “Bıçaklarımızı şakırdatarak birlikte dans edelim. Ölüm dansında bana eşlik et!”

“Günün birinde seni öldüreceğim!” diye bağırdım. “Ama henüz vakti gelmedi. Düşünmem gereken daha önemli şeyler var.” Deri heybeyi havaya kaldırdım. “İşte efendinin başı! Her gece konuşuyoruz. Her gece ona acıya dair yeni bir şey öğretiyorum. Ve küstahlığın yüzünden bu gece üç kat daha fazla acı çekecek!”

Bu sözlerim üzerine ormanda gizlenen cadılardan bir homurtu yükseldi.

“Peki ya yanındaki kanatlı cadı?” diye çıktı korşak bir bıçak daha çekerek. “O da mı korkağın teki? Kanatlarının avantajını kullanarak aramızdan pek çoğunu öldürdü. Peki ama *benimle* dövüşme cesareti var mı?”

Wynde hemen yanımda öfke içinde homurdanıp kanatlarını çırpmaya başladı.

“Onu dinleme,” dedim usulca. “Gücümüzü gerektiği zaman kullanmak üzere saklamalıyız.”

“Bu sözler yanıtsız kalmamalı,” diye tısladı lamia.

“Kendin söyledin işte, bunlar sadece söz,” dedim yavaşça. “Kulak asma. Düşüncesizce saldırıya geçelim diye bizi kışkırtmaya çalışıyor. ‘Korkaklık’ ve ‘cesaret’ sadece birer yafta; aptal insanların egolarını yükseltip düşmanlarını kötülemek için uydurdukları kelimeler. Savaşta soğukkanlı ve disiplinli olmalıyız. Katiller böyle davranır ve sana tavsiyem, senin de böyle davranman. Zamanı gelince korşağı öldüreceğiz. Sen onun kanını içeceksin, bense başparmak kemiklerini alıp boynuma asacağım.”

“Lütfen Grimalkin, kemiklerinden birini almama izin ver,” diye yalvardı Thorne.

“Bakarız evlat,” diyerek gülümsedim. “Hak ettiğin neyse onu alırsın.”

“Zayıf pislikler gibi kendi aranızda fısıldaşıp duruyorsunuz!” dedi korşak bıçaklarını bize doğrultarak. “Sizler ‘cadı’ sıfatını hak etmeyen güçsüz kadınlarsınız.”

“Bu yaratığı senin için öldüreceğim Grimalkin!” diye tısladı Wynde.

“Riske girme,” diye uyardım bir kez daha. “Çok hızlı ve güçlü, ayrıca ölümcül bir zehri de var. Üstelik kemikleri zırh kadar sağlam. Başı da korunaklı.”

Ama ben daha sözümü bitiremeden Wynde mazgalı siperden havalanıp güçlü kanat çırpışlarıyla açıklığın üzerinde dönmeye başladı. Büyücünün durduğu yere yaklaşıncaya pençelerini öne uzatıp alçaldı. Büyücünün lamiaya karşı kemikten yapılma gizemli silahını kullanacağını düşünmüştüm, ama o ağaçların arasına girince Wynde dönüp korşağa saldırmak üzere hazırlanarak yükselmeye başladı. Yaratıkla herhangi bir müdahale olmadan ilgilenebilmek için Bowker’ı açıklıktan uzaklaştırmaya çalıştığını anladım.

Korşak bıçaklarını hazırlamış, havada dört dönen lamiaya bakıyordu. Artık Wynde iyice yükselmiş, gökyüzünde tırnak kadar bir noktaya dönüşmüştü. Ardından düşmanına doğru külçe gibi hızla düşmeye başladı ve her şey çok çabuk gelişti: Bıçakların hareketlendiğini, lamianın pençeleriyle hedefine vurduğunu ve etrafta tüylerin uçuşmaya başladığını gördüm. Sonrasında Wynde kanatlarını açıp bir kez daha yükselmeye başladı.

Korşağın altında, gözlerinin hemen üzerinde iki derin çizik vardı. Lamia kanını çekmeyi başarmıştı fakat yaratığın

postunun altındaki kafatasının son derece sert olduğunu biliyordum. Fırlattığım bıçağın üzerinden nasıl sektiğini hatırladım. Bir insanın kafatasını delip geçecek güç ve isabette bir atış yapmıştım. Korşağın kalın kemiği bıçağımı tıpkı usta bir demircinin örsünden yeni çıkan bir miğfer gibi geri püskürtmüştü. Yaratığın aynı zamanda kendini son derece hızlı bir şekilde iyileştirebilme becerisi de vardı. Wynde'in onu öldürüp parçalara ayırması ve yeniden canlanmasını engellemek için muhtemelen kalbini hemen oracıkta yemesi gerekecekti.

Korşağa doğru pike yapan lamiaya baktım. İlk saldırıda kanat tüylerinden birkaçını kaybetmişti, fakat alt bedeninin kalın pullarla sıkı korunduğunu biliyordum. Demiri işleyip bıçak yapma becerim yalnızca Hephaistos gibi Kadim Tanrılar tarafından aşılabilmesine rağmen Pendle'daki mücadeleye esnasında benim kullandığım bıçaklar dahi etkisiz kalmıştı. Korşağın kullandığı silahların Wynde'in karnını kesebilmesinin imkânı yoktu. Lamianın boynu gibi daha az korunaklı bölgelerini hedef alması gerekecekti. Ancak bu tür hedeflere de erişmek güçtü ve yaratık risk alarak kendini daha korunmasız bir konuma sokacaktı.

Bu kez Wynde'in saldırısı daha yavaştı ve korşağa bir önceki saldırıdaki kadar dik bir açıyla yaklaşmadı; kırk beş dereceye yakın bir açıyla uçuyordu. Korşağın karın bölgesini hedef aldığını anladım. Bunu gören yaratık vakit kaybetmeden eğilip yana doğru yuvarlandı. Tamamen kaçabilmeyi başaramadı, çünkü lamia pençelerini uzatıp beş tane uzun yara açtı. Yine de bu yaralar ciddi değildi ve yaratık

yeniden ayağa kalkıp bıçaklarını çekerek hazır durumda beklemeye koyuldu. Henüz her iki taraf da ciddi bir yara almamıştı.

Wynde için endişeleniyordum. Kalkıştığı şey son derece riskliydi. Keşke bu mücadeleye ben de katılabilseydim, ama duvardan aşağı inmem çok uzun sürerdi, üstelik beni orada ölümden başka bekleyen bir son olamazdı.

Lamia'nın bir sonraki saldırısı da bir öncekiyle aynıydı. Bu bir hataydı çünkü korşak hazırlıklıydı. Yaratık bu kez de dört ayağının üzerinde yere çömeldi ama Wynde pençelerini savururken doğrulup soldaki bıçağını lamianın boynuna doğru salladı.

Wynde bir an için ne yapacağını bilemez vaziyette duraksadı. Ardından titreyip yeniden havalandı. Ancak yükselişinde bir hantallık vardı.

“Yaralandı!” diye bağırdı Thorne. “Kötü yaralandı.”

Thorne haklıydı. Lamianın vücudundan akan kanların yerdeki otları kırmızıya boyadığını görebiliyordum. Mazgalı siperlere geri çekilebileceğini düşündüm. Fakat tıpkı Thorne gibi Wynde de risk almayı sevdiğinden vakit kaybetmeden yeniden saldırıya geçti.

Bu kez amacı öldürmektir. Hızlı bir vuruş yapıp kendini güvenceye almak üzere yükselmek yerine büyük bir hızla korşağın üzerine kapanıp pençelerini savurarak yakın mücadeleye girdi. Sol eliyle yarattığı omzundan yakalamış, diğer eliyle darbe üstüne darbe indiriyordu. Ama yaratık da boş durmuyordu ve kanlı bıçakların ay ışığında parladığını görebiliyordum. Kanla kaplı tüyler etrafa saçıldı ve ben

lamianın durumunun kötü olduğunu fark ederek kendimi tutamadan içten içe homurdanmaya başladım.

Neden hâlâ yeterince gücü varken düşmanını bırakıp kaçmıyordu? Geri çekilip ertesi gün mücadeleye devam etmek için hayatta kalmak daha iyiydi. Bazı yenilgiler geçicidir. Mühim olan nihai zaferdir.

Ve sonra sakallı büyücü Bowker'ın ağaçların arasından çıkıp elindeki kemirgen kafatasını halen dövüşen yaratıkların altı adım kadar uzağından lamiaya doğrulttuğunu gördüm: Havada bir ışık çakması oldu ve Wynde titredi.

Artık uçup kendini güvenceye alması için çok geçti. Korşak onu otların arasına indirdi; kanatlarından biri tuhaf bir açı yapacak şekilde bükülmüştü ve artık istese de uçamayacağını biliyordum. Bir süre daha mücadele etti ve görünüşe bakılırsa korşak de geçici bir süreliğine sersemlediğinden lamianın dişleriyle pençelerinden çekiniyordu.

Ama sonra cadılar ellerindeki bıçakları sallayıp zafer çığlıkları atarak ormandan çıktılar. İçlerinden üçü üzerine bıçakların iplerle bağlandığı uzun sırkalar taşıyordu ve bunları kullanarak korşağın pençesinden kurtulmaya çabalayan lamianın savunmasız bölgelerini defalarca bıçakladılar.

Bu cadılar Deane klanı mensubuydu. Havayı koklayarak isimlerini çabucak öğrendim: Lisa Dugdale, Jenny Croston ve Maggie Lunt. Bunu unutmayacaktım. Çok geçmeden bu yaptıklarını hayatlarıyla ödetecektim.

Wynde tekrar tekrar titrediyse de çektiği acıya rağmen hiç ses çıkarmayacak kadar cesurdu. Thorne ve ben olup

biteni mazgalı siperlerden sessizce izledik. Wynde'in başına gelenlerden habersiz tünelde nöbet tutan kız kardeşi Slake'i düşündüm. Neyse ki bu olanları görmemişti, aksi takdirde kız kardeşinin yardımına gider ve sonunda o da ölürdü.

Cadılar iyice yaklaşmışlardı ve lamia artık hareket etmediğinden –muhtemelen öldüğünden– uzun sııkların kullanılmasına gerek yoktu. Fakat yine de işlerini şansa bırakmayarak hareketsiz bedeni bıçaklamaya devam ettiler. Çok geçmeden bunun nedenini anladık.

Korşak arka ayaklarının üzerinde doğruldu. Artık bıçak taşımayan elleri kanlar içindeydi. Sol elinde halen atmakta olan Wynde'in kalbini tutuyordu. Gözlerimin önünde elindeki kalbi iki parçaya ayırıp kanı çenesinden akıta akıta yemeye başladı.

BÖLÜM 10

RUHU ÖLMEDİ

*Kimi karanlık tanrılara hizmet eder; kimiye aydınlığa,
Ama ben yalnız yürürüm.
Benim adım Grimalkin.*

Sessiz ve çaresiz bir şekilde olan biteni izlerken içimdeki öfke kabarmaya başladı. Korşak lamianın geri dönmesini imkânsız kılmıştı. Wynde için ölü bir cadı olarak ölümden sonra hayat olmayacaktı. Dosdoğru Karanlık'ı boylayacaktı.

Lamia'nın kalbini yemeyi bitiren korşak bize bakıp bağırdı, "Yakında bunun aynısını size de yapacağım! Günleriniz sayılı. Kalbin benim olacak Grimalkin. Efendimin düşmanlarını bekleyen son budur!"

"Bu yaptığınız için asıl ben hepinizi öldüreceğim!" diye bağırdım. "Her birinizi ellerimle öldüreceğim. Kaçabildiginiz kadar kaçın, dünyanın diğer ucuna da gitseniz sizi bulacağım. Buna yemin ederim!"

Korşak ve büyücü bu sözlerim üzerine yalnızca gülmekle yetindiler ve çok geçmeden cadılar da onlara katılınca açık alanda birtakım kıkırdamalar ve kahkahalar yankılanmaya başladı.

Artık onlara anlayacakları bir karşılık vermenin vakti geldiğinden eğilip deri heybeyi açarak Şeytan'ın başını çıkardım. Boynuzlarından tuttuğum gibi yüzü dışarıya dönük olacak şekilde onu mazgallı siperlerin üzerinden havaya kaldırdım.

“Şimdi en sevdiğiniz yaratığa zarar vereceğim; hizmet ettiğiniz efendinize! Bakın yaptıklarınız efendiniz için neye mal oldu! Bunun için sizi sorumlu tutacak!”

Bir bıçak çekip Şeytan'm sağ gözüne saplayarak sertçe çevirdim.

Ağzı yeşil elma ve gül dikenleriyle tıkalı olduğundan baştan hiç ses çıkmadı. Ama yine de korkunç bir çığlık duyuldu. Ses sanki ayaklarımızın altındaki topraktan yükseliyordu. Ardından yerin altından bir ses gürledi:

“Beni hayal kırıklığına uğrattınız! Hepinize lanet olsun! Beni ikinci kez yarı yolda bırakanları sonsuz işkenceler bekliyor! Her biriniz benim çektiklerimin bin katını çekeceksiniz!”

Yer titredi, kule sallandı ve gökyüzünde kuzeyden güneye çakan şimşegin ardından duyulan gök gürültüsü öyle şiddetliydi ki aşağıda dehşet içinde haykıran cadıların seslerini bastırdı. Fakat bu hareketim ve Şeytan'm söyledikleri karşısında ağızlarının açılarak korku içinde gözlerini belerttiklerini görebiliyordum. Aniden başlayan sert bir rüzgâr ağaçları eğip бүkerken cadılar bir süre başsız tavuklar gibi sağa sola koşuşturup durdular.

En sonunda sesler kesildi ve başımı uzatıp aşağıda bekleyen cadıların yüzlerine tek tek baktığımda her biri gözlerimdeki ölümü gördü.

“Gidin buradan. Uzağa gidin!” diye bağırdım. “Yarın akşam bu saatlerde mazgallı sipere çıkacağım. Eğer birinizi dahi görür ya da kokusunu alacak olursam efendinizin kalkan gözünü de çıkarırım! Anlaşıldı mı?”

Aşağıdan çıt çıkmadı. Hepsi sessizdi; sakallı büyücü ve korşak bile. Başlarını eğip sırtlarını dönerek yavaş yavaş ağaçların arasında gözden kayboldular.

Thorne ışıldayan gözlerle bana bakıyordu. “Onlara günlerini gösterdin! Bu seslerini kesti işte!” diye bağırdı.

Üzgün bir şekilde başımı salladım. “Peki ama bu ne kadar sürecek?” diye sordum.

Bıçağı sapladığım göz çukurundan simsiyah kan sızıyordu. Şeytan’ın alnına tükürdükten sonra çirkin başını deri heybeye geri koydum.

“Yarın gece uzaklaşmış olurlarsa buradan gideceğiz,” dedim.

“Burası şu an gidebileceğimiz her yerden daha güvenli değil mi?” diye sordu Thorne.

“Sorun bu değil çocuk. Avlanan kanatlı lamia olmazsa burada eninde sonunda açlıktan ölürüz. Sorun bu kadar da değil, düşmanlarımız gitgide sayıca fazlalaşıyor. Hiçbir kuşatma sonsuza dek süremez.”

Thorne’un yüzü ekşidi. “Nereye gideceğiz?”

“Birkaç olasılık var, ama hiçbirisi burası kadar güvenli değil. Bir süre düşünmem gerek. Bu arada Slake’e gidip kız kardeşinin başına gelenleri anlatmalıyız.”

Kilere girip gizli kapaktan geçerek döner merdivenlerden aşağı, kulenin rutubetli bodrum katlarına doğru indik.

Zindanlara ulaşınca lamianın varlığını hissettik. T nellerden çıkmıştı bile.

Onu lamia sunağının önünde diz çökmüş vaziyette bulduk.  l  hayvanlar hâlâ zincirlerden asılı duruyordu, fakat artık neredeyse ağzına kadar dolmuş olan aşağıdaki kovalara kan damlamıyordu. Hemen yakındaki duvara asılı meşalelerden yalnızca biri yanıyordu. Etrafta yaklaşan bir tehlike sezinlemiyordum. Sadece birkaç fare karanlıkta koşuşturup duruyordu.

Slake kendi kendine mırıldanarak sağa sola sallanıyordu. Başlangıçta bir büyü yaptığını, birtakım büyülü sözler mırıldandığını d ş nd ysem de sanki aniden kendini duyurmak ihtiyacına kapılmış casına sesi bir anda y kseliverdi. Kollarını sunağa doğru kaldırıp    kez başını eğip kaldırdı. Bu bir tür ibadet miydi? Kendi tanrısına ibadet mi ediyordu? Eğer  yleyse onun tanrısı kimdi?

Thorne'a başımla işaret ettim ve birlikte s t nların arkasındaki gölgelerin arasına çekildik. "Bırakalım da yapması gerekeni yapsın. Onunla hazır olduğuunda konuşuruz," diye fısıldadım.

Birkaç dakika sonra Slake yerlere kadar eğilip selam verdikten sonra ayağa kalktı. Sonra hayvan kanı dolu kovaya dönüp gırtlaktan bir ses çıkararak dudaklarına doğru kaldırdığı kovadan kana kana i ti.    kez daha bağırıp kovadan tekrar i ti. Bunu    nc  kez yaptığında bağırırken aslında bir kelime söylediğini se ebildim. Bu, belki de birinin adıydı.

Kova boşalınca onu sunağın dibine koyup bize yaklaştı. Yaptığına kendini kaptırmış olmasına rağmen lamianın aslında en başından beri bizim varlığımızdan haberdar olduğunu anladım.

Slake sunağa karşı selam dururken eğildiği kadar olmasa da eğilerek bizi selamladı. Elbisesinin önü kovadan sıçrayan kanla kaplıydı. Tuhaf bir şekilde yüzü onu en son mazgallı siperlerdeyken gördüğüm haline kıyasla insan yüzüne daha az benziyordu. Vahşi bakıyordu, ağzıysa sanki kendi keskin dişleriyle içten içe açılmış kıpkırmızı bir yaradan farksızdı.

“Sana kötü haberler getirdiğime üzgünüm,” dedim usulca, “fakat kız kardeşin korşakla savaşırken cesurca öldü. Sonra o acımasız yaratık onun kalbini yedi.”

Lamia'nın yüzünde en ufak bir duygu belirtisi dahi görünmedi. “Biliyorum,” diye yanıtladı. “Öldüğü anı hissettim. Bu yüzden dua ediyordum.”

“Kime dua ediyorsun?” diye sordum. “Hangi tanrıya?”

“Elbette ki tüm lamiaların tanrısına.”

Kaşlarımı çattım. “Ben böyle bir tanrı bilmiyorum.”

“Ona Zenobia deriz. İlk lamiaydı: hepimizin atası. Sen onunla birlikte Yunanistan'daydın. Hayalet'in çırağı Thomas Ward'un annesi.”

“Fakat o Ordeen ile savaşırken öldü.”

Her ne kadar ben bu olaya bizzat tanık olmasam da Tom Ward bana annesinin kanatlı halindeyken Ordeen tarafından nasıl ölüm kışkacına alındığını anlatmıştı. Fakat mücadeleleri esnasında kale alevler içinde kalarak Karanlık'a gömülmüştü.

“Ama yok olmadı, ruhu halen yaşıyor. Bizimle konuştu. Daha az önce dua ederken bana talimatlar verdi.”

Tom Ward’un annesiyle ne kadar yakın olduğunu anımsadım. Eğer bu lamiayla konuştuysa mutlaka oğluyla da konuşmuş olmalıydı?

“Talimat mı... neyle ilgili?” diye sordum.

“Bana burada tek başıma kalıp kuleyi düşmanlarımıza karşı savunmamı emretti. Ama hepsinden önemlisi, Şeytan’ı yok etme çabasında oğluna faydası dokunabilecek bilgiler içeren sandığı korumam.”

“Sandığı açıp içindeki kitapları okumuştun. Peki neler öğrendin? Bana söylersen ben de ona iletebilirim.”

“Bu o kadar basit değil! Hem de hiç değil. Yıllar yıllar önce Zenobia, Şeytan’la çatışma halindeydi. Çaresizlik içinde onu yok etmeye uğraşıyordu. Kara büyü yoluyla Şeytan’a bukağı vurmayı başardı ve böylece gücünü sınırlandı. Boyunduruğun şartları şöyleydi: Eğer Tom Ward’u kendisi öldürecek olursa geldiği yere dönmek zorunda kalmadan önce yüz yıl boyunca dünyamıza hükmedecekti. Ama eğer bunu çocuklarından –yani bir cadının kızı yahut oğlu– birinin yapmasını sağladığında dünyadaki hükmü sonsuza dek sürecekti. Ayrıca üçüncü bir yol daha vardı: Oğlanı Karanlık’a çekebilmeyi başarsa da hükmü sonsuza dek sürecekti.

Bukağının ne şekilde uygulamaya konulduğuna baktarsak nasıl ilerlememiz gerektiğine –Şeytan’ın nasıl yok edilebileceğine– dair bir fikir edinebiliriz,” diye devam etti Slake. “Zenobia kendisinin gözden kaçırdığı bir noktayı

oğlunun görebileceğine inanıyor. Gözden kaçırılan bir nokta, yeni ve etkili şeylerin ekleneceği bir ipucu olabilir pekâlâ.”

Bukağıları daha önce Alice Deane’den duymuştum. Bu da asıl sorumlunun Tom’un annesi olduğuna dair ilk kanıttı. Şeytan’ın gücünün sınırlanması son derece önemliydi; aksi takdirde Tom Ward’u yıllar önce öldürmüş olurdu. Şeytan’ın hâlâ oğlanı Karanlık’a çekebilmeyi umduğundan şüpheleniyordum. Çırak, kan kabı kullanmak ve cadılarla iş birliği yapmak zorunda kalarak yavaş yavaş bu yönde ilerlemeye başlamıştı bile. Ama Tom’a duyduğu nefretin ve içindeki intikam ateşinin, Şeytan’ı şu durumdan kurtulur kurtulmaz Tom’u öldürmeye iteceğini düşünüyordum.

“Eğer burada kalırsan yemek olmadan ne kadar hayatta kalabilirsin?” diye sordu Thorne.

“Avlanmaya çıkarım,” diye yanıtladı lamia. “Kız kardeşimle ben gerekli olan ne varsa öğrenip ardından insan biçimine girerek öğrendiklerimizi Tom’a aktarmayı düşünüyorduk. Ama artık her şey değişti. Peşinde olduğumuz şey bizim kavrayışımızı aşıyor. Tom, vakit kaybetmeden buraya gelip kitaplar üzerinde kendisi çalışmalı. Vahşi biçime dönmek için gerekli işlemleri başlattım bile. Birkaç hafta boyunca farelerin kanını içip onları yiyerek yaşayabilirim, ama kanatlarım çıktıktan sonra uçup daha büyük avların peşine düşebilirim. Önce hayvanların ve sonra tabii ki kız kardeşimi öldürenlerin...”

Başımı salladım. “Peki ama kaleyi tek başına savunabilir misin?”

“Başlangıçta zor olacaktır, ama yapabilirim. Daha sonra, dönüşümüm tamamlandığındaysa saldırmaya cesaret edemezler. Hem korşak tünellere giremeyecek kadar büyük.”

“O halde Thorne’la birlikte bir an önce yola koyulmamız en iyisi olacak. Üstelik,” diye devam ettim gülümseyerek, “farelerden senin kadar hoşlanmıyorum.”

Slake başını salladı. “Hemen mi gideceksiniz?”

“Hayır, yarın akşam bu saatlerde yola çıkarız. Önce Şeytan’ın başıyla mazgallı siperlerde yürüyeceğim. Kız kardeşinin ölümünün ardından intikam almak için bıçağımla gözlerinden birini çıkardım. Eğer düşmanlarımız yakınlardaysa söz verdiğim gibi diğer gözünü de çıkaracağım. Ama çektiği acılar için efendilerinin kendilerini sorumlu tutacağını biliyorlar. Ormanın cadılardan temizlenmiş olacağını umuyorum, böylece yeniden peşimize düşmelerinden önce bir miktar ilerleyebiliriz.”

“Nereye gideceğiz?” diye sordu Thorne.

“Sanırım en iyi seçenek Clitheroe,” dedim.

“Oranın haydut ve eşkıyalarla dolu, beş para etmez bir yer olduğunu duymuştum,” dedi Thorne.

“O halde daha iyi bir yer olabilir mi?” diye sordum hafifçe gülümseyerek.

Clitheroe Kalesi uzun bir süre boyunca işgalci birliklere karşı direnmişti. En sonunda yiyeceksiz kalarak düştüğünde düşman askerleri intikam almak için herkesi kılıçtan geçirip kasabayı da ateşe vermişlerdi. Şimdi kasaba harap durumdaydı, ama kale hâlâ ayaktaydı.

Yenilen düşman kuvvetleri güneye doğru püskürtüldüyse de Clitheroe'nun eski ahalisinden çok azı evlerini yeniden inşa etmek üzere geri dönmüştü. Bunun yerine kasaba, Pendle'in batısını yağmalayan azılı haydutların yuvası haline gelmişti. Hiç şüphe yok ki çok geçmeden askerler bu kanunsuzluğa dur demek üzere buraya gönderilecekti, fakat halihazırda arayıp da bulamayacağımız bir yerdi. Pekâlâ kaleyi ele geçirerek oraya sığınabilirdik.

Ama önce fark edilmeden Malkin Kulesi'nden çıkıp ormanın içinden kuzeye doğru ilerlemeliydik.

BÖLÜM II

CEHENNEMDEN BİR HEDİYE!

*Gerçek bir şövalye, hayatı pahasına savunur
Yiğitlik kanunlarını:
Meydan okumaları reddedemez
Ve daima tutar verdiği sözleri.
Benim de kanunlarım vardır,
Ama biraz esnektiler.*

Kalan zamanımızı kulede dinlenip bizi bekleyen zorlu mücadele için güç toplayarak geçirirken Wynde'in getirdiği koyun etlerini azar azar yemeye özen gösterdik. Slake'in bizden daha fazla ihtiyacı olacaktı; ne de olsa çok yakında hayatta kalmak için fare yemeye başlaması gerekecekti.

Thorne tünellerde, Slake ise mazgallı siperlerde nöbet tutarken ben de bir kez daha Şeytan'la konuşmaya karar verdim. Amacım ona biraz baskı yaparak kuleden kaçışımızı garanti altına almaktı ve böylece deri heybedeki başı çıkarıp alçak bir masanın üzerine yerleştirdim. Ardından elmayla dikenleri çıkardıktan sonra yüzlerimiz aynı hizaya gelecek şekilde hemen önüne bağdaş kurdum.

"Eğer bunu yapabiliyorsan derhal hizmetkârlarınla konuş. Onlara gitmelerini söyle! Ormandan çıkmazlarsa diğer gözünü de çıkaracağım."

“Kötülük nedir?” diye sordu Şeytan sözlerimi tamamen duymazdan gelerek.

“Sen söyle!” dedim sertçe. “Benden daha iyi biliyor olmalısın!”

Kırık dişlerini göstererek pis pis sırıttı. “Tek gerçek kötülük, gerçekten istediğin şeyden kendini mahrum etmektir,” diye yanıtladı. “Yani ben asla kötülük yapmıyorum, sadece kendi irademi başkalarına empoze ediyorum. İstediyimi daima alıyorum!”

“Sen her şeyi çarpıyorsun,” diyerek onu suçladım. “Sana boşuna Yalanların Efendisi dememişler.”

“Gücünün sınırlarını zorlayıp kendini sınamak mı daha iyidir, yoksa arzularını bastırmak mı?” diye sordu. “İlk seçeneği seçerek büyüyüp gelişmek daha iyidir. Peki ya sen Grimalkin? Seninle benim aramdaki fark ne? Sen de bunu yapıyorsun!”

Başımı iki yana salladım. “Ben kendimi sınavarak güç ve becerimi arttırmaktan hoşlanıyorum, ama zayıfları harcamaya pahasına değil. Sen daima zevk aldığın için başkalarına acı verdin. Kendilerini savunamayacaklara zarar vermenin ne zevki olabilir?”

“Bu zevklerin en büyüğü!” diye bağırdı Şeytan.

Kelimelerle ifade etmekte güçlük çektiğimden ona sormadığım bir soru vardı. Ama bu kez sordum ve boğazım öyle bir düğümlendi ki sesim güçlkle çıkabildi. “Çocuğumu neden öldürdün?” diye sorarken hissettiğim acı tüm benliğimi ele geçirmek üzereydi.

“Bizim çocuğumuz Grimalkin! Bizim çocuğumuz. Bunu yaptım çünkü yapabilecek gücüm vardı. Sana acı vermek

için de yaptım! Bunu yaptım çünkü yaşamasına izin vermezdim! O çocuk büyüdüğünde en tehlikeli ve güçlü düşmanım olacaktı. Ama şimdi yerini bir başkası aldı, Thomas Ward adında bir oğlan. Onu da yok edeceğim. Onun büyüüp bir erkek olmasına izin veremem. O da tıpkı senin çocuğun gibi ölmeli. Bunu yapacak olma sebeplerimden biri yapabilecek gücümün olması. İkincisi onun beni yok etmesine engel olmak. Üçüncü olarak da sana acı verecek olması Grimalkin. Çünkü onunla birlikte son intikam umudun da yok olacak!”

Tek bir kelime daha etmeden elmayla dikenleri o çirkin ağzına tıktığım gibi onu gerisin geri heybeye soktum. Öfkeden titriyordum.

Daha sonra Thorne’la birlikte büyük sandıktan çıkan kitapları incelemeye koyulduysak da bizi yönlendirecek faydalı bir bilgiye rastlamadık. Tek bir kâğıt parçasının üzerinde yazanları okudum: Tom’un annesi Şeytan’a nasıl bukağı vurduğunu yazmıştı. Ama diğer defterlerdeki silik mürekkebin aksine bu not daha yakın zamanda yazılmışa benziyordu. Acaba bunu başkası yazmış olabilir miydi?

Karanlığın Efendisi onun yanına dönerek bir kez daha saygıyla önünde eğilmemi istedi. Dostlarım ve beni destekleyenlerden aldığım tavsiyelere uyarak uzun bir süre direndim. Bazıları ondan çocuk yapmamı salık verdiler, ne de olsa cadılar ondan sonsuza dek kurtulmak için bu yola başvuruyorlardı. Ama bunun düşüncesi dahi beni tiksindiriyordu.

O dönemde yakın zamanda vermem gereken bir kararın azabını çekiyordum. Düşmanlarım beni gafil avlayıp ele geçirmişlerdi. Gümüş bir zincirle bağlanıp bir kayaya çivilenmiştim, böylece şafak söktüğünde güneş ışınları beni öldürecekti. Beni güneşten koruyup gümüş zinciri çözen John Ward adındaki bir denizci tarafından kurtarıldım.

Sonrasında benim evime sığındık ve kurtarıcımın bana karşı birtakım hisler beslediğini anladım. Yaptıklarına minnettardım fakat o yalnızca bir insandı ve ben ona karşı herhangi bir fiziksel çekim duymuyordum. Ama yedinci oğlun yedinci oğlu olduğunu öğrendiğimde zihnimde bir plan belirmeye başladı. Ona oğul vermeye başlarsam yedincisinin Karanlık'a karşı özel güçleri olacaktı. Üstelik bu kadar da değil: Çocuk diğer güçlerini geliştirecek birtakım özelliklere de sahip olacaktı. Böylelikle günün birinde Şeytan'ı yok edebilecek gücü olabilirdi. Ne yapmam gerektiğine karar vermem kolay olmadı. Ona yedi oğul doğurarak ölümcül düşmanımı sonunda yok edebilirdim. Ama yine de John Ward sadece bir denizciydi. Hayvancılıktan anlıyordu. Ona bir çiftlik satın alsam bile bu hayatı onunla birlikte yaşamam, sonsuza dek çiftlik kokusuna katlanmam gerekecekti.

Kız kardeşlerim onu öldürmemi ya da onlara vermemi önerdiler. Bu denizciye hayatımı borçlu olduğumdan bu önerileri reddettim. Ya evine dönmesini sağlayacak bir gemi bulabilmesi için onu evimden gönderecek ya da onunla birlikte gidecektim.

Ama ikinci seçeneği bir olasılık haline getirmek için öncelikle düşmanım Şeytan'ı boyunduruk altına almam, ona

bukağı vurmam gerekiyordu. Birtakım dalaverelerle bunu başardım. Lammas Ziyafeti esnasında bir buluşma ayarladım. Sadece Şeytan ve ben... Buluşmanın gerçekleştirileceği yeri dikkatlice seçtikten sonra büyükçe bir ateş yakıp gece yarısında onu geçici olarak dünyamıza getirecek büyüü yapmaya başladım.

Alevlerin ortasında belirince yerlere kadar eğilip ona itaat ediyormuş gibi davrandım; fakat çok güçlü bir büyüü mırıldanmaya başlamıştım bile ve elimde iki kutsal nesne vardı.

Yazılanları okurken Zenobia'nın da Şeytan'dan en az benim kadar çok nefret ettiğini ve onu yanına çağırarak benim gibi büyük bir risk aldığını anladım. Yunanistan'da onun yanında savaşmak güzeldi. Ve şimdi, her ne kadar ete kemiğe bürünmüş vaziyette olmamasına rağmen hâlâ dikkat edilmesi gereken bir varlıktı. Benim tarafımda olduğunu bilmek sevindiriciydi.

Okumaya devam ettim:

Tüm engel olma çabalarına rağmen bukağı büyüsunü başarılı bir şekilde tamamlayarak planımın ikinci aşamasına, yani Eyalet'e gidip çiftlik almam gereken aşamaya geçmiş oldum.

Ve böylelikle bir çiftçinin karısı olarak ona altı oğul verdim ve en sonunda, Thomas Jason Ward adını verdiğimiz yedinci oğlumuz dünyaya geldi; ilk ismini babası seçti, doğup büyüdüğüm yerde yaşamış ve bir zamanlar çok sevdiğim bir kahraman olan Jason ismini ise ben koydum.

Bizler lamia olarak biçim değiştirmeye alışkınızdır, fakat zamanın neden olacağı değişimler asla önceden kestirilemez. Yıllar geçtikçe hayatımı kabullenip kocamı sevmeye başladım. Giderek Aydınlık'a yaklaşıyordum ve en sonunda bir şifacı ve ebe olarak elimden geldiğince komşularımıza yardım etmeye başladım. İşte beni kurtaran John Ward adında bir insanın, hayatımı değiştirip önceden tahmin dahi edemeyeceğim bir yola girmemi sağlamasının hikâyesi.

Tüm bu anlatılanların Thomas Ward'a Şeytan'ı yok etme konusunda nasıl yardımcı olabileceğini kestiremiyordum, ama sandıktaki diğer yazılarla birlikte okundüğümde belki bize bir fikir verebilirdi. Hayalet'in çırağının buraya gelip sandığı kendisinin araması son derece önemliydi. Fırsat bulur bulmaz Alice'le bir kez daha bağlantıya geçerek Tom'u kuleye bir kez daha gelmeye ikna etmesini söylemeye karar verdim.

"Bunu kim yazdı?" diye sordum Slake'e.

"Benim el yazım," diye yanıtladı. "Orijinali Zenobia tarafından şifreli bir şekilde yazılarak defterlerinin arasına dağıtılmıştı. Bir keresinde rüyamıza girip bana bu şifreyi çözmemi sağlayacak anahtarı verdi."

"Bahsettiği kutsal nesneler nedir?"

"Biri sandıkta," diye yanıtladı. "Diğeryise başka bir yerde."

"Nerede?"

"Bilmiyorum."

"Sandıktaki ne? Göster bana!" dedim.

Slake başını iki yana sallayıp göz ucuyla bana baktı. “Bunu sana gösteremem. Zenobia yalnızca Tom Ward’un görebileceğini söyledi.”

Başımı evet anlamında salladım. “O halde çırak buraya gelinceye dek ona iyi bak. Yakında buraya gelmesi gerektiğini söyledin. Ne kadar acil?”

“Cadılar Bayramı’ndan önce gelmeli. Yoksa çok geç olabilir.”

“Şeytan’ı gerçekten de acilen yok etmemiz gerekiyor,” diye yanıtladım. “Ama neden *bu* Cadılar Bayramı’nda? Bunun önemi nedir?”

“Bu tür ziyafetlerin belli bir döngüsü vardır. En önemlileri de her on yedi yılda bir gerçekleşir. Ekim ayında da Zenobia’nın Şeytan’ı boyunduruk altına almasının otuz dördüncü yılına gireceğiz; on yedinin iki katı.”

“O halde vaktimiz sınırlı...”

Slake başını aşağı yukarı salladı. “Sadece bu kadar vaktimiz kaldı.”

Korşak ve diğer düşmanlarımız peşimizde olmasalar doğrudan Chipenden’e gidip sandıklardaki araştırmasına başlaması için Tom Ward’u buraya getirirdim. Ama etraf böylesine büyük tehlikelerle doluyken onu nasıl buraya getirebilirdim?

Öncelikle düşmanlarımı yok etmem gerekiyordu. Ve vaktim kısıtlıydı. Nisan ayının sonlarına yaklaşıyorduk.

En sonunda kuzeye doğru kaçma vaktimiz geldi ve elimde deri heybem, yanımdaysa Thorne ve Slake olduğu

halde mazgallı siperlere çıktım. Aşağı, açıklığa ve az ötede sık ağaçlık arazinin başladığı sınıra baktım. Hava epey bulutluydu ve batıdan gelen hafif bir esinti vardı. Bu yarı karanlık, görünmeden kaçmamıza yardımcı olabilirdi. Hızlıca üç kez havayı kokladım.

Korşak ve büyücü yoklardı, fakat bir cadı kokusu aldım, gözcü olsa gerekti. Ona rapor etmesi gereken bir olay yaşatacaktım!

Heybenin ipini çözüp Şeytan'ın kesik başını çıkararak cadının saklandığı yere doğru tuttum.

“Bir cadının kan kokusunu alıyorum!” diye bağırdım. “Düнкü uyarımı dikkate almadınız mı? Şimdi yapacağlarımın cezasını sen ve *yalnızca sen* çekeceksin. Şeytan'm bu olanları nasıl ödeteceğini bir hayal et!”

Bu sözler üzerine bıçağımı çekip Şeytan'ın kalan tek gözüne saplamaya hazırlandım. Ağaçların arasından önce en-dişeli bir haykırış ve sonra uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Gülümseyip bir kez daha Şeytan'ın alnına tükürdüm. “İkinci gözün biraz daha kalabilir,” diyerek heybeye geri koydum.

Ardından Thorne'la birlikte Slake'e teşekkür edip, üzüntüsünü tekrar paylaşarak vakit kaybetmeden oradan ayrıldık. Yüzyıllardır kız kardeşiyle birlikte yaşıyordu ve şimdi tek başına kalmıştı.

Tünelleri takip ederek kaçmaya başladık. Giriş kısmında bizi bekleyen herhangi bir düşman olmadığından Cadı Vadisi'nin batısından geçerek Pendle Tepe'sinden uzaklaşmadan kuzeye ilerlemeye devam ettik. Ölü bir cadı, ancak

dolunayın ilk ışıkları yapraklarla örtülü mezarını aydınlat-
tığında kendine gelir. Bunun olmasına hâlâ birkaç gün var-
dı, yoksa vadiye girip Agnes Sowerbutts'ı ziyaret ederdim.

Downham köyünün hemen güneyine ulaştığımızda ba-
tıya dönüp bayır aşağı Clitheroe'ya doğru ilerlemeye baş-
ladık. Kasabada ışık yoktu, fakat kalenin mazgallı siperle-
rinde yanan ateşten içeride birilerinin olduğunu anladık.

Aniden başımın içinde dört dönen birtakım ışık çakma-
ları gördüm.

Bu kez diğer belirtilerin başlaması beş dakika sürdü.

Dengemi kaybettim, sendeledim ve dizlerimin üzerine
düştüm. Göğsümde şiddetli bir sancı hissettim, nefes al-
makta zorlanıyordum.

Thorne beni ayağa kaldırmaya çalıştıysa da onu ittir-
dim. "Hayır çocuk, bırak beni! Birazdan geçer."

Fakat etrafımda dört dönen dünyanın eski haline gel-
mesi için bir saat geçmesi gerekti ve sonrasında Thorne
endişeli bir şekilde bir kez daha ayağa kalkmama yardım
etti. Kasabanın yıkıntıları arasına girmeden önce dinlen-
seydim daha iyi olurdu, ancak bu gecikmeyi kaldıramaz-
dık. Düşmanlarımız çok geçmeden gitmekte olduğumuz
istikametin kokusunu alırdı ve korşak yakında tekrar pe-
şimize düşerdi.

Suluk soluğa Thorne'un önünden kasabaya doğru iler-
ledim. Kalenin etrafındaki binalar hâlâ karanlıktaydı fakat
orada bazı haydutlar olabilirdi. Durup otların üzerine diz
çökerek Thorne'a da yanıma gelmesini işaret ettim.

"Clitheroe'da birden çok grup olduğuna dair söylentiler

duymuştum,” dedim. “En güçlü haydut çetesi kalenin kontrolünü elinde tutarmış, diğer daha zayıf gruplarsa kasaba yıkıntıları arasında buldukları uygun yerlere sığınmış.”

“Eminim kendi aralarında çekişip kavga ediyorlardır,” dedi Thorne.

“Evet ve bu bizim lehimize, ne de olsa güçlerini etkin bir şekilde kullanamayacaklardır.”

Tehlike olup olmadığını anlamak için havayı koklayınca etrafta yalnızca uyuyan adamlar olduğunu anladım. Kasabanın en dışındaki çatısız evlerin arasında ilerlerken etraf leş gibi çürük kokuyordu. Boş sokaklardan geçerek herhangi bir engelle rastlamadan kalenin bulunduğu tepeye tırmanıp en dışarıda kalan sur duvarına ulaştık. Hendek yoktu ve kapı da ardına kadar açıktı. Hemen dışarıda, yanmakta olan mangalının yanındaki bankta yaşlı bir adam oturuyordu. Şaşkınlık içinde bana bakıp sendeleyerek ayağa kalktı. Hemen arkasından iri yarı bir silüet belirdi.

“Bakın çocuklar! Kadınlar...” diye bağırdı iri adam. “Cennet’ten hediye var!”

Gülümseyerek ona sivri dişlerimi gösterdim.

Suratı asıldı. “Eski bir atasözü vardır: Beleş atın dişine bakılmaz. Ama gerçeği bilmek her zaman en iyisidir,” diyerek başını inanmaz bir tavırla iki yana salladı.

“Evet,” dedim usulca, “biz Cehennem’den gelen hediyeleriz.”

Thorne yanıma yaklaşıp iki bıçak çekti.

“Siz basit insanlarsınız! Bize karşı nasıl şansınız olabilir ki?” diye dalga geçip bıçaklarını çekerken haydutları

düşüncesizce saldırımları için kışkırtmaya çalışıyordum. Civarda gizlenen başkaları olduğunu hissedebiliyordum.

Adam ağır mızrağını kaldırıp bizi işaret ederken gölgelerin arasından çıkan adamları hemen arkasında toplanmaya başladılar. Sıkı bir düzende toplanan bu kalabalığın ellerinde farklı farklı silahlar vardı. Bazıları bir zamanlar askerlik yapmışa benziyordu; ama çoğu asker kaçağı olsa gerekti, çünkü Eyalet'in güneyinde savaş hâlâ devam ediyordu. Hatta içlerinden birinin üzerinde kırmızı apoletli bir üniforma vardı. Yalnızca dokuz kişiydiler ve liderlerinin eli mızraklı adam olduğu açıktı.

"Yakınımda kal çocuk ve sırtımı kolla," diye fısıldadım Thorne'un kulağına. "Önce eli mızraklıyı öldüreceğim."

Dosdoğru ona koştum. İri yarı ve güçlüydü ama aynı zamanda hantaldı ve mızrak darbelerini kolaylıkla savuşturdum. Bıçağım kalbine saplandığında gözlerini acı içinde belerterek ayaklarımın dibine yuvarlandı. Mümkün olduğunca fazla sayıda adamı yaralamaya odaklanmışken Thorne hemen arkamdaki iki saldırıyı etkisiz hale getirdi. Liderlerini öldürmüştüm ve bu yeterliydi. Sadece kaleden uzaklaşmalarını istiyordum. Çok geçmeden kanlar içinde kaçıştılar.

"Şimdi mazgalı siperlere," dedim.

Kaleye girip temkinli bir şekilde daracık basamakları tırmandık. Mazgalı siperler terk edilmiş gibiydi, fakat oradaki ateş hâlâ yanıyordu ve birinin kokusunu alıyordum. Tek kişi: genç bir erkek.

Pusuya mı yatmıştı? Ateşe yaklaşıncı pusü kuracak durumda olmadığını fark ettik. Baştan ayağa bağlanıp duvara

dayanmıştı. Olsa olsa on beşinde bir oğlandı. Yanına eğildim ve ipleri keserken titreyip korku dolu gözlerle bana baktı.

Bıçağımı kınına yerleştirdikten sonra oğlanı omuzlarından tutup oturur konuma getirerek ağzına tıktırılmış paçavrayı çıkardım. Yüzü kir ve yara içindeydi, sol gözü şişmişti. Fakat bu kötü durumuna rağmen sarışın, mavi gözlü oğlan son derece yakışıklıydı.

“Senin adın ne evlat?” diye sordum.

Konuşmaya başlayınca yine irkildi. Ağzıma bakıyordu, dişlerim onu korkutmuş olsa gerekti.

Oğlana zarar vermeye niyetim yoktu ama bir başkasının gözündeki korkuyu görmek hoşuma gidiyordu. Bu benim kişiliğimin onaylanmasıydı. Korku ve saygı hisleri uyanırmayı seviyordum.

“W-Will,” diye yanıtladı kekeleyerek.

“Pekâlâ Will, bu şekilde davranılmayı hak edecek ne yaptın?”

“Babam bir şövalye. Bu haydutlar tarafından kaçırıldım ve yanımdaki korumalar öldürüldü. Beni kullanarak fidye almak istiyorlar ama babam istedikleri parayı karşılayamaz. Çok geniş topraklara sahip fakat bu toprakların çoğunda zavallı çiftçiler yaşıyor, yani babamın çok parası yok. Yarın parmaklarımdan birini kesip ona göndermeyi planlıyorlar.”

“Ailen bu duruma çok üzülüyor olmalı. Oğlunun bu şekilde kaçırılması korkunç bir durum.”

“Annem üç yıl önce kuzey eyaletleri kırıp geçiren bir salgında öldü. Ama evet, babam beni çok sever.”

“O halde babana dönmekte özgürsün evlat,” dedim. “Ama şu anda bu kaleden çıkmak pek iyi bir fikir değil. Aşağıda seni görür görmez boğazını kesmek isteyenler var. Evin nerede?”

“Kuzeyde, Eyalet sınırında. Yürüyerek beş saati geçmez.”

“Baban nerede tutulduğunu biliyor mu?”

“Biliyor olabilir ama beni kurtarmaya kalkışırlarsa beni öldüreceklerini söylediler.”

Başımı sallayıp mazgalı siperden aşağı, açık kapıya doğru baktım. Az ötede bir grup silahlı adam toplanmış bize doğru bakıyorlardı. Kapıyı kapayıp içeri girecek kadar aptal olanları uzaklaştırmanın vakti gelmişti.

“Thorne’la birlikte burada kal evlat,” dedim.

Basamaklardan inip az önce öldürdüğümüz üç adamın cesetlerini aşarak kapıya doğru ilerledim. Bu tür adamlarla konuşmanın anlamı yoktu. Liderlerini kaybetmiş olmalarına rağmen sarhoş cesaretiyle şafak sökmeden saldırıya geçerdiler. Ama onları korkutup kaçırabileceğimi düşünerek adımlarımı yavaşlatıp parmaklarımı boynumdaki kolyede dolaştırarak bir büyü yapmaya başladım.

Daha sonra ihtiyacım olacağından büyü gücümü bu şekilde harcamaya değmezdi, ama bu yalnızca basit bir ilüzyon büyüydü. Üstelik çok iyi bildiğimden daha da az enerji harcayacaktım. Bu büyü *ürkü* adıyla biliniyordu ve haydutların gözlerini belirtip yüzlerini dehşet içinde buruşturduklarını gördüm. Artık yüzüm şeytansı, saçlarımsa çatallı dilleriyle tıslayıp duran zehirli yılanlara dönüşmüş olmalıydı.

Ben daha kapıya ulaşmadan kaçtılar ve ben de kapıyı kapatıp arkalarından bağırdım. Kapıyı kilitlememi sağlayacak bir mekanizma olmadığından iki elimle sıkıca bastırıp kapıyı en azından bir süre kilitli tutacak kısa bir büyü daha mırıldandım. Bu büyü'nün korşağın gücüne ya da kapıyı kırmayı akıllarına koymuş bir grup cadıya karşı koyamayacağına biliyordum. Fakat korşak dar basamakları tırmanıp mazgallı siperlere çıkamayacak kadar iriydi, cadılarsa merdivenleri tırmandıkça tek tek öldürülebilirdi.

Bu işi de tamamlayınca kaleye döndüm. Korşağın şafak sökmeden önce buraya gelmesini bekliyordum.

BÖLÜM 12

BENİM İÇİN GERÇEK OLACAK

Yakaladığım tüm avları eninde sonunda öldüreceğim.

Derisi varsa keseceğim.

Nefes alıyorsa buna bir son vereceğim.

O gece uyumadık ve ben her zamankinden daha tetikte, yaklaşan bir tehlike olup olmadığını anlamak için karanlığı koklayıp durdum. Ama acıkmadık. Mazgallı siperlerin üzerinde taze hayvan ölüleri vardı ve yarım domuzu ateşin üzerinde çevirip üçümüze bölüştürdük. Şu andan itibaren erzakımızı dikkatli kullanıp bir kuşatmaya hazırlanmamız gerektiğinin farkındaydım. Şimdilik burada ne kadar kalmamız gerekebileceğini kestirmek güçtü.

Oğlan sessiz, endişeli ve korku doluydu, ama bu iştahını azaltmamıştı. Sessiz durmasına rağmen kendi aramızdaki konuşmaları büyük bir dikkatle dinliyordu. Ara sıra yüzünde dehşet dolu bir ifade yakalıyordum. Gözleri hiç durmadan deri heybeye kayıyordu, görünüşe bakılırsa heybe onun üzerinde korkunç bir merak uyandırmıştı. Bunun nedeni heybeden zaman zaman yükselen tuhaf sesler olabiliirdi. İri yeşil elma ve gül dikenlerine rağmen Şeytan tıslama yahut inlemeye benzer sesler çıkarabiliyordu.

“Eee Thorne,” diye söze girdim “ben yokken alıştırma çalışmalarına devam ettin mi?”

Thorne bana doğru gülümsedi. “Her gün aksatmadan bana öğrettiğin mantrayı* tekrar ediyorum. *En iyi, en güçlü ve en ölümcülüm*,” derken neredeyse fısıldıyordu. “Eninde sonunda buna inanacağım. Senin için bu gerçek oldu. Günün birinde benim için de olacak!”

“Bıçak alıştırmalarına her gün devam ediyor musun?” diye sorarken bir yandan da Will’in gözlerindeki dehşet dolu ifadeye kaçamak bakışlar atarak keyifleniyordum.

Thorne başını evet anlamında salladıktan sonra domuz etinden bir ısırık alıp konuşmaya devam etti. “Son zamanlarda bıçak fırlatma alıştırmaları yapmaya başladım. Sahip olabileceğim en yüksek güce ulaşabilmem için daha birkaç yıl çalışmam gerekiyor. O zamana kadar düşmanlarımı uzaktan öldürmeye devam edeceğim. Boyum uzayıp güçlendiğimde yakın dövüşe girebileceğim! Bunu da bana sen öğrettin.”

“Bu son derece mantıklı. Söylediklerimi dinleyip ona göre hareket ediyorsun. Daha iyi bir öğrenci isteyemedim!”

“Senin ilk başlardaki eğitim sürecin pek keyifli geçmemiş,” dedi Thorne, nadiren sarf ettiğim övgü dolu sözlerle keyiflenerek.

“Bu doğru,” dedim.

“O zaman hadi o hikâyeyi tekrar anlat. Eminim Will de bunu duymak isteyecektir, öyle değil mi Will?”

* Sürekli yinelenerek, kişinin daha yüksek bir bilince ulaşmasını amaçlayan hece, sözcük ya da sözler.

Zavallı oğlan ne söylense kabul edeceğinden başını sallamakla yetindi.

“Madem öyle bu hikâyeyi neden *sen* anlatmıyorsun?” dedim. “Şimdiye kadar birçok kez benden bunu anlatmamı istedin; artık ezbere biliyor olmalısın!”

Thorne omuz silkip gülümsedi. “Neden olmasın,” diyerek Will’e döndü. “Öncelikle Malkin klanının katil cadısının genellikle tek bir dövüşle seçildiğini söylemeliyim. Halihazırdaki katil cadıya meydan okuyanlar onunla ölüme bir dövüşte yüzleşmelidir.

Ama öncelikle bu konuma gelebilmeyi umanlar, yoğun ve uzun bir eğitim döneminden geçmelidir. Grimalkin katil cadı olmaya karar vermiş, fakat o yılki hazırlıklara gecikmişti. Altı aydır eğitim alan iki kişiye katıldı. Yani mücadeleler için ayrılan üç günlük sürenin başlamasına yalnızca altı ay kalmıştı. Dolayısıyla katillğin temellerini öğrenmek için çok az bir süresi vardı.

Okuldaki ilk günü tam bir faciaydı. Diğer iki aday zayıftı; o dönemde Malkin katil cadısı olan Kernolde tarafından öldürüleceklerdi. Gün yavaşça ilerlerken Grimalkin gitgide sinirlenmeye başladı. En sonunda hava kararmadan kısa bir süre önce aklındakileri dillendirdi. Yere oturmuş, bıçak kullanarak dövüşmek üzerine ne kadar aptal olduğunu apaçık ortaya koyan laflar eden yeteneksiz öğretmenleri Grist Malkin’e bakıyordu; adam konudan bîhaberdi. Hemen arkasında klanımızdaki en çirkin iki yaşlı cadı duruyordu. Öyle çirkinlerdi ki sivilcilerinin üzerinde daha

başka sivilceler, çenelerindeyse kirpilerin kışındakinden daha fazla sert kıl vardı!”

Thorne bunu söylerken güldü ve bunun üzerine Will de saç diplerine kadar kızarak gülümsedi.

“Bu kocakarıların görevi öğrencilerin Grist Malkin’e herhangi bir büyü yapmaya kalkışmalarını engellemektir,” diye devam etti Thorne. “En sonunda sabrı taşan Grimalkin ayağa kalkıp ona doğru bağırdı.”

Thorne’un sanki sahiden benim yerimdeymiş gibi ayaklanıp karşısında Will değil de Grist duruyormuş gibi aynı sözleri bağırarak yinelediğini görünce elimde olmadan gülümsedim.

“Sen aptalın tekisin Grist! Bizden önce eğittiğin yirmi yedi öğrenci de başarısız oldu. Bize yenilip ölmekten başka ne öğretebilirsin ki?”

Thorne’un bu ani çıkışı öyle sertti ki Will irkilip geriledi.

Bunun üzerine Thorne pis pis gülümsedi. “Bunun üzerine Grist’in halini görmek gerekirdi. O yılın sonunda emekli oldu ve yaşlanıp şişmanladı. Onu bitiren de işte Grimalkin’in bu meydan okuması oldu.”

“Uzun bir süre konuşmadı,” diye devam etti anlatmaya Thorne, “yalnızca o aptal suratıyla öfke içinde seğiren gözlerini Grimalkin’e çevirmekle yetindi. Ayı kadar iri yarı bir adamdı, Grimalkin’den en az bir baş boyu daha uzundu ve kaslıydı. Fakat Grimalkin hiç korkmuyordu ve sakince ona bakmaya devam etti. Gözünü kaçırın Grist oldu. Göstermemeye çalışsa da içten içe korkuyordu.

‘Ayağa kalk evlat!’ diye emretti Grist. Grimalkin dediğini yaptı fakat yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

‘Sırtıp durmayı kes. Bana bakma!’ diye kükredi. ‘Doshdoğru önüne bak. Sana bir şeyler öğretmeye çalışan insanlara biraz saygın olsun!’ Yavaşça Grimalkin’in etrafında daireler çizmeye başladı. Birden onu sımsıkı kucaklayıp öyle sert bir şekilde sıktı ki kaburga kemiklerinden biri gürültülü bir şekilde çıktı. Ardından konunun kapandığını düşünerek onu yere fırlattı.

Peki ya Grimalkin ne yaptı? Orada öylece acı içinde kıvrılarak yattı mı? Hayır! Anında ayağa kalkıp attığı yumrukla Grist’in burnunu kırıp sersemletti. Ve sonrasında bir katil gibi dövüştü. Rakibin senden iriyse yaklaşmasına asla izin vermemelisin. Grimalkin de işte onu kendinden uzak tuttu. Dövüş çabucak sona erdi. Her vuruşu tam zamanında ve isabetliydi. Grist Malkin çok geçmeden eşek sudan gelinceye kadar dayak yemiş oldu! Gözlerinden biri şişmiş ve kapanmıştı, alnıysa yarılmıştı; başından akan kan diğer gözüne damlıyordu. Grimalkin onu yumruklayarak diz çöktürdü.

‘Seni şuracıkta öldürebilirim!’ diye bağırdı. ‘Ama sen yalnızca bir erkeksin ve buna değmezsin.’

Böylece Grimalkin kendi kendini eğitmek durumunda kaldı. Elbette ki ormanlar ve silah yapımı konusunda bir beceriye zaten sahipti. Sıkı çalıştı, iyi yedi ve uzun yıllardır yaşanan en sert kışa rağmen her gün yüzüp gücünü arttırdı. Elinden gelen en iyi bıçakları yapıp onları vücudunun etrafına sardığı kınlarda taşımaya başladı.

Sonra günün birinde, kışın ortasında soğuk ve kasvetli bir kuzey ormanında açlıktan ölmek üzere olan bir kurt sürüsüyle karşılaştı. Onun etrafında daire çizmeye başlayan kurtların çenelerinden salyalar damlıyor, açlıktan deliye dönmüş gözlerindeyse ölümün ışığı çakıyordu. Grimalkin her iki eline de birer bıçak aldı. Bıçak üzerine saldıran ilk kurdun boğazına saplandı. İkincisi de en az ilki kadar çabuk öldü. En sonunda üçüncü kurt üzerine atılırken uzun bıçağını çekti. Bir hindibanın baş kısmını koparıp atarmışçasına rahat, hayvanın başını gövdesinden ayırıverdi. Sürü sonunda kaçtığında, etrafında yerdeki kanı kırmızıya boyanan yedi ceset yatıyordu.

Ve nihayet Grimalkin'in Kernolde ile yüzleşme vakti geldi ve Pendle'a döndü. Kernolde önce ona meydan okuyan diğer iki kişiyi kolaylıkla öldürdü; bir saatten kısa sürede ve hiç zorlanmadan. Sonunda sıra Grimalkin'e geldi.

"Eğer bu kadar güçlü ve cesursan neden bu kaleye sığındın?" diye araya girdi Will. "Bence babam ikinizden de daha cesur!"

İkimiz de şaşkınlık içinde oğlana baktık. Göz uyuyla Thorne'un yüzünde öfkeli bir ifade belirdiğini fark ettim. Elimi omzuna koyup onu sakinleştirdim. Sonra oğlana yanıt verdim:

"Baban elbette ki çok cesur," diye yanıtladım dişlerimi göstermeden gülümseyerek... Kendisine iyi davranılan hangi oğlan babası için aynı duyguları hissetmezdi ki? "O bir şövalye ve bu onun doğasının bir parçası. Şairler ona övgüler düzüyor mu?"

“Evet! Çok sayıda düşmanla savaşmış onları alt etti, ama en büyük başarısı kalemize musallat olan büyük solukanı öldürmesiydi.”

“Solukan diye bir şey gerçekten var mı?” diye sordu Thorne. “Onların yalnızca akşam vakti çocukları korkutmak için anlatılan hikâyelerden ibaret olduklarını sanırdım.”

“Gerçekten de var,” diye yanıtladım. “Solukanlar sert pulları ve keskin dişleri olan tehlikeli yaratıklardır. Birçoğunun yılanı andıran uzun kuyrukları vardır ve onu kurbanlarının çevresine dolayıp öldürene kadar sıkırmak için kullanırlar. Genellikle sığırların kanını emer ama insanları bütün olarak yemekten hoşlanırlar; kan, kemik, et ne varsa... Eyalet’te nadiren görünürler,” diye devam ettim, “ve ben yalnızca bir tane gördüm. Bir göl kenarında otların arasında duruyordu. Merak etmişim ve yakından bakmak istedim. Ben yaklaşınca suya girip hızla yüzerek uzaklaştı. Bir köpek büyüklüğündeydi.”

Ama bazı solukanların köpeklerden çok daha büyük olabileceklerini duymuştum. “Büyük Solukan dedin, çok mu iriydi?” diye sordum oğlana.

“Şimdiye dek görülenlerin arasında en irisiydi; bir attan çok daha büyüktü. Babamın sivri metal çubuklarla kaplı özel yapılmış bir zırhı vardı. Solukan babamı sarıp sarmaladığında bu çubuklar vücuduna saplandı ve sonra babam kılıcını kullanarak onu paramparça etti.”

Gülümseyerek ona dişlerimi gösterdim. Bir kez daha irkildi. “Babanın parası olmayan bir şövalye olduğunu söylemiştin. Yanında çalışan kaç adamı var?”

“Adamları sayıca az, fakat emrindeki askerler son derece iyi eğitilmiştir; aralarında ok kullanmada ustalaşmış sekiz okçu da var.”

Duyduklarım hoşuma gidiyordu. Sivri demir çubuklu zırhı ve usta okçularıyla bu şövalye, korşağın öldürülmesini kolaylaştırabilirdi.

“Dinle evlat,” dedim. “Ben de cesurumdur, Thorne da öyle. Biz bu kaleye sığındık, çünkü peşimizde çok güçlü düşmanlar var. Aslında bu durum onlarla yakın dövüşe girmeme engel olamazdı; fakat kara büyü kullanarak yarı kurt, yarı insan korkunç bir yaratık yaptılar. Onu yok etmenin bir yolunu buluncaya dek böyle bir yere sığınmamız gerekiyor. Ama babanın kalesinin daha iyi bir sığınak olacağını düşünüyorum. Hem belki cesur baban ve okçuları düşmanlarımızı alt etmemizde bize yardım edebilirler. Buradan kaçmana yardım edip seni sağ salim babana ulaştırırsak sence kalesine sığınmamıza izin verir mi? Askerlerini yanımıza verip zafer kazanmamıza yardımcı olabilir mi?”

“Bunu yapacağına eminim!” diye bağırdı Will parıldayan gözlerle. “Beni güvenli olacağım yere ulaştırırsanız size yardımcı olacağıma söz veririm!”

Dönüp Thorne’a baktım. “Buraya çaresizlikten geldik. Bu kaleyi savunmakta zorlanacağız; Şeytan’ın hizmetkârları haftalar boyu sürececek bir kuşatma başlatıp bizi açlıktan öldürebilir. Şimdi doğru düzgün bir yere sığınma şansımız var. Yolculuk riskli olacak, fakat oraya bir kez varınca burada olduğumuzdan çok daha güvende olacağız. Ne diyor-sun?”

Thorne söylediklerimi onaylayınca oğlana dönüp gözlerinin içine baktım. “Seni kurtarsak bile pek çok insanın ve özellikle de erkeklerin nefret edip korktuğu birer cadıyız ve babanın senin sözlerine göre hareket edeceğini sanmıyorum.”

“Size söz veriyorum,” diye yanıtladı. “Babam onurlu biridir ve benim verdiğim söz *onu da* bağlayacaktır.”

Hızlıca düşündüm. Oğlan gerçekten de babasının ikna olmasını sağlayabilir miydi? Bu mümkündü. Şövalyelerin de, tıpkı diğer herkes gibi farklı karakter yapıları vardı: Kimi iyi, kimi kötü, kimiye bu iki durum arasında dengede idi. Ne var ki çoğu şövalyelik ahlakına sahipti. Üstüne üstlük onura inanıyor, verdikleri sözleri tutuyorlardı. Başımı aşağı uzatıp kapıya baktım. Yakında korşak buraya ulaşır. Yaptığım büyüye rağmen kapı eninde sonunda menteşelerinden sökölür ve Şeytan’ın hizmetkârları saldırıya geçerdi. Başlangıçta onları geri püskürtebilirdik ama peşlerinden kaç kişi daha gelirdi? Eninde sonunda kaybeden biz olurduk.

Thorne’u nöbet tutması için bırakarak bir süre kestirdim. Birtakım mırıltılara uyanıp gözlerimi açtım.

Thorne ve oğlan yan yana oturuyorlar, neredeyse birbirlerine dokunarak kendi dünyalarında hararetili bir şekilde sohbet ediyorlardı. Thorne’un bir oğlanla ilgilendiğini ilk kez görüyordum, ama artık doğru kişiden etkilenecek yaşa gelmişti. Birbirlerinden hoşlandıkları çok açıktı ve onlara bakarken Şeytan’la ilk buluşmamızı anımsadım.

Onunla ilk karşılaşmamda gençtim, henüz on altımı geçmemiştim. Elbette ki onun Şeytan olduğunu bilmiyordum. Nüfus azalınca Kilise tarafından terk edilen bir şapel harabesinin yakınından geçiyordum. Piskopos burayı bir ibadet yeri olmaktan çıkaralı on yıl olmuştu ve artık boş mezarlarla çevrili yabanıl bir araziden ibaretti.

Gölgelerin arasında duran genç bir adam bana bakıyordu. Bu şekilde bakılmaktan hoşlanmamıştım ve ufak bir büyü yapmaya hazırlandım. Ciddi bir şey değil; aniden bağırsaklarını boşaltma ya da kusma ihtiyacı hissetmesine neden olacak bir şey. Fakat tam o esnada tüm bu düşünceleri kafamdan silip atan bir şey yaptı.

Bana gülümsedi.

Daha önce hiç bu denli sıcak ve hoşlanıldığımı ifade eden bir gülümsemeyle karşılaşmamıştım. Üstelik yakışıklı ve uzun boyluydu –uzun boylu erkeklerden hep hoşlanmışımdır– ve gece bitmeden öpüşüp koklaşarak birbirimizi sımsıkı sarmaya başladık.

Beni uyaran Agnes Sowerbutts oldu. Bana Şeytan'la birlikte olduğumu söyledi. Başta buna inanmakta zorlandım. O adamın Şeytan olacak hali yoktu ya! Böylesine yakışıklı ve nazik bir genç adam nasıl olur da Cadılar Bayramı'nda alevlerin ortasında beliren o dehşet verici yaratıkla bir tutulabilirdi? Peki ya ben nasıl olur da onun oyunlarına kanmış olabilirdim? Kendime hem sinirlenmiş hem de kendimden tiksinişmişim. Şeytan'dan nefret ediyordum ve Agnes'in söylediklerine inanmak istemedim.

Fakat en sonunda bu gerçeği kabullendiğimde ne yapmam gerektiğini biliyordum: Çocuğunu doğurup ondan sonsuza dek kurtulmalıydım.

Şimdi mutlu mutlu yeni arkadaşıyla konuşan Thorne'a bakıyorum. Onu izlediğimi bilmiyordu; yoksa oğlanın yanıma bu kadar yanaşmazdı.

Aptal kız, çoğu erkeğin içinde bir şeytan yattığını bilmiyor musun?

Fakat bu sözleri yüksek sözle söylemedim. Mutluluğu nerede bulursak bulalım yakalamalıyız. Hoşça geçirdiği bu kısacık anları elinden alamazdım.

Bulutlar dağıldı ve doğuda gökyüzü hızla aydınlanmaya başladı. Yakında güneş doğacaktı. Etraf tamamen aydınlanmadan gölgelere sığınıp kaçmak en iyisiydi.

“Pekâlâ evlat, söz verdiğin şey karşılığında seni babanın kalesine götüreceğiz!” dedim aniden.

Sıcak sohbetlerinin bu şekilde aniden bölünmesi üzerine hem Thorne hem de Will irkildi. Şaşkına dönmüşlerdi ve hızla, neredeyse suçluluk duygusuyla birbirlerinden uzaklaştılar.

Ayağa kalktık ve bir kez daha dişlerimi göstererek oğlana sert bir bakış attım. “Her ne olursa olsun ikimizin ortasında dur ve dediklerimi sorgulamadan yap. Anlaşıldı mı?”

Will başını salladı ve arkamda Thorne olduğu halde heybeyi sırtlayıp basamaklardan inmeye başladım. Koşarak bahçeyi geçip kapıya ulaştık. Büyüyü bozacak kelimeleri mırıldanıp kapıyı açtım. Acaba izleniyor muyduk?

Hızlıca etrafı koklayınca burnuma korku, sarhoşluk ve gitgide yükselen cesaretin kokusu geldi. Haydutlar henüz saldırmaya hazır değillerdi. Kapıyı kollayamayacak kadar sarhoş olmakla meşgullerdi.

Peşimde Thorne ile Will, bayır aşağı kuzey yönüne koşmaya başladım. Çok geçmeden labirentten farksız karanlık ve dar sokaklara girmiştik bile. Bu sokakların çoğu terk edilmişti, ama bir köşede önümüze sarhoşun teki çıktı ve adam bizi görünce şaşkınlıktan ağzı açıldı. Onu sertçe ittirdim ve adam bir kapının önüne düşerken biz koşmaya devam ettik.

Ve sonra kokuyu aldım.

Bu korşağa özgü o leş gibi kokuydu. Kasabaya girmişti bile.

BÖLÜM 13

CADILARIN ARASINDA

*Şeytan la yemek yiyenin uzun olmalı kaşığı
Cadıyla yürüyen de
Korumalı aradaki açıklığı*

Durup yeniden havayı kokladım. Yaratık güneyden yaklaşıyordu ve peşimize düşmüştü.

Thorne havayı koklayıp gülümsedi. “Haydutlar bizimle düşmanlarımızın arasında. Bu ilginç olacak! Korkudan altlarına kaçıracaklar!”

Koşmaya devam ettik ve çok geçmeden uzaktan vahşi bir kükreme, hemen ardındansa korku ve öfkeyle karışık çığlık ve haykırışlar duyuldu. Sarhoş adamların düşmanlarımızın karşısında hiçbir şansları yoktu ama biraz olsun arayı açmamızı sağlayabilirlerdi.

Dönüp oğlana baktım; koşmanın verdiği yorgunlukla soluk soluğa kalmıştı. Fiziksel anlamda formda olup olmadığını bilmiyordum ama uzun süre bağlı kalmak onu uyuşturmuş olsa gerek.

Bir kez daha durup heybeyi Thorne’a verdikten sonra oğlanı tuttum. Bu kadar yakınlaştığım için irkildiyse de onu havaya kaldırdığım gibi omzuma atmama karşı koymadı.

Biraz yavaşlayarak kuzeye doğru ilerlemeye devam ettik. O güçsüzlük hissi henüz bir daha geri gelmemişti ama kendimi her zamanki kadar dayanıklı hissetmiyordum. Bedensel durumumla ilgili tüm şüphelerimi zihnimin karanlık bölgelerine gömmeye çalıştıysam da çürük bir diş gibi yakamı bırakmıyordu. Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp olumlu olmaya gayret ettim. Şimdiye kadar aniden ortaya çıkan tehlikeli durumlarda kendimi güçsüz hissettiğim olmamıştı. Agnes'in bedenimin kalıcı hasar görmüş olabileceği yönündeki endişelerine rağmen hâlâ tamamen iyileşmeyi umuyordum.

Durup Will'i yere indirdim. "Kaleye ne kadar kaldı evlat?" diye sordum.

"Bir saatten az. Babamın adamları bize eşlik etmeye başladılar bile," diyerek tepelerin zirvelerini işaret etti.

"Onları gördüm," dedim. "Cadıların arasında olduğunu babana yetiştirdiklerine eminim."

On dakika sonra tam karşımızdaki ufuk çizgisi bir toz bulutuyla kaplandı. Bu, bize doğru dörtlü gelen bir atlıydı. Havada endişe ve az da olsa korku kokusu alıyordum.

"Bu babam!" diye bağırdı Will atlı yaklaştıkça.

Şövalyenin üzerinde hafif bir zincir zırh vardı ve ala bir atın üzerindeydi. Başında miğferi yoktu fakat belinde bir kılıç, omzundaysa bir kalkan taşıyordu. Atını yolumuzu kesecek şekilde önümüzde durdurup kılıcını çekerek bize doğrulttu.

"Geri çekilin ve oğlumun öne çıkmasına izin verin!" diye emretti.

Şövalye orta yaşlıydı ve görebildiğim kadarıyla fazla kiloluydu. Ne bana ne de Thorne'a rakip olabilir. Gençlik günlerinden bu yana fiziksel anlamda çöktüğüne şüphe yoktu ama yine de hâlâ cesurdu. Elinde yalnızca bir kılıçla iki cadının karşısına çıkmaya cesaret edebilen fazla erkek olmazdı.

"İstediyini yapmakta özgür," diye yanıtladım. "İndir kılıcını!"

"Bana emretmeye kalkma cadı!" diye çıkıştı.

"Ama baba, onlar beni kurtarıp haydutlardan kaçmama yardım ettiler," diye araya girdi Will. "Peşlerinde birileri var ve ben de onlara evimize sığınabileceklerini söyledim. Peşlerindeki tehlikeli düşmanlarla savaşmalarına yardım edebileceğini söyledim. Onlara söz verdim."

Şövalyenin yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. Adil biri olduğunu hissediyordum, ancak oğlunun söylediklerinin pek hoşuna gitmediği açıktı.

"Oğlumu kurtardığınız için size teşekkür ederim," diye yanıtlayarak kılıcını indirdi ve kınına yerleştirdi. "Bunun için size daima minnettar olacağım. Fakat böylece zor bir durumda kaldım. Ben Tanrı korkusu duyan bir adamım; kalemde her pazar günü ibadet ettiğim bir şapel var. Piskopos yılda iki kez buraya gelip mihrabı kutsayarak hastalar için dua eder. Yanımda çalışan papaz bu durumdan hiç hoşlanmayacaktır."

"Onur sözü verdim baba!" diye incelen bir sesle bağırdı Will. "Onlara söz verdim!"

Şövalye başını salladı. "Olan olmuş. Yola oğlumla birlikte devam edeceğim. Evim dosdoğru ileride. Kapıları

sizin için açılacak. Adım Sir Gilbert Martin. Sizin adlarınız nedir?”

“Ben Grimalkin ve bu da Thorne,” dedim. Gözlerinde beliren korkuyu fark ettim ve ünümün buralara benden önce ulaşmış olmasına keyiflendim. Korkmasını istiyordum çünkü o zaman daha işbirlikçi davranırdı.

“Babanla git evlat,” dedim Will’e dönerek. “Biz de yakında size katılırız.”

Bunun üzerine oğlan koşup babasının kollarına atıldı ve babası onu kaldırıp atın üzerinde hemen arkasındaki yerini almasına yardım etti. Sonra başka bir şey demeden dörtlüyle uzaklaştılar.

“Sence bizi kalesine alacak mı?” diye sordu Thorne.

Omuz silktim. “Şüphelerim var. Çok yakında onurun böyle bir adam için ne değer taşıdığını öğreneceğiz. Ama sanırım bizi ileride bekleyenler, geridekilerden çok daha iyidir.”

Bunun üzerine tozlu yollar boyunca kaleye kadar ilerledik; hemen önünde hızla akan bir nehir vardı. Surları çok güçlü sayılmazdı, yalnızca tek bir kule vardı. Ve etrafında hendeği, hendeğin üzerinde de mazgallı, siperli bir savunma kulesi olan çekme köprüsü vadı bir de. Kalenin etrafında çiftçilerin işlediği tarlalarla ufak kulübeler olmasına rağmen civarda çalışan kimse yoktu. Kulübelerden ikisinin yanıp simsiyah olduğunu fark ettim. Savaş Eyalet’in bu ıssız yerlerine bile girmişti.

Nehri suların dizlerimize ulaştığı sığlık alandan geçtik. Çoğu cadı için akan sulardan geçmek imkânsızdır. Katil

cadılarsa büyü ve yıllarca çalışmanın verdiği fiziksel dayanıklılıkla bunu yapabilecek şekilde kendilerini eğitirler. Böylelikle sebep olduğu dayanılmaz acıya rağmen bunu yapabilirler. İlk kulübeyi geçerken pencereden içeri bakınca şüphelerimin doğrulandığını gördüm.

Haklıydım, masanın üzerinde yarısı yenmiş bir yemek duruyordu. Ev sakinleri burayı apar topar terk etmişlerdi. Tehlike yaklaştığında böyle bir şövalyenin yanında çalışan işçiler ve hizmetliler kaleye sığınırды. Peki ama şövalye için bu kez tehlike neydi? İki cadıdan mı, yoksa cadıların peşine düşenlerden mi korkuyordu? Belki de her ikisinden de? Yakında bu soruların yanıtını alacaktık.

Yaklaştıkça kale duvarından bizi izleyenler olduğunu gördüm. Zincir şakırtılarıyla çıkık gıcırtiları arasında çekme köprü yavaş yavaş indirildi, fakat tam köprüye ayak basmışken kale kapısının kapalı olduğunu gördük.

Sonrasında tepeden biri bize seslendi. Bu, şövalye değil, adamlarından biriydi. Havayı koklayınca bunun soğukkanlılıkla adam öldürebilecek olan ve hayatını şiddetten kazanan bir haydut olduğunu anladım.

“Silahlarınızı kınlarından çıkarın! Ayaklarınızın dibine bırakın!” diye bağırdı.

Başımı iki yana salladım. “Bıçaklarım erişebileceğim yerde kalacaklar!”

Havayı tekrar koklayınca tehlike sezinledim. Etrafta alarm durumuna geçmiş silahlı adamlar vardı. Fakat bir yandan da sıkı bir disiplin sezinliyordum. Denilenleri yapıyor ve emir bekliyorlardı.

Yanıt gelmedi, ama yukarıdan birtakım mırıltılar devam etti. Reddedilip reddedilmeme kararım tartışılıyordu.

Saniyeler sonra bir kez daha zincir sesleri duyuldu ve kapı yukarıya doğru açılmaya başladı. Thorne bana doğru eğilip, "Bu bir tuzak olabilir," diye fısıldadı.

Başımı salladım, fakat yanıt vermedim. *Bu şövalyeye güvenebilir miyiz?* diye düşündüm. Havayı kokladım, bu kez geleceği ve özellikle de ölüm tehlikesini okumaya çalışarak uzun uzun kokladım. Thorne için kokladım. O burada ölmeyecekti. Buna emindim.

Ağır, ahşap kapı menteşelerini gıcırdatarak içeriye doğru açıldı. Kapının yaklaşık on adım ötesinde şövalye duruyordu; onun hemen arkasındaysa bir başka kapalı kapı vardı. Zincir zırhı hâlâ üzerindeydi fakat artık kılıcı yanında değildi. İlerlememizi işaret edince Thorne'la birlikte kapıdan girip beş adım kadar yürüdük. Olduğumuz yerde durunca hemen arkamızdaki kapı yavaş yavaş açılmaya başladı. Dönüp arkama bakınca iç kapının açık kaldığını gördüm.

"Evime hoş geldiniz," dedi Sir Gilbert nazik ve yumuşak bir ses tonuyla. "Bu duvarların arasında silah bulundurmuyorum ve sizden de aynısını yapmanızı rica ediyorum. Bıçaklarınızı çıkarıp yere bırakın."

"Sizin adetleriniz benim adetlerim değildir," diye yanıtladım. "Benim âdetim bıçaklarımı daima erişebileceğim yerde tutmaktır."

"Sığınmanıza izin veriyorum ama bu benim şartlarımla olmalı!"

Bir fırlatma bıçağı çıkarıp ona doğrulttum. Daha bıçağı çeker çekmez ikiden fazla okçu şövalyenin arkasına geçip oklarını bana doğrulttular. Sağa sola baktım. Taş duvarların üzerinde okçu delikleri vardı. Üç koldan hedef olmuş-tuk. Uzun yaylardan atılan oklar son derece hızlı ve güçlü olurdu. Zırhı bile delebilirlerdi. Fakat içinde bulunduğumuz tehlikeli duruma rağmen sakinliğimi bozmadan durumu gözden geçirip seçeneklerimi değerlendirdim.

“Bana bir ok saplanmadan bıçağım boğazına girmiş olur,” diye tehdit ettim.

Bu doğrudu. Şövalyeyi öldürmek yüzümdeki bir sineği kovmak kadar kolay olurdu. Ölümle arasında bir saniye-den az bir süre vardı. Onun hemen arkasındaki okçuları da öldürebilirdik. Fakat duvardaki pençelerin ardındaki adamları öldürebileceğimize emin değildim. Ve bunu da başarsam bile her iki tarafımızdaki aşılması imkânsız kapalı kapılar arasında sıkışıp kalırdık.

“O zaman üçümüz de ölürüz,” dedi şövalye. “Bu çok gereksiz ve çok yazık bir durum olurdu. Oğlumu kurtardığın için sana minnettarım ve onun sözüne sadık kalacağım. Size bu duvarların arasında sığınacak bir yer veriyorum. Yiyecek, içecek ve temiz elbiseler de sizi bekliyor. Yalvarıyorum sadece silahlarınızı bırakın ve her şey yoluna girsin.”

Göz göze geldik ve niyetini anladım: Söylediği her kelime içtendi. Bunun üzerine diz çöküp bıçaklarımı çıkarak yere koymaya başladım. Bir anlık tereddüdün ardından Thorne da aynısını yaptı. Ayağa kalktığımda Sir Gilbert gülümsüyordu.

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu. “Omzunuzdaki heybede silah olmadığına dair söz verir misiniz?”

“Heybede hiç silah yok, size söz veriyorum,” diye yanıtladım.

“Peki, içinde ne var?”

“Her daim yanımda bulunması gereken bir şey. Dilerseniz daha sonra size gösterebilirim. Ama sonrasında hiç görmemiş olmayı dilersiniz.”

Şövalye elini kaldırıncı iç kapının arkasındaki okçular yana çekildi ve kapı yükselmeye başladı. Eliyle onu takip etmemizi işaret ederek kapıdan geçerek kalenin bahçesine girdi. Sol tarafta, iç kulenin en uzağındaki geniş alanda çalışanlar aileleriyle birlikte toplanmış, ateşin üzerinde yemek pişiriyorlardı. Koyun, inek ve keçileri de yanlarındaydı; onları da güvence altına almak için kaleye sokmuş olmalıydılar.

Etrafta tek tük asker vardı, ama oklarını sırtlarındaki okluklara yerleştiren sekiz okçu kapının yakınındaki yerlerini almışlardı. Sonra uzakta bir silüet gördüm: Üzerinde rahiplerinkini andıran siyah bir cübbe vardı ve yanımızdan geçerken asık suratını yere çevirmişti. Kesinlikle bizi bağrına basarak karşılayacak biri değildi.

Sir Gilbert’in peşinden iç taraftaki kuleye girdik. Hemen girişte bizi bir kadın hizmetkâr bekliyordu. Ağırbaşlı, yaşını almış bir kadındı ve üzerinde gri bir iş elbisesi vardı, saçlarını da başının üzerinde sımsıkı toplamıştı.

“Bu Mathilde,” dedi şövalye. “Sizi odanıza götürecektir. Yıkayıp uygun kıyafetler giydikten sonra sizi yemek salonuna getirecek.”

Bunun üzerine gülümseyip bizi selamlayarak yanımızdan ayrıldı.

“Bu taraftan lütfen,” dedi Mathilde koridor boyunca ilerlemeye başlayarak. Muhtemelen kötü bakışlardan korktuğu için bizimle göz göze gelmekten kaçındığını fark ettim.

Etraftaki zenginlik karşısında Thorne’un gözleri açıldı; şimdiye kadar cadıların yaşadığı harap kulübelerle fakirlerin evlerinden başkasını görmemişti. Oda genişti ve duvarlardan üzerine bir hikâye işlenmiş kilimler sarkıyordu: Hızla akan nehrin ortasında duran bir şövalye, devasa kanatlı bir yaratıkla dövüşüyordu. Bu hikâyede solukanı alt eden Sir Gilbert’in resmedildiğine hiç şüphem yoktu. Hızla çevreme baktım: İki yatak, iki sandalye ve üzerinde bir maşrapa su duran bir masa... Yatakların her birinin üzerinde açık yeşil bir elbise duruyordu.

“Uygun kıyafetler giydikten sonra!” diyerek kaşlarımı kaldırıp Thorne’a gülümsedim. “Hayatında hiç böyle bir elbise giydin mi?”

Thorne başını iki yana salladı. Gülümsemiyordu. “Silahlarımızı bıraktık ve şimdi de aptal saray kadınları gibi giyinmemiz gerekiyor. Burada Sir Gilbert’in istediğini yapmamız için bizi zorlayan okçular yok. Dediğini neden yapalım?”

“Başkalarının nasıl yaşadığını görmenin zararı olmaz çocuk. Yıkayıp bedenlerimizi bu leş gibi kokudan arındırarak kısa bir süreliğine de olsa temiz kıyafetler giymeliyiz. Çok yakında korşak buraya da gelecektir, o yüzden fırsat

varken tadını çıkarmaya bak. Hem eminim ki şu senin oğlan elbiseden hoşlanacaktır!”

Thorne baştan ayağa kıpkırmızı kesildi ama yanıt veremeyecek kadar utandığından arkamı dönüp kemer ve kınlarımı yatağın kenarına koydum. Ben üzerimdeki kirli kıyafetleri çıkarıp yıkanırken Thorne somurtarak öylece oturuyordu. Yıkanmam da bitince elbiselerden daha uzun olanını giydim. İşim bitince bu kez Thorne hazırlanmaya başladı. En sonunda üzerinde yeşil elbiseyle gelip önümde durdu.

“Ne kadar güzel bir kızsın,” dedim alaycı bir ses tonuyla, “ve saraydaki yerini almaya hazırsın!”

Thorne’un suratı öfke içinde buruştu ve yüzümü parçalamaya hazır bir şekilde tırnaklarını göstererek üzerime atıldı.

Bir adım gerileyip onu savuşturmak için ellerimi havaya kaldırarak gülümsedim. “Sadece dalga geçiyorum çocuk. Hemen sinirlenme. En güzel gülümsemeni takın ki şövalyeyi etkileyip istediklerimizi yaptırabilelim.”

Odadan çıktığımızda Mathilde endişeli bir şekilde kordorda bekliyordu; bizi dosdoğru yemek salonuna götürdü. Kadının elimde taşıdığım deri heybeye bakıp titrediğini gördüm. Belki de içindeki kötülüğü hissetmişti. Bazı insanlar bu gibi şeylere duyarlı oluyordu.

Yüksek çatılı salonu devasaydı ve rahatlıkla yüz kişi alabilirdi. Altı tane uzun masa ve onların da başında, hemen ana girişin karşısında bir de oval masa vardı. Yalnızca oval masa da oturanlar vardı. İki kişiydiler: Sir Gilbert ve oğlu.

Saraylı soylulara yaraşır bir şekilde lacivert ipekten kıyafetler giymişlerdi. Ancak Sir Gilbert üzerinde zincir zırhı varken daha iyi görünebilirdi; şu vaziyette göbeğinin iriliği apaçık görülebiliyordu: orta yaşla birlikte rahat ve kolay bir hayata alıştığı barizdi.

Onlara yaklaşıırken her ikisi de ayağa kalkıp gülümse-diler, ama sandalyemin yanına yerleştirdiğim deri heybeye kaçamak birer bakış attıkları da gözümünden kaçmadı. Korşak ve Şeytan'ın diğer hizmetkârlarının şu anda nerede olduklarını merak ediyordum. Her an kaleye gelebilirlerdi.

“Hoş geldiniz. Lütfen oturun,” dedi Sir Gilbert; oğluyla birlikte oturdular.

Hizmetçiler yemek salonuna girip ellerindeki et yemekleriyle ekmekleri masaya yerleştirdiler.

“Konuşacağımız çok şey var, ama aç olmalısınız. O halde önce yiyelim ve sonra konuşalım.”

İkinci bir davet bekleyecek halim yoktu. Biz bir yandan yerken kadehlerimiz bal likörüyle dolduruluyordu, ama Thorne'la ben azar azar içiyorduk. Bu şövalyeyle görüşürken zihnimizin açık olması gerekiyordu. Bize sığınacak bir yer vermişti; ama ne kadar süreyle? Hâlâ karara bağlanması gereken çok şey vardı.

Yemeğin ardından hizmetkârlar tabakları toplayıp kadehlerimize ellemediler. Sir Gilbert dirseklerini masaya koyup parmaklarını birbirine değdirdikten sonra sırayla her ikimize bakıp konuşmaya başladı. “Oğlumu kurtarıp buraya kadar getirdiğiniz için size bir kez daha teşekkür etmeliyim. Ne olduğunu anlamadığım tuhaf bir yaratığın peşinizde olduğundan bahsetti. Detayları öğrenmek isterim.”

“Bu yaratığın adı korşak ve insanla kurt arası bir şey: Kara büyü kullanılarak beni öldürmesi için özel olarak yaratıldı. Zeki, vahşi ve son derece kuvvetli. Bıçak gibi bazı silahları kullanabiliyor ve pençeleri ölümcül bir zehirle kaplı. Buna ilaveten başı ve üst gövdesi kalın kemiksi bir zırh tabakasıyla çevrili ve yaralandığında kendi kendini iyileştirebiliyor.”

“Nasıl öldürülebilir?” diye sordu.

“Kalbini çıkarıp yakmak ya da yemek yeterli olabilir. Ama emin olmak için uzuvları kesilip paramparça edilmeli.”

“Yalnız değil mi?”

“Yanında bir grup cadıyla birlikte Bowker adında güçlü bir kara büyücü var. Güçlerini birleştirdiklerinde yenmesi çok güç bir düşman halini alıyorlar.”

Eğilip yerdeki heybeyi alarak masanın üzerine koydum. “Bu heybenin içinde Şeytan’ın başı var,” dedim. “Onu son-suza dek yok etmenin yolunu bulmaya çalışırken geçici bir süreliğine bağlanmış durumda. Düşmanlarımız başıyla bedenini birleştirerek onu özgür kılmayı amaçlıyor.”

“Buna inanmakta güçlük çekiyorum,” dedi şövalye şaşkınlık dolu bir ifadeyle. “Yani Şeytan’ın başı bu heybede, öyle mi? Bunu mu söylemek istiyorsunuz?”

“Pendle Cadılar Meclisi tarafından dünyaya getirildi. Şimdiyse bedenine kısılmış durumda ve acı çekiyor. Bana inanmıyor musunuz? Kanıta mı ihtiyacınız var?” diye sordum.

Heybeden belli belirsiz bir iniltiyle sertçe alınan bir nefes sesi duyuldu. Will ve babası oturdukları yerde irkildilerse de şövalye kendini çabucak topladı.

“Ben kendi yağında kavrulan huzurlu ve mutlu bir adamım. Yalnızca şartlar gerektirdiğinde silahlanırım. Cadılar ve kara büyüden pek anlamam ve bana tuhaf gelen çoğu şeyin batıl inanç ve cahillikle açıklanabileceğine inanırım. Fakat açık görüşlüyümdür ve bu heybenin içinde ne olduğunu görmek istiyorum.”

“O halde isteğinizi gerçekleştireceğim,” diyerek heybenin ipini çözdüm. Şeytan’ın başını boynuzlarından tutarak havaya kaldırdım.

Şövalye ve oğlu paniğe kapılarak ayaklandılar. Oğlan sanki odadan kaçacakmış gibi görünüyordu. Elimdeki baş bir kez daha inledi ve yaralı gözün etrafındaki et tabakası seğirdi. Bu gözden açık ağzına doğru kalın bir kan tabakası sızıyordu. Şeytan’ın başı daha önce olduğundan çok daha korkunç görünüyordu.

BÖLÜM 14

SALDIRI

*Büyün beni korkutmuyor
Çünkü ben de büyüden anlarım
Öcüler, yaratık ve hortlaklar ise
Bir Hayalet için neyse benim için de odur.*

“Hâlâ hayatta! Bu nasıl olabilir?” diye sordu beti benzi atan Sir Gilbert.

“Ten yalnızca bir örtüdür,” diye yanıtladım. “Şeytan için istediği biçimi almak, üzerindeki kıyafeti değiştirmek kadar kolaydır. Pek çok farklı şekle girebilir ve ruhu muazzam işkencelere katlanabilir; şimdi bedeninin iki yarısında yaşıyor. Dolayısıyla bu şekilde tutsak kalmalı. Hizmetkârları başıyla bedenini birleştirmeyi başarabilirlerse özgür kalır ve o zaman hem bu hayatta hem de öte dünyada intikamı korkunç olur.

Yakın zamanda dünyada kol geziyordu ve şimdiye dek olduğundan çok daha karanlık bir hayat sürmeye başlamıştık. Bunun sonuçlarından biri de Eyalet'i kasıp kavurarak beraberinde ölüm, kıtlık ve zulüm getiren savaşın çıkması oldu. Geçici de olsa bağlanmasıyla birlikte her şey düzelmeye başladı bile. Onu bağlı tutmak sizin de faydanıza olur.”

Sir Gilbert, Şeytan'ın başına baktı. "Valvarırım şu dehşet verici şeyi heybeye geri koyun. Bu tür şeyler ölümlü göz-
lere göre değil."

İstedigini yaptım ve birlikte tekrar yemek masasına döndük.

"Savaşta çarpıştınız mı?" diye sordum.

Şövalye başını iki yana salladı. "Artık genç değilim ve cepheye çağırılmadım. Geride kalarak halkımı korumaya çalıştım. Şanslıydık ve burada kısmen gözden ırak olduğumuzdan yalnızca bir kez devriye birliğine rastladık ki bu da savaşın son dönemlerine yakındı. Başlangıçta halkım kaleye sığınmıştı, fakat düşman askerleri saldırıya geçerek kulübelerini yakıp yıkmaya başlayınca küçük ancak kararlı bir grup adamla birlikte peşlerine düştük. Aramızdan iki kişiyi kaybettik fakat düşmanın tümünü öldürdük. On bir işaretsiz mezar. Geri dönerek olup biteni anlatacak kimseyi bırakmadık."

"Erzak stoklarınız ne durumda?" diye sordum.

"Kale sınırları içinde her gün doyurulması gereken çok sayıda insan mevcut, kıtlık çekmeye başlamadan önce birkaç haftalık bir kuşatmaya dayanabiliriz. Ancak bu hoş bir durum olmaz ve hayat normale döndüğünde ciddi anlamda sıkıntı çekeriz. Büyükbaş hayvanlar için yemimiz çok sınırlı ve çok geçmeden onları kesmeye başlamamız gerekir. Savaş sonrasında hayvan sayımızı yeniden arttırmak çok güç olur."

"Bu durumu hızlıca aşabiliriz," dedim. Kaleye gelirken zihnimde bir plan oluşmaya başlamıştı ve şimdi bu düşüncelerimi dillendirdim. "Yardımanızla savaş düşmanlarımıza

taşıyabiliriz. İçlerinde cadılar da var, fakat oğlunuz usta okçularınız olduğunu söylüyor ve kara büyü oklarının he-deflerini şaşırmasını sağlayamaz. Korşağa gelince; onunla da siz ilgilenebilirsiniz. Tıpkı büyük solukunu öldürdüğünüz gibi.”

Will gururlanarak gülümsedi. “Odanızı süsleyen duvar kilimlerine bir bakın,” dedi. “Üzerlerindeki resimlerde bundan on beş yıl önce olanlar anlatılıyor. Babamın civar araziye yakıp yıkan solukunu öldürmesi resmedilmiş. Bu yaptığını aynı şekilde yeniden yapabilir.”

Thorne, Will’e doğru dönüp gülümsedi. Göz göze geldiklerinde aralarında bir bağ kurulmaya başladığını biliyordum.

Baba şövalye başını salladıysa da bu fikri hayata geçirme konusunda oğluna kıyasla daha az istekli olduğundan emindim.

Thorne’la odamıza döndüğümüzde hava çoktan karar-mıştı. Yataklarımızın yanındaki mumlar titreyordu. İçlerinden birini alıp duvar kilimlerinden birinin önüne geçtim; toplamda beş tane vardı.

Çiftlik arazilerini kırıp geçiren solukan resmedilmişti, tarlalar ölü koyunlarla doluydu. Ağzındaysa yalnızca bacakları görünen bir adam vardı. Solukan devasa boyutlarda çizilmişti. Şimdiye dek hiç bu denli büyük bir yaratığa dair bir şey anlatıldığını duymamıştım. Bu halıyı dokuyan kişi resmin etkisini kuvvetlendirmek için boyutları abartarak aktarmış olmalıydı.

İkinci duvar halısındaysa solukan kaleye yaklaşıyordu ve şövale atını ona doğru sürüyordu. Aralarında nehir vardı. Üçüncü duvar halısında atından inmiş zırhlı bir vaziyette suyun kenarındaydı; solukan ise ağzını kocaman açmış üzerine çullanmaya hazırlanıyordu.

Dördüncü duvar halısında dövüş başlamıştı ve şövalyenin nihai zafere yaklaştığı görülebiliyordu. Savaşan taraflar tüm halıyı kaplamışlardı ve Sir Gilbert'in zırhının tıpkı Will'in bahsettiği gibi sivri uçlu metallerle çevrili olduğunu görebiliyordum. Solukanın şövalyeyi sımsıkı sardığı bedeni bu metal çubuklarla kesiliyordu ve şövalye iki eliyle tuttuğu kılıcını savurdukça yarattığın dört bir yanından kan fışkırıyordu. Son duvar halısında Sir Gilbert yüzünde bir zafer ifadesiyle elindeki başı havaya kaldırmıştı ve yarattığın bedeninin geriye kalan parçaları nehirde akıntı boyunca sürükleniyordu.

"Gerçekten de korşakla de bu şekilde baş edebilir mi?" diye sordu Thorne.

"Belki de... Denemeye değebilir. Şövalyenin adamlarıyla birlikte diğer düşmanları oyalarsak koruyucu zırhı sayesinde o da bunu başarabilir. Oğlunun baskısına dayanamayarak bunu denemeye hazır gibi görünüyor ve ben de bu girişime destek olma eğilimindeyim."

Düşmanlarımız ertesi sabah erken saatlerde geldiler. Yaklaşık yirmi kişiydiler ve korşakla Bowker yanlarındaydı. Nehri geçmediler ama bir süre kaleye baktıktan sonra en büyük çiftlik evlerinin birinin yanında kamp kurarak ateş yaktılar.

Gün boyunca aradaki mesafeyi korudular ve biz de onları mazgallı siperlerden izledik. Fakat saatler ilerledikçe yeni cadı grupları geliyordu. Tahminlerime göre akşam olduğunda düşman sayımız yüzü aşmıştı. Bu dış tehdide ilaveten kalenin içinde de gerginlik artmaktaydı.

“Bu rahip. Orada öylece oturmuş sorun çıkarıyor,” dedi Thorne çiftçilerin hayvanlarıyla birlikte kamp kurdukları yeri işaret ederek. “Kapının hemen yanıdaydım ve durmadan beni gösteriyordu.”

“O bir rahip evlat, yani bu gayet normal. Üstelik bu insanların kuleye kapanmalarının nedeni biziz. Yani öfkelenmeleri çok doğal.”

O akşam yine şövalye ve oğluyla birlikte yemek yedik ve Thorne bize rahipten bahsetti.

“Onun sizi huzursuz etmesine izin vermeyin,” diye yanıtladı Sir Gilbert. “Rahip Hewitt benimle konuşup sizi kaleden atmamı bile istedi. Bunu reddettim ve konu kapandı. Kendisi kalemizin rahibi ve yıllardır bizimle birlikte. Hatta ben erken ölecek olursam oğlum olgunluğa erişinceye dek onun himayesinde olacak. O bir rahip ve siz de cadısiniz; dolayısıyla aranızda doğal bir düşmanlık var. Cemaatinin öfkesini kabartmaktan başka bir şey yapamaz. Ama ben onların lortlarıyım ve her konuda bana itaat ederler. Burada güvendesiniz.”

“Bunun için minnettarız,” dedim. “Odamızdaki duvar halısını ilgiyle inceledim. Sanırım o resimdeki zırha hâlâ sahiptiniz?”

“Evet, öyle. Onu özel olarak yaptırtmıştım ve solukana karşı çok etkili oldu. Aslında yaratık duvar halısında

resmedildiği kadar büyük değildi,” dedi gülümseyerek. “Fakat tehlikeli bir yaratıktı ve çok sayıda insan ve sığırı öldürmüştü.”

“Babam hem zeki hem de cesurdur,” dedi Will böbürlenerek. “Ozanlar hâlâ cesaretiyle ilgili şarkılar söyler.”

“Babanla gurur duyuyor olmalısın,” diyerek ona gülümsedim. Ama sonra hemen Sir Gilbert’a döndüm. “Bu tür bir zırh korşağa karşı aynı etkiyi göstermeyebilir. Korşağın kemikten bir zırhı var. Onunla savaşırsak bir ekip halinde hareket etmeliyiz ve bunu Şeytan’ın hizmetkârları sayıca artmadan yapmamız gerek. Her geçen gün sayıları artıyor. Ancak korşağı yok edebilirsek burayı terk ederiz ve onlar da peşimizden gelir. Böylece siz de gündelik hayatınıza geri dönebilirsiniz.”

“O halde bunu yarın yapalım,” dedi şövalye. “Okçularımın atış menziline girmelerini sağlamak için onları kaleye yaklaştırmamız gerekiyor.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Ben bir şeyler düşünürüm. Yarın şu işi halledelim. Bıçaklarımızı geri verecek misiniz?”

“Elbette. Mücadeleyi kazanmamız için ihtiyacımız olan silahlarla birlikte kaleden beraber çıkacağız.”

Ama yanılmıştım, olaylar beklediğim gibi gelişmedi.

BÖLÜM 15

ÖLÜMÜNE SAVAŞ

*Savaşmak izleyici olmaktan iyidir.
Cadı katiller savaşa susar.*

Şafak sökmeden kahvaltı ettik ve ardından yeşil elbiselerimizi çıkarıp eski kıyafetlerimizi giymemizle birlikte Thorne rahatladı. Savaşın bir an önce başlamasını istiyordum ve katil cadı elbiselerimin içinde kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Şeytan'ın başını savaş alanında yanımda taşıma riskini göze alamayacağımdan onu gizlemem gerekliydi. Bunu yapabilmek için de az da olsa geri kalan o çok değerli büyü gücümün bir kısmını daha harcadım. Elbisemin etekliğinden söktüğüm ipliklerle bağladığım heybeyi odamın en karanlık köşesindeki tavan kirişinden sarkıttım. Ardından üzerine güçlü bir gizleme büyüğü yaptım. Artık onu yalnızca güçlü bir cadı yahut büyücü bulabilirdi; hatta onlar dahi heybeyi bulmakta güçlük çekebilirdi.

Sivri metallerle kaplı özel zırhına kuşanan Sir Gilbert, adamlarıyla birlikte bizi avluda bekliyordu. Bıçaklarımız da yanındaydı. Onları tek tek kınlarına geri yerleştirmek harika bir histi.

Puslu, gri bir sabahtı; hava soğuk ve nemliydi. Ufak birligimize bakıp zafer kazanma ihtimalimizi hesapladım. Adamların kendilerine güvendikleri açıldı ve son derece disiplinliydi. Etkili zırhına kuşanmış olan şövalyenin yanı sıra sekiz usta okçu ve on beş silahlı asker vardı. Hepsi de yayaydı. Sir Gilbert bana atlarını riske atamayacağını söylemişti. Sayıca çok yetersiz olmamıza rağmen geçici bir zafer kazanma şansımız vardı.

Şövalyeye planımı özetleyerek onayını almıştım. Hedefimiz korşak ile birlikte olabildiğince çok sayıda cadıyı öldürdükten sonra kaleye geri çekilmektir. Sonrasında gecenin karanlığında Thorne ve ben kaçacaktık. Hayatta kalan cadılar da peşimize düşecek, böylece kaledelikler eski huzurlu hayatlarına geri döneceklerdi.

Ama sonra işler ters gitmeye başladı. Mazgalı siperde nöbet tutmakta olan askerlerden biri bağıarak bizi uyardı. Düşman yaklaşıyordu.

O yüksek gözetleme noktasından sayılarını kestirmeye çalıştım. Korşak ve kara büyücünün liderliğinde yüz kişiden fazlaydılar. Hendeğe iki yüz metre kadar kala durdular ve korşak tek başına öne çıktı. Tam altımıza gelince durup arka ayaklarının üzerinde yükselerek bir bıçak çekip tehditkâr bir ses tonuyla kükredi.

Kendimi berbat hissettim. Bu meydan okuma bana değil de şövalyeye yöneltilmişti.

“Sir Gilbert Martin, sana sesleniyorum! Büyük solukunu sen öldürdün ve yaptıklarıyla bu topraklarda ün saldın. Senin kadar ünlü biriyle teke tek savaşmak istiyorum. Beni

yenersen adamlarım dağılacak ve sizi bir daha rahatsız etmeyecek.”

“Peki ya savaşı kaybedersem?” diye seslendi şövalye. “Bu mücadelenin şartlarını bilmek isterim.”

“Kaybetmenin bedelini hayatınla ödeyeceksin ve kuşatma devam edecek. Hepsi bu. Bu şartları kabul ediyormusun?”

“Ediyorum ve seninle kale duvarlarının önünde teke tek dövüşeceğim. Kabul ediyormusun? Söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum. Büyük solukanı yendiğin yerde, suyun kıyısında dövüşeceğiz. Adamların kaleden çıkmamalı. Benim adamlarımsa nehrin öte yakasında kalacak.”

“Anlaşıldı!” diye yanıtladı Sir Gilbert.

Bunun üzerine korşak başını eğip pis pis sırtarak dışlarını gösterdi, sonra arkasını dönüp nehre doğru ilerledi.

Neredeyse ben de arkasından korşağa meydan okuyacaktım fakat şövalye söz vermişti; araya giremezdim. Yine de onu vazgeçirmeye çalıştım.

“Bu bir tuzak!” diye uyardım onu. “Bu tür yaratıklar sizin gibi düşünmez. Yanındakiler de öyle. Onlar Şeytan’ın, yani Yalanların Babası’nın hizmetkârları. Onur diye bir şey bilmezler. Oraya tek başına gidecek olursan ölürsün! Şeytan’ın başını istiyorlar ve onu almadan da dağılmayacaklardır.”

“Olabilir,” dedi Sir Gilbert bana dönerek. “Ama bir şövalye olarak teke tek dövüşmeye dair bir meydan okumayı geri çeviremem. Bu prensip için yaşıyorum. Hem bu yaratık gerçekten beni kandırma niyetindeyse bile her şey

bitmiş olmaz. Ben dışarı çıktıktan sonra ana kapıyı kapatın ama kilitlemeyin. Köprü de inik kalsın. En ufak bir hainlik sezinlediğinizde yardımınıza gelin. Bizim yapmayı planladığımız şeyden çok farklı sayılmaz.”

“Aynı fikirde değilim,” diye uyardım. “Kaleden aynı anda birlik olarak çıkacak ve siz korşağa saldırırken yandan ve arkadan gelebilecek saldırılara karşı sizi koruyacağız. Şimdi bizden uzakta tek başınıza dövüşeceksiniz. Eğer bir hainlik yapacak olurlarsa yardımınıza zamanında yetiştiremeyebiliriz.”

Söylediklerim üzerine başını öne eğdi, fakat kararlı bir ifadeyle tek kelime etmeden aşağı inip kapının açılmasını ve köprüünün indirilmesini beklemeye koyuldu.

Bu işlemler tamamlanınca Sir Gilbert oğlunun elini sıkıttı. Will’in babasıyla gurur duyduğu her halinden belli olsa da onun için duyduğu korkuyla alt dudağı titremeye başlamıştı. Şövalye, miğferinin siperliğini indirip nehre doğru ilerlemeye başladı. Kapı arkasından kapandı ama kilitlenmedi. Okçular ve silahlı askerler kapının hemen arkasında hazır bekliyordu. Ben ve Thorne, dövüşü daha iyi görebileceğimiz mazgallı siperlere çıktık.

Sir Gilbert nehrin sığlaştığı geçide doğru ilerlerken korşak onu karşı kıyıda bekliyordu. Büyücü ve cadılardan eser yoktu fakat yüz metre kadar ileride yoğun bir sis tabakası nehrin her iki yakasını kaplamaya başlamıştı. Bu bir büyü oyunu olmalıydı. Sislerin arasında saklanıyor olabilirlerdi; yani dövüşecek olan ikiliye bizden çok daha yakındılar. Havayı koklar koklamaz bir tehlike sezinledim. Bu bir

tuzaktı, buna emindim. Peki ama ne yapabilirdim? Şövalyeyi uyarmama rağmen beni dinlememişti.

Şövalye çamurlu kıyı boyunca ilerleyip geçidin sığ sularına girer girmez korşak dev bir kurt gibi suları sıçrata sıçrata üzerine atıldı. Sir Gilbert yaratığın bu denli hızlı olacağını tahmin edememişti ve kılıcını çekmekte çok geç kaldı. Devasa yaratık adamın kılıç kullanan sağ kolunu kaptığı gibi sertçe ısırdı. Bu mesafeden bile şövalyenin acı dolu çığlığını duyabildim.

Peki ya korşak? Sir Gilbert'ın kolunu saran zırhın üzerinde sivri metal çubuklar vardı. Bunlar yaratığın çenesini kesmiş olmalıydı. Yaratık gitgide değişim geçirerek daha da güçleniyor olsa gerekti. Yoksa acıdan etkilenmiyor muydu? Ya da acıya dayanıp çektiği ıstıraba rağmen iradesini yitirmiyor muydu? Eğer öyleyse bu onu çok tehlikeli kılardı. Yalnızca öldürülerek engel olunabilirdi.

Şövalye büyük bir çaba sarf ederek kolunu çekip kurtardı. Bunu yaparken yaratığın açık çenesinden sızan kan, nehri kızıla boyuyordu. Zırhın üzeri de kanla kaplanmıştı fakat bunun Sir Gilbert'ın mı, yoksa yaratığın kanı mı olduğu belli değildi.

Bu mesafeden bile şövalyenin kolunu çevreleyen zırhın yamulduğunu görebiliyordum. Korşak yeniden saldırıya geçerken şövalye kılıcını kaldırmaya çabaladı. Yaratık artık iyice devleşmiş görünüyordu ve arka ayaklarının üzerinde kalkarak şövalyeye tepeden baktı.

Sir Gilbert yaralı olmasına rağmen cesaretinden bir şey kaybetmemişti ve hiç irkilmeden kılıcını diğer eline geçirdi.

Kılıç ağırdı ve iki elle tutulmalıydı. Yine de daha güçsüz olduğu belli olan sol elini kullanarak kılıcı yaratığın böğrüne sapladı. Bu kez korşak önce acı ve hemen ardından öfke dolu bir çığlık attı.

Bu çığlıkla birlikte kendimi çok daha iyi hissettim. Demek korşak yaralanabiliyordu. Evet, şövalyenin onu yok etmesini istiyordum ama aslında bu yaratığı bizzat ben öldürmeliydim. Böyle bir yaratığa zarar verip öldürmeyi çok olmuştum. Yine de şövalye geri çekilmediği müddetçe ben öne çıkamazdım. O cesur bir adamdı ve zafer kazanma şansını elinden alamazdım.

Şövalye ve korşak sertçe çarpışıp sığ sulara düşerek çamur içinde mücadeleye devam ettiler, karşı kıyıya varıncaya kadar yuvarlandılar. Bu tam da Sir Gilbert'ın istediği şeydi: Yaratığın vücuduna saplanıp duran sivri metaller tıpkı solukan gibi onun da sonunu getirebilirdi. Ama yerde yuvarlanmaya devam ederlerken şövalye mücadeleyi kaybedecekmiş gibi görünüyordu.

Şövalye korşağa karşı kılıcını kullanmaya çabalıyordu fakat ona çok yakındı ve savurduğu darbeler yaratığın zırhlı sırtına vız geliyordu. Sir Gilbert artık genç bir adam değildi. Gücünü yitiriyordu. Sivri metaller de korşak üzerinde solukanda olduğu kadar etkili değildi. Ve dehşet içinde yaratığın çenesinin şövalyenin başını ağzına alarak sertçe ısırıldığını gördüm. Miğferin çatırdadığını duydum. Yaratığın çenesi çok kuvvetliydi ve ısıarak muazzam bir güç uygulayabilirdi; dişleri Sir Gilbert'ın kafatasına geçmeye başlamıştı. Şövalyenin dehşete kapılan adamlarından

iniltiiler yükseldi Will'in de babasının mücadelesini acı içinde izlediğine emindim.

İşte tam o sırada hem korktuğum hem de beklediğim şey gerçekleşti. Bowker'ın önderliğindeki cadılar sislerin arasından çıkarak ikilinin mücadele ettiği nehir kıyısına doğru bağıra çağıra ilerlemeye başladılar. Çoğunun ellerinde bıçaklar vardı. Tıpkı daha önce olduğu gibi sopaların ucuna takılmış bıçaklar taşıyorlardı ve bu sayede onları uzaktan saplayabileceklerdi. Şövalyeyi lamianınkine benzer bir son bekliyordu; fakat bu kez müdahale etmeyi bekleyen azimli ve sayıca fazla bir kuvvet vardı.

Muhafızlardan biri aşağıdakilere seslendi ve kapının gürültüyle açıldığını duydum.

“Yanımda kal ve aptalca bir şeye kalkışma!” diyerek Thorne'u uyardım.

Kapıya vardığımızda çoktan açılmıştı ve şövalyenin adamları hendeğe doğru koşmaktaydı. Will kapının hemen yanında iki askerle birlikte perişan bir vaziyette savaş alanına bakıyordu. Kale ve toprakların tek varisi olarak savaşa katılması yasak olmalıydı.

Arayı hızla kapadık ama ben yine de Thorne'a ağırdan almamız gerektiğini işaret ettim. İki gurup bir araya gelince en etkin şekilde nereden saldırılabileceğimize karar verebilirdik.

İleri bakınca nehrin bizim bulunduğumuz tarafındaki sislerin arasından daha başka cadıların çıkarak ellerindeki silahları sallaya sallaya üzerimize doğru koşmaya başladıklarını gördüm. Nehrin karşı kıyısındakiler şövalyeyle

korşağı çevrelemişlerdi. Yaratık, adamın başını dişlerinin arasında tutarak Wynde'e yaptıklarının aynısını yaparken onlar da son darbeyi vurmaya hazırlanıyor olmalıydı. Şimdiye dek iki mücadelenin ölümle sonuçlanmasına engel olamamıştım, ama Sir Gilbert'a hâlâ yardım edebilirdim. Onu öldürmek için zırhını çıkarmaları gerekirdi. Bu da bize onu kurtarmak için ihtiyacımız olan zamanı sağlayabilirdi.

Şövalyenin adamları aniden oldukları yerde durdular. Bir an için arkalarını dönüp kaçmaya başlayacaklarını sandım: Üzerlerine doğru koşan cadılar hem sayıca bizden çok fazlaydı hem de çok korkunç görünüyorlardı. Ancak bizim askerlerimiz de son derece disiplinliydi ve yüksek sesle bir emir verildiğini duydum:

“Ateş!”

Sekiz okçu yaylarını gerip oklarını aynı anda hedeflerine yolladılar. Her bir ok cadılardan birine saplandı. En az üçünün yere düştüğünü, ikisinin ise sendelemeye başladığını gördüm. Ve okçular omuzlarında taşıdıkları kılıftan çıkardıkların yeni okları yaylarına geçirip nişan almaya başlamışlardı bile.

Ateş emri bir kez daha duyuldu ve oklar vızıltıyla düşmanlarımıza bu kez daha da ölümcül bir etkiyle saplandı. Artık iyice yaklaşmışlardı, aramızda otuz metreden daha az bir mesafe kalmışken üçüncü ok saldırısıyla birlikte cadılar dağıldı.

Ancak kaçmak yerine etrafımızı sarmaya ve dolayısıyla oklar için daha güç birer hedef oluşturmaya başladılar. İlk

başta emir okçuların aynı anda atış yapması yönündeyken bu kez “Ateş serbest!” komutu duyuldu.

Bunun üzerine her bir okçu kendi hedefini kendisi belirlemeye başladı. Bu daha az etkili bir taktikti, çünkü cadılar kara büyü yapmaya başlamışlardı bile. Kadim Dil’de yaptıkları büyülerden en etkili *ürkü* idi. Bu tür büyülere karşı savunmamız olduğundan bize işlemedi, ancak okçular ve silahlı askerlere karşılarındaki düşmanlar artık korkunç, şeytansı varlıklar gibi görünüyor olmalıydı.

Büyü etkili olmaya başlamıştı bile. En yakınımızdaki okçuların dehşete kapılarak titremeye başladığını ve attığı okların yere saplandığını gördüm. Hemen harekete geçmeliydim yoksa her şey bitecekti. Tüm gücümü kullanarak düşmana saldırmalıydim. Korşak ve büyücü ölmeliydi!

BÖLÜM 16

SONSUZA DEK KAÇACAK MIYIZ?

*Elinde keskin bir bıçak,
Katil cadı düşmanıyla dövüşürken ölür,
Benim için neden farklı olsun?*

Kemik kolyeme dokunarak Latince ‘imperium’ denen fakat her daim farklı olmayı seven Mouldheel klanı arasında ‘sallanma’ olarak bilinen büyüü kullandım. Etkisi, irade gücünün karşı taraf üzerinde kullanılması olarak düşünülebilir ve bu büyüü yaparken sesin belirli bir şekilde yükseltiip alçaltılması gerekir. Düzgün yapıldığı takdirde karşınızdakiler anında buyruğunuz altına girer.

Etrafımdaki korku ve karmaşanın da faydası oldu. Sesim tüm bu belirsizliği bıçak gibi kesti ve büyüü en yakınımdayakilere yönelttim: üç okçu, iki asker ve Thorne.

“Beni takip edin!” diye emrettim sesimi mükemmel bir şekilde ayarlayarak.

Hepsi birden aynı anda dönüp gözlerimin içine baktılar. Yalnızca Thorne az da olsa direniş gösterdi, fakat büyü yapmasam bile zaten sözümü dinlerdi. Diğerleriye tetikte, hazır ve tamamen emrim altındaydı.

Hemen ardından şövalyenin hâlâ korşakla mücadele ettiği nehrin karşı kıyısına doğru koşmaya başladım. Diğerleri

de arkamdan geliyordu. Bizi çevreleyen cadılara ulaştığımızda Thorne koşarak yanıma geldi. Birlikte yekvücut olarak aynı amaç için çarpıştık; dört kol, dört bacak ve tek zihindik. Sol elimdeki bıçakla havada ölümcül bir yay çizdim... ve en yakınımıdaki düşmanlarım yere yığıldı. Göz ucuyla Thorne'un da diğer cadıları hakladığını görebiliyordum.

Ölümcül bir ekiptik ve böylelikle etrafımızdaki ince çemberi kolaylıkla aştık. Fakat nehrin sığılaştığı geçitten karşı kıyıya geçince şövalyeyi kuşatmış, ellerindeki bıçakları durmaksızın savurup duran en az dokuz cadıyla daha karşılaştık. Lisa Dugdale elindeki sırığın ucuna bağlanmış bıçağını, bu tür zırhların en zayıf yeri olan boyunla başın birleştiği bölgeye saplamaya çalışıyordu. Ama miğferin altında da zincirli zırhı olduğundan Sir Gilbert'in iki kat koruması vardı. Gelgelelim şövalyenin hayatı, başını sıkıştırıp duran korşağın çenesinin tehdidi altındaydı; miğferinin içe doğru kıvrılmış metal kısmı parçalanmak üzereydi. Sir Gilbert acı içinde inleyerek kendini kurtarmaya çalışıyordu. Bıçağını yere düşürmüştü fakat zırhlı eliyle yarattığın başını yumruklayıp duruyordu.

Hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum, çünkü hemen arkamızdaki cadılar yeniden toplanarak kale yolunu kesebilirlerdi.

"Oklarınızı kullanın!" diye emretmemle birlikte üç okçu da aynı anda oklarını hemen önümüzdeki kalabalığa fırlattı. Oklardan biri en yakınımızdaki cadıya saplanarak onu çamura yapıştırdı. İkinci ok saldırısının ardından korşak, şövalyenin başını vahşi bir köpek gibi silkeleyip atarak

üzerimize atıldı. Göz göze gelince ilk hedefinin hâlâ ben olduğumu anladım.

Bıçaklarımdan birini çektiğim gibi dosdoğru yaratığın üzerine fırlattım: Yaratığın sağ gözüne saplanıp kabzasına kadar girdi. İki ok da hedeflerini buldu. Oklardan biri yaratığın omzundan sekti fakat ikincisi dosdoğru açık ağzından içeri girerek boğazına saplandı. Durumu şüpheye hiç yer bırakmayacak şekilde toparlayan Thorne oldu. Elindeki bıçağı isabetli bir şekilde fırlatarak yaratığın sol gözüne sapladı. Korşak artık kördü.

Yaratık arkasını dönüp dayak yemiş bir köpek gibi inleyerek ağaçlara doğru koşmaya başladı. Saniyeler sonra Sir Gilbert'in yanına vardık ve iki asker onu çamurların arasından çekip alarak kaleye doğru taşımaya başladı. Ne durumda olduğuna bakacak vaktimiz yoktu, ancak pek iyi görünmüyordu. Parçalanmak üzere olan miğferinden kan sızıyordu. Nehre gerileyip savaştan sağ kurtulan askerlere katıldık. Çavuşun emriyle birlikte silahlı askerler okçularla yaralı şövalyeyi taşıyan askerlerin etrafında koruyucu bir halka oluşturdular. Ama Thorne ve ben yavaş yavaş kale kapısına doğru ilerlerken bu halkanın dışında dövüşmeye devam ediyorduk.

Büyücü etrafta görünmüyordu ve korşağın da kaçmasıyla birlikte düşmanlarımız umutsuzluğa kapılmıştı. Her ne kadar hâlâ sayıca bizden çok fazla olsalar da içlerinden çok azı bize saldırıyordu ve buna cesaret edenler, ya benim ya Thorne'un bıçak darbeleriyle canından oluyordu; bizi uzaktan takip edenlerse hayatta kalmayı başaran dört okçu tarafından avlanıyordu.

En sonunda kaleye girmeyi başardık ve kapı arkamızdan kapanırken köprü kaldırıldı. Askerlerimizin üçte birini kaybetmiştik ve hayatta kalanların çoğu yaralıydı. Yine de önceliğimiz Sir Gilbert'ın sağlığıydı ve adamları onu girişteki büyük salona alıp bir masanın üzerine yerleştirdikten sonra hizmetkârları zırhını çıkarmaya giriştiler. Babası acı içinde inlerken Will çaresizce olan biteni izliyordu; paramparça olan miğferden hâlâ çok miktarda kan sızıyordu. Kolu da kötü durumdaydı ve zincir zırhlı içliği çıkarmak epey güç oldu.

Onu zincir zırhlı içlikle bırakarak miğferini çıkarmaya çalışmalarıyla birlikte acı içinde çığlık attı. Elimi kaldırıp durmalarını işaret ederek ona daha yakından bakmak üzere yanına yürüdüm. Sonra başımı iki yana salladım.

“Miğfer çıkarılamaz,” dedim. “Ölüyor. Yapabileceğiniz tek şey acısını alacak bir şey vermek olabilir.”

Korşağın çenesi metali şövalyenin kafatasının içine iyice gömmüştü. Oluşan baskı nedeniyle beyin şişip onu öldürecekti. En fazla birkaç saat içinde öleceğini tahmin ediyordum.

“Hayır! Hayır! Olamaz!” diye bağırdı oğlu ağlamaya başlayarak.

Thorne yürüyüp elini omzuna koyarak onu teselli etmeye çalıştıysa da oğlan elini sertçe itip nefret dolu gözlerle ona baktı. Thorne acı ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle yüzünü buruşturarak geriledi.

Öne çıkıp elimi omzuna koydum ve yumuşak bir sesle konuştum. “Baban cesur bir adamdı Will ve yaptıkları

daima hatırlanacak. Güçlü olmalısın. Eninde sonunda burayı sen yöneteceksin.”

Oğlan benden uzaklaştı ve yüzündeki öfkeyi bir kez daha gördüm. “Keşke sizi buraya hiç getirmeseydim!” diye bağırdı. “Babamın ölümüne sebep oldunuz!”

“Keşke bu hiç olmasaydı,” dedim usulca. “Ama geçmiş değiştiremeyiz.”

Arkamı dönüp Thorne’a işaret ettim ve birlikte odalarımıza çıktık. Koridorda iki askerin eşlik ettiği rahiple karıştık. Sir Gilbert’a dua etmesi için çağrılmış olmalıydı. Yanımdan geçerken bana nefret dolu bir bakış attıysa da karşılık vermedim.

Odamıza çıkınca durumu Thorne’a anlattım.

“Tehlikedeyiz,” diyerek onu uyardım “ve çok yakında daha birkaç saat öncesine kadar müttetikimiz olan insanlardan canımızı kurtarmak için kaçmamız gerekebilir.”

“Will çok öfkeli görünüyordu. Dost olduğumuzu sanıyordum,” dedi acı içinde. “Sence bize düşman olur mu?”

“Ne yapmak *isteyeceğinin* pek önemi yok Thorne. O daha çok genç ve henüz babasının yerini alamaz. Sir Gilbert’ın söylediklerini unuttun mu? O öldükten sonra oğlu reşit yaşa gelinceye dek idare rahibe geçecek. Kaleyi o rahip yönetecek. Yani burası ancak ölümümüzün çıkabileceği bir zindan haline gelmeden önce gitmemiz gerek.”

“Vakit kaybetmeden gitmemiz için bir başka neden daha var,” diye devam ettim. “Korşak kör oldu. Kendi kendini iyileştirebileceğini düşünüyorum, ama bu biraz vakit alacaktır. Bu yüzden hemen yola koyularak arayı açmalıyız.”

“İyi ama *nereye* gidebiliriz?” diye sordu Thorne; bütün umudunu yitirmişe benziyordu. “Sonsuza dek kaçacak mıyız? Will şimdiye kadar hoşlandığım tek oğlandı. Böyle öfkeli bir halde ayrılmak çok güç. Belki de biraz sakinleştiğinde onunla konuşmaya çalışmalıyım.”

“Vaktini boşa harcarsın Thorne. Burada bir saniye daha kalmamız bile bizim için güvenli değil. Ve sağ salim kale-nin dışına çıkınca ayrılmalıyız,” diye önerdim. “Düşmanla-rımız sayıca çok fazlalar ve asla vazgeçmeyecekler. En so-nunda beni yakalayıp öldüreceklerdir. Sen niye ölesin ki? Klanın benim yerime geçecek iyi bir katil cadiya ihtiyacı olacak. Bu kişi sensin çocuk.”

Thorne başını iki yana salladı. “Hayır, seni bırakmam. Sen ölecek olursan Şeytan’ın başını ben korurum. Sen de bunu istemiyor muydun?”

Kararlı olduğunu görünce başımı evet anlamında salladım. Deri heybeyi almaya hazırlanırken aniden bir tehlike sezinledim. Bu uyarıyı hissetmekte gecikmiştim. Kapı açıldı ve dört okçu yaylarını germiş halde içeri girdiler. He-men arkalarında dört silahlı askerle birlikte Peder Hewitt duruyordu.

“Ya silahlarınızı bırakın ya da burada ölün!” diye emretti.

İri yarı, geniş omuzlu ve kırmızı yüzlü bir adamdı. Dış görünüş itibariyle rahipten çok, iri yarı bir çiftçiyi andırı-yordu, fakat ön tarafında gümüş düğmeleri olan üzerin-deki siyah cübbe yepyeniydi ve ayakkabıları da en kaliteli deriden yapılmıştı.

Aniden göz ucuyla bazı ışık çakmaları gördüm; başıma bela olan bu fiziksel rahatsızlığın tekrar baş gösterdiğine dair bir işaretti bu. Derhal kaleden çıkmamız gerekiyordu.

“Daha az önce sizinle omuz omuza çarpışan müttefiklerinizle böyle mi konuşursunuz?” diye sordum.

“Sir Gilbert az önce öldü ve artık buranın idaresi bende. Cadılarla ittifak yapılamaz. *Bir cadının yaşamasına izin ver-meyeceksin!*” diye bağırdı.

“Yani şimdi silahlarımızı bırakırsak da sonra öleceğiz, öyle mi? Nasıl bir seçim bu böyle? Ben burada ölmeyi yeğlerim ve şunu belirtmek isterim, sizden de ölenler olacak. Benim adım Grimalkin ve kimleri öldüreceğimi belirledim bile!”

“Hemen şimdi teslim olursanız,” dedi rahip, sesi bir anda yumuşayıp daha mantıklı bir hal almıştı, “Kutsal Kilise tarafından adil bir şekilde yargılanırsınız.”

Gözlerimdeki ışık çakmaları giderek yoğunlaşıyordu. Kaçma şansım olacaksa hemen harekete geçmeliydim.

“Ben bu tür ‘adil yargılamaları’ daha önce çok duydum,” dedim küçümseyerek. “Ne yapacaksınız? Bedenlerimizi taşlarla ezecek misiniz yoksa bizi en yakın nehirde boğacak mısınız? Yanıtım şu!”

Sözlerimi bitirir bitirmez iki bıçak çekip rahibe doğrulttum. Ama o kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

Ağzından yalnızca tek bir kelime çıktı:

“Ateş!”

Dört okçu yaylarını bize doğrultup oklarını fırlattı.

BÖLÜM 17

BU BÜYÜK BİR HAYSIYETSİZLİK

Savaştaki hızım kara büyü değil;

Varlığımın büyüğü.

Benliğimin büyüğü.

Benim adım Grimalkin!

Bir katil cadı hızlı olmalıdır. Ve ben o hıza sahibim. Ama hızım bu kadar yakından ok atan usta okçulara karşı da işe yarayacak mı? Peki ya gücünün zirvesine ancak birkaç yıl sonra erişecek olan Thorne?

İçgüdüsel olarak hareketlenirken aklımdan da bu düşünceler geçiyordu.

Bedenimi etkili bir silah haline getirebilecek şekilde çalıştım: Kaslarımın her teli ve vücudumdaki tüm kemikler işbirliği içindedir; böyle durumlarda beynimin onları kontrol etmesine gerek kalmaz.

Düşünce yavaştır.

Öne atlayıp yerde takla atıyorum. Kalbimi durduruyorum. Sol elimdeki bıçakla oklardan birini kesiyorum. Zaman çok yavaş geçiyor gibi. Zamanı yavaşlatma becerisine sahip Tom Ward aklıma geliyor ve gülüyorum! Aynı şeyi katil cadılar da yapabilir; ama farklı bir şekilde. Bir katil

cadı öyle hızlı hareket eder ki diğerlerinin hareketleri yavaşlamış gibi görünür.

Bu kara büyü değil. Bu varlığımın büyü; benliğimin ve şimdiye dek yaptığım çalışmaların büyü. Benim adım Grimalkin!

Ben 'şimdi'de yaşarım ve ölüm dağıtırım.

Bir başka oku daha kestikten sonra sağıma bakıyorum. Ben ne yaptıysam Thorne da onu yapıyor. Kayaların üzerinden akan su gibi önce ayrılıyor, sonra birleşip tekrar ayrılıyor. Onu iyi eğittim ve daha iyi bir öğrencim olmazdı. Öldüğümde yerime geçecek. Yakın dövüşte hiçbir Malkin onun karşısında duramayacak.

Artık düşmanlarımın arasındayım ve onları kesmeye başlıyorum. Okçulardan biri bağırıp ölüyor. Daha birkaç saat önce bu adamlarla birlikte omuz omuza savaştığımı düşünmemeliyim. Artık tam yanlarındayız ve oklarını kullanamıyorlar. Durum değişti. Ya biz ya da onlar ölecek. Bunu onlar da biliyor. Savaş böyledir. Ya ölür ya da öldürülürsün. O yüzden öldürüyorum. Tekrar tekrar öldürüyorum ve ölenlerin çığlıkları sanki çok uzaklardan geliyor.

Kalbimin yeniden çarpmaya başlamasına izin veriyorum; damarlarım kanla doluyor.

Dönüyor, bıçağımı savurup yerde yuvarlanıyor ve bıçağımı yeniden savuruyorum. Her yer düşman kanı dolu ve saniyeler içinde rahibin yanma varıyorum. Onu da öldürünce kapıya yöneleceğiz. Yapılabilir. Kazanabiliriz. Kaçabiliriz.

Fakat tam o esnada nefesim kesiliyor ve göğsümde ani bir sancı hissediyorum. Bir anda güçsüz düşerek dizlerimin

üzerine çöküyorum. Korşağın zehri bu. Karşı koymaya çabalıyorum fakat gözlerim kararıyor.

Ölüyor muyum?

Son düşüncem Thorne oluyor. O çok genç ve şimdi o da ölecek. Bir an için onu da peşimden tehlikeye sürüklediğim için pişmanlık hissediyorum. Ardından karanlık çöküyor ve her şeyi unutuyorum.

Ama orada ölmedim. Ağzımda kan tadı, karanlık bir yerde sımsıkı bağlı vaziyette gözlerimi açtım.

Kol ve bacaklarım demir kelepçelerle birbirine bağlıydı; metal acı veriyordu ve tenimi yaktığını hissedebiliyordum. Nemli bir duvara yaslanmıştım. Sol yanıma yuvarlanıp yarım dönüş yaparak durdum. Ayaklarımdan çıkıp taş zemindeki demir halkaya bağlanan bir başka zincir vardı.

Doğrularak sırtımı duvara yeniden yaslamayı başardım. Etraf zifir karanlıktı ama cadı gözlerim zindanın en karanlık köşelerini dahi seçebiliyordu. Etraf ölüm kokuyordu. Yıllar içinde burada çok sayıda ölen olmuştu. Sir Gilbert halim selim birine benziyordu, fakat görünen o ki bu yer altı zindanlarında hayatını kaybeden çok sayıda insanı tutsak etmişti. *Acaba suçları neydi?* diye düşündüm.

Önemi yoktu. *Benim* suçum cadı olmaktı. Rahibin elinde beni ölüm ve acıdan başka bir şey bekliyor olamazdı. Kâhin bir zamanlar ölümümü görmüştü, fakat onun anlattıklarına bakılırsa böyle aciz bir şekilde zincirlenmiş olarak değil de savaş alanında elimde bıçakla ölecektim. Elbette ki kâhinlerin kehanetleri her zaman doğru çıkmazdı; her zaman bir hata payı olurdu.

En azından Şeytan'ın başını bulamayacaklarını düşünerek kendimi rahatlattım. Onu iyi saklamıştım. Yalnızca usta kara büyücüler onun yerini bulabilirdi ve onlar da zaten bu kaleye giremezdi. Şövalyenin söylediklerine bakılırsa bu duvarlar haftalar boyu sürecek bir kuşatmaya dayanabilirdi. Şeytan'ın başının düşmanlarımızın eline geçmediği her gün Tom Ward'un Şeytan'ı sonsuza dek yok etmenin yolunu bulmaya bir adım daha yaklaşması demekti.

Güçsüzlük hissi geçmişti ama artık bunun pek bir önemi yoktu. Demir zincirlerle bağlıyken kaçma şansım çok azdı. Deri kemerlerim hâlâ üzerimdeydi, fakat üzerlerindeki kınlar boştu; silahlarım alınmıştı. Ama yine de geriye bir silahım kalmıştı: büyü gücümün son kırıntıları. Onu da son çare olarak saklıyordum. Kalan büyü gücümü kullanacağım anı dikkatle seçmeliydim. Sonrasında tamamen çaresiz kalacaktım.

İşte ilk çılgılığı da tam o esnada duydum. Tiz ve yüksek perdeden bir çılgıktı ve uzun süre devam etti: bir kadın çılgılığı, dayanılmaz acı çeken birinin çılgılığı.

Ses yine duyuldu ve dehşete kapıldığımdan tüylerim diken diken oldu. Birine işkence yapılıyordu.

Yoksa bu Thorne muydu?

Bir saniye sonra bunun Thorne olduğunu anlayınca kendimi çok kötü hissettim.

“Lütfen! Lütfen!” diye yalvarıyordu. “Onu yapmayın! Her şeyi yapabilirsiniz ama onu yapmayın!”

Thorne cesur ve korkusuzdu. Ne tür bir işkence onun bu şekilde tiz ve titrek bir sesle yalvarmasına neden olabilirdi?

Bu şekilde acı çekmesine dayanamazdım. Fakat önce içinde bulunduğumuz durumu değerlendirmem gerekiyordu ve bunun için de kalan büyü gücümün birazını kullanmalıydım. Şaman büyüsüne başvurarak ruhumu bir kez daha bedenimden ayıracaktım.

Gerekli büyü sözleri tam olması gerektiği şekilde söyleyip tüm irademi kullandım. Bir an için her yer kapkaranlık oldu ve sonra kendimi zincirli bedenimin üzerinde, her şeyin yeşilin bir tonuna büründüğü bir dünyada havada asılı halde buldum. Aşağıdaki bedenime, kapalı gözlerime ve derin derin soluk alıp verişime baktıktan sonra zindanın kapısına yöneldim; ruhum kapıdan geçiverdi.

Koridora çıkınca Thorne'un işkence gördüğü odayı bulmam çok kolay oldu. Hemen sol yandaki zindandaydı. Kapı ardına kadar açıktı ve bedeni yaşam enerjisiyle yemyeşil ışıldayan bir muhafız, sırtını duvara yaslamış, dışarıda öylece bekliyordu. İçeri girince durumu anlamak için etrafa göz gezdirdim.

Thorne kalın halatlarla metal bir masaya bağlı vaziyette sırtüstü yatıyordu. Çıplak omuzlarıyla kolları kan içindeydi. İri kıyım, göğsü kıllı, ter içinde yarı çıplak bir adam onun yanında ayakta duruyordu. Sağ elinde bir çuvaldız vardı. Bu ince uzun ve sivri iğneyi Thorne'un bedenine tekrar tekrar batırmış olmalıydı. Thorne'un bedeninde, Şeytan'ın ona dokunduğu yeri bulmaya çalışıyorlardı sözüm ona; iğnenin acısını hissetmeyeceği ve bir cadı olduğunu kanıtlayacak o noktayı...

Tüm bunlar tamamen gereksizdi: Cadı olduğumuz apaçık ortadaydı, bunu inkâr etmiyorduk. Fakat rahip

Thorne'un hemen yanında sırtıyordu. Bu durum hoşuna gidiyordu.

Ve o an Thorne'un öyle acı içinde bağırp yalvarmasına neyin sebep olduğunu anladım. Bunun ne çuvaldızla ne de çektiği fiziksel acının şiddetiyle ilgisi vardı. Hayır, öylesi-ne dehşete kapılmasına rahibin elinde tuttuğu şey neden oluyordu.

Bu, ölen düşmanlarımın başparmak kemiklerini kesmek için kullandığım makaslardan biriydi. Silahlarımın geri kalanıysa odanın uzak köşesindeki ahşap bir masanın üzerine düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Fakat rahip tüm o silahların arasından bu makası seçtiğine göre cadılığa dair az da olsa bilgi sahibi olmalıydı.

Kurallarıyla gerçekleştirilen bir ayin esnasında kazanda kaynatılan başparmak kemikleri sahiplerine kara büyülü güçler verir. Ama kendi başparmak kemiklerini kaybetmek bir cadının başına gelebilecek en kötü şeylerden biridir. Bu onurunun zedelenmesine neden olur: Cadının hayatı boyunca elde ettiği her şey anında silinip yok olur. Ve böylesi bir kader, katil cadılar için çok daha korkunçtur. Klanı tarafından yüceltilen, korkulan ve saygı duyulan katil cadı bir anda gülünüp dalga geçilen bir nesne halini alır.

Her ne kadar cadılar başparmak kemikleri alındıktan sonra yaşamaya devam edebilecek olsalar da, çoğu böyle bir şokun ardından ölür. Ancak başparmak kemiklerinin cadı öldükten sonra alınmasının dahi kimi sonuçları vardır. Bu şekilde mimlenen ölü bir cadının yeniden doğamayacağına, bir daha dünya yüzeyine ayak basamayacağına inanılır. Sonsuza dek karanlıkta kalmaya mahkûmdur.

Böylesi bir tehdit karşısında Thorne'un acı içinde haykırmasına şaşmamalı. Onun için, başına gelebilecek en kötü şey utanç duygusuna kapılması ve onurunun zedelenmesi olurdu. Gelmiş geçmiş en iyi Malkin katil cadısı olmayı hedeflemesinin yanı sıra bu ününün ölümünün ardından da sürmesini istiyordu. Rahipse elindeki makasın iki hareketiyle tüm bunları onun elinden alabilirdi.

Durumu hızlıca değerlendirirken uzak duvara yaslanmış iki muhafız daha gördüm. Demek zindandaki dört kişi ve kapı önünde bekleyen askerle birlikte haklanması gereken toplam beş kişi vardı.

Gerileyip olabilecek en hızlı şekilde bedenime döndüm. Gözlerimi açıp büyü gücümün son kalan kırıntılarını kullanmaya, boynumu çevirirken bir yandan da dilimi olabildiğince öne çıkarmaya çalıştım. Dilimi kolyenin etrafında çevirip hazır durumdaki son başparmak kemiğini ağzıma aldım. Kemiği emerek gizil gücünü yavaşça içime çektim. Ardından kemiği atıp yoğun bir şekilde zindanın kapısının önünde nöbet tutan muhafıza odaklandım.

Kalan büyü gücüm onu zindana sokup zincirlerimi sökmelerini sağlamama yetmezdi. Ancak onu bir başka yöntemle, şüphe hissine kapılmasını sağlayarak yanıma getirebilirdim. Ne de olsa görevi koridoru kollayıp işkence zindanına geçişi engellemenin yanı sıra, benim de iyi durumda olmamı sağlamaktı.

Saniyeler sonra kilide bir anahtar sokup çevirdikten sonra zindanıma girdi. Öne doğru iki adım atıp dikkatlice bana baktı. Nefesimi tuttum. Yapmaya çalıştığım şey zorluydu ve yalnızca tek bir şansım olacaktı.

Sol alt çenemdeki yirmilik dişimin içi oyuktur. Bu derin ve incecik oyugu kendi yaptığım özel bir aletle açmıştım. Bu dişin içindeki oyuk, kişinin iradesini zayıflatarak bir başkasının emirlerine itaat etmesini sağlayan bir zehir içerir. Bu, yıllar içinde aldığım dozları azar azar arttırarak bağışıklık kazandığım bir zehir; dolayısıyla herhangi bir ters etkiyle karşılaşmadan zehri dişimin içinde taşıyabiliyorum.

Dilimin ucuyla dişin üzerindeki yapma kapağı açıp zehirli iğneyi emerek oyuktan çıkardım. Saniyeler sonra iğneyi dudaklarımın arasına yerleştirmiştım bile. Bu manevrayı defalarca çalışmıştım, fakat iğne çok küçüktü ve muhafız hâlâ benden epey uzaktaydı, başarıp başaramayacağım belli değildi.

Son anda muhafız arkasını dönecek gibi oldu. Bir tür korunma içgüdüğü, kendisini bekleyen tehlikeyi hissetmesini sağlamış olmalıydı. Büyük bir hızla ona doğru tükürdüğüm iğne boynunun iç tarafına, kulağının hemen altına saplandı. Sendeledi, neredeyse düşecekti ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

“Bana bak!” dedim. “Söylediklerimi dinle ve hiçbir soru sormadan her dediğimi yap!”

Muhafız bana baktı. Zehir etkisini göstermeye başlamıştı bile. Yarı aralık ağzından sesli bir şekilde soluk alıp veriyordu ve alt dudağından sızan tükürük çenesinden yere damlıyordu.

“Zincirlerimi çöz!” diye emrettim.

Öne doğru ilerleyip dediğimi yaptı, fakat zehir hareketlerini yavaşlattığından anahtarı çıkarıp kilide takması epey

vakit aldı. Rahip her an Thorne'un başparmak kemiklerini kesip alabilirdi, fakat serbest bırakılmayı beklerken sakin ve sabırlı olmalıydım.

En sonunda serbest kaldım. Muhafızın silahlarını –iki bıçak ve ağır bir sopa– aldım. Onu oracıkta öldürebilirdim, fakat buna gerek yoktu. Onun yerine, derin bir uykuya dalmasını söyledim. Ben daha zindandan çıkmadan horlamaya başlamıştı bile.

Thorne'un çığlıklarını duymamayı umarak koridor boyunca ayak ucunda ilerledim. Zindanın kapısına ulaşır ulaşmaz saldırıya geçtim. Rahip Thorne'un sol elini tutuyordu, makasın bıçakları iyice açılmıştı ve ilk başparmak kemiğini kesmeye hazırlanıyordu.

Düşünceden bile hızlı bir şekilde sol elimdeki bıçağı fırlattım. Benim silahlarım, yani kendi fırlatma bıçaklarım tam da bu iş için özel olarak hazırlanmıştır: Dengeli ve ayarlıdır. Üstelik onlarla düzenli olarak antrenman yaparım. Bu elimdeki fırlatma bıçağı değildi, bire bir yakın dövüş için tasarlanmış, alışkın olmadığım bir bıçaktı. Bu yüzden işi şansa bırakmadım.

Normalde boğazını ya da gözünü hedef alırdım; her iki atış da rahibi anında öldürürdü. Ancak bu kez bıçağı nispeten daha kolay bir hedef olan omzuna fırlattım ve bıçağın saplanmasıyla rahibin elindeki makası düşürmesi bir oldu. Hem zaten onun için daha başka planlarım vardı; daha sonra gerektiğinde onu kolaylıkla öldürebilirdim.

Diğer bıçak ve sopayla zindandaki iki muhafıza saldırdım. Düşünmüyordum; bedenim yıllardır antrenman

yapmanın getirisi olan dürtüyle harekete geçerken, zihninin dövüşmenin verdiği hazla titriyordu.

Öyle hızlıydım ki ilk muhafız daha çığlık atamadan öldü; ikincisiye muhtemelen ölmedi fakat şakağına yediği sert darbeye bayıldı. Tüm bunlar yaklaşık iki saniyede olup bitti. Onların arkasındaysa Thorne'a işkence yapmak için kullandığı çuvaldızı hâlâ elinde tutan iri yarı işkenceci vardı. Çuvaldızı bana doğru savurduysa da onu elimdeki sopayla savuşturup kaburgalarıyla kalbinin alt tarafına sapladığım bıçakla öldürdüm.

Rahip artık dizlerinin üzerine çökmüş acı içinde inliyordu. Sopayı bir kenara fırlattım ve bıçağı saplandığı yerden çekip çıkarmamla birlikte rahip bağırdı; bıçağı kullanarak Thorne'u masaya bağlayan ipleri kestim. Rahibin çığlıkları beni endişelendirmiyordu; tiz ve yüksek perdeden sesi işkence edilen bir kızinkinden farksızdı. Neler olup bittiğine bakmaya gelen olmazdı.

Derhal kaleden çıkmamız gerekiyordu ve rahibi rehine olarak kullanmayı düşünüyordum. Kaçışımıza okçular engel olabilirdi asıl, bizi uzaktan öldürebilirlerdi.

"Güvendesin," dedim Thorne'a bir yandan masadan inmesine yardım ederken. "Yaralı olduğunu ve güçlü bir cadının bile zihnini etkileyebilecek bir travma yaşadığının farkındayım. Ama kendini toplayıp bizi bekleyen tehlikelere hazırlıklı olman gerekiyor. Hazır mısın, yoksa kendini toplamak için birkaç dakikaya ihtiyacın var mı?"

"Şimdi hazırım," diye yanıtladı Thorne, cesur bir şekilde gülümseyerek. O an öğrencimle gurur duyuyordum; umduğumdan bile daha güçlüydü.

“O halde önce Şeytan’ın başını almamız gerek.”

Bıçaklarımı makaslarımı kınlarına yerleştirdikten sonra rahibin cübbesinden bir parça kesip ağzına tıktım. Onu yerde sürüklerken karşı koymadı; dehşete kapıldığı her halinden belliydi. Odamıza ulaştık ve çok geçmeden deri heybeyi güvenli bir şekilde sırtlamıştım bile.

Rahibi önümüzden itekleyerek kale bahçesine indik. Dışarısı karanlık ve bulutluydu, şafak sökmesine daha en az üç saat vardı. Bu da okçuların işlerini zorlaştırırdı.

Sırtını kale kapısına dönmüş bir asker nöbetteydi. Ona yaklaşırken elindeki titrek meşaleyi havaya kaldırdı. Meşalenin ışığı önce rahibin yüzünü aydınlatınca askerin yüzünde itaatkâr bir ifade belirdi ve hemen ardından rahibin yüzünün dehşet ve kan içinde olduğunu fark etmesiyle birlikte bu ifade yerini şaşkınlığa bıraktı.

Elimdeki bıçağı rahibin boğazına dayadım. “Gidiyoruz. Yolumuzdan çekil, yoksa rahip ölür!”

Asker titreyen ellerle çıkırığı döndürerek kapıyı kaldırmaya başladı. Zincirlerin şakırtısı karanlıkta çınlıyordu. Bu ses dikkatleri üzerimize çekecekti. İnsanlar kale kapısının bu saatte neden açıldığını merak edeceklerdi.

Mazgalı siperden bir ses duyuldu: “Kim var orada? Göster kendini!”

Duvara iyice yanaşıp gölgelerin arasına gizlendik. Kapı yavaşça yükseliyordu. En sonunda altından geçebileceğimiz kadar yükseldi.

“Bu kadar yeter. Şimdi şu kapıyı aç! Hemen!” diyerek rahibi saçlarından tutup bıçağı boğazına iyice dayadım.

Asker korku içinde hızla hareket ederek kapının kilidini açtıktan sonra kendine doğru çekince dış kapıyla onun da ardındaki asma köprü görüldü. İkinci çıkışı çevirmek için emir alması gerekmedi ve kapı bu kez daha hızlı yükseldi.

Ama arkamızda uzaktan gelen bağırışlarla birlikte karanlık bahçe boyunca bize doğru yaklaşan ayak sesleri duydum. Kaleye girerken olduğu gibi yandan saldırıya maruz kalmamak için iki kapının arasına çıkmadık. Saldırımı karşılamaya hazırlanırken keskin bakışlarımı bize doğru yaklaşanlara çevirdim. Bunlar okçu değildi; yalnızca elleri mızraklı üç askerdi.

“Onları sana bırakıyorum Thorne!” diye tısladım. İşken-
cenin acısını çektikten sonra bir an önce harekete geçme-
nin Thorne’un üzerinde iyi bir etki yapacağını biliyordum.

“Üçü de mi?”

“Evet, ama hızlı ol!”

Thorne tıpkı ona öğrettiğim gibi askerlerin üzerine çullanmak üzere öne atıldı. Hızlıydı ve yakın dövüş becerisi neredeyse mükemmeldi. Bazı şeyler uzun saatler süren antrenmanlarla öğrenilebilirdi, fakat asla öğretilmeyecek bazı şeyler de vardı. Thorne doğuştan bu beceriye sahipti ve havada savrulan mızraklardan muazzam bir zarafetle sıyrılırken havada dört dönen bıçakları, saniyeler içinde üç askerin sonunu getirdi.

İki yıl içinde Thorne’un benim seviyeme erişeceğini görebiliyordum.

Peki ya sonra?

Nasıl ki ben Kernolde'ı yendiysem Thorne da eninde sonunda beni alt edebilecek güce sahip olacaktı. Bu da bana korku değil mutluluk veriyordu. Gücümü yitirmeye başladığımda zaten daha fazla yaşamak istemezdim. Yerimi adıma yaraşır birine bırakacağımı bilmek güzeldi.

Asker artık köprüyü indirmeye başlamıştı fakat karanlıkta bize doğru gelen daha başka ayak sesleri duyuldu. Bu kez Thorne'a saldırmasını emretmedim. Yaklaşanlardan biri diğerlerine kıyasla daha ufak tefektir. Bu, ölen şövalyenin oğlu Will'dir.

Grup bizden yaklaşık yirmi adım ötede durdu. Beş kişiydiler; oğlanın her iki yanında duran askerler, son kalan iki usta okçuydu.

"Rahip Hewitt'i serbest bırakın!" diye bağırdı oğlan. "Bir rahibe zarar vermek günahıdır!"

"Adamlarına silahlarını indirmelerini emredersen ben de rahibin hayatta kalmasına izin verebilirim," dedim usulca. "Reddedecek olursan da bu rahip bozuntusunu öldürürüm ve ölümünden de sen sorumlu olursun."

"Babamın ölümüne neden oldun!" diye bağırdı Will. "Şimdi sen de öleceksin!"

Ellerini iki yanındaki okçuların omuzlarına koydu. "Yere doğru nişan alın!" diye bağırdı. "Oklarınızdan kaçmak için eğilmeyi deneyeceklerdir!"

Okçular yaylarını gerip oklarını fırlattılar.

BÖLÜM 18

YALNIZCA KÜÇÜK BİR KIZSIN

*Şeytan'ın çocuğunu doğurmayı seçtim
Ki ondan sonsuza dek kurtulabileyim;
Ve kendi kararım la seçtiğim bu yoldan,
Beni döndürebilecek bir şey olmadı.
Amacım onu yok etmek.
Beni hiçbir şey engelleyemeyecek!*

Oklardan bile daha hızlı bir şekilde rahibi kalkan gibi önüme çekip diz çöktürdüm. Okçular aldıkları emre itaat ederek alçaktan nişan aldılar ve oklardan biri rahibin göğsüne saplandı. Rahip acı içinde inledikten sonra taş kesip yere düştü. Soluma bakınca Thorne'un diğer oku bıçağıyla kestiğini gördüm.

Okçular yaylarına yeni oklar takıp ateş edinceye dek bıçaklarımız her birinin sol gözüne saplandı ve buz kesen ölü parmaklarından kayan yaylar oğlanın ayaklarının dibine yığılan okçularla birlikte yere düştü.

Will dehşet içinde birkaç adım geriledi. *Onu öldürmek bize ne kazandırabilir?* diye sordum kendi kendime. Yalnızca dünyası altüst olmuş bir çocuktuk. Thorne'un yüzünde çok çeşitli duygular görebiliyordum. Bizi öldürmeye çalışan

Will'e karşı nefret ve öfkenin yanı sıra üzüntü ve pişmanlık da vardı. İhanete uğramış gibi hissettiğine emindim.

"Rahip öldü Will," dedim gülümseyerek. "Velin emekliye ayrıldı. Artık idare sende. Adil ve iyi bir lider ol!"

Will, Thorne'a bakıp bir şeyler diyecek gibi olduysa da köprü artık neredeyse tamamen inmişti ve bekleyecek vakitimiz yoktu. Thorne'la birlikte ıslak köprü boyunca koşup hendeğin karşı tarafındaki yumuşak toprağa atladık. Mazgallı siperlerden hâlâ bize doğru oklar fırlatılıyordu ama zikzaklar çizerek çok hızlı koşuyorduk ve geride kalan okçular usta sayılmazdı. Birkaç saniye içinde karanlığın güvenliğine girmiştik bile.

Artık gerçek tehlike önümüzde bir yerdeydi. Acaba korskak kendini şimdiye kadar iyileştirmiş olabilir miydi? Büyücü ve cadılar kaleden ayrıldığımızı bilir miydi?

İlk sorunun yanıtı belirsizdi, fakat etrafta bizi gözleyen ajanlar olması muhtemeldi. Bağırışları duyup köprünün indirildiğini görmüş olmalıydı. Cadı kız kardeşlerini çoktan uyarmaya başlamış olmaları gerekti.

Böylece doğruya, doğmakta olan güneşe doğru koşmaya başladık. Ben çaresizlik içinde şunları düşünüyordum: *Nereye gidebiliriz? Sığınacak neresi kaldı?*

Zihnim bir o yana bir bu yana dönüp durarak olmayan bir çıkış yolu arıyordu. Avantajımıza olabilecek bir yer olduğu doğruydu, fakat orada dosttan çok, düşmana da rastlayabilirdik. Yönümü değiştirip iyice hızlandım.

"Cadı Vadisi tam önümüzde!" dedi Thorne yanımda koşarken.

“Evet, oraya gidiyoruz çocuk. Durup dövüşmek için iyi bir yer olabilir!”

Çok geçmeden ufukta Pendle Tepesi belirdi. Dev bir balınayı, Eyalet sınırlarının ötesinde kalan büyük kuzey denizinde yaptığım yolculuklar esnasında gördüğüm muazzam deniz memelisini andırıyordu.

Peşimizdeki düşmanlarımızla aramızdaki mesafeyi açtığımıza emin olduktan sonra ormanda bir süre dinlendik. Cadı Vadisi’ne gece çökmeden yaklaşmayacaktık.

Thorne’a döndüm. “Nasıl hissediyorsun çocuk?” diye sordum. Zindanda yaşadıklarının dövüşme becerisini etkileyip etkilemediğini merak ediyordum.

“Nasıl mı hissediyorum?” diye çıkıştı. “Ne hakkında nasıl hissediyorum, oğlan hakkında mı?”

“Evet, oğlan hakkında; ayrıca katlanmak zorunda kaldığın fiziksel acı sonrasında.”

“Oğlan artık benim için bir şey ifade etmiyor. Bütün erkekler böyle aptal mı?”

“Bütün erkekler aptal değildir ama budalalardan hoşlanan kadınlara yetecek kadar çok sayıdalar. Yine de Will hakkında çok kötü şeyler düşünme. Babasını kaybetti ve bizimle bir anlaşma yaparak babasının ölümüne yol açan olayları tetikledi. Neyse, şimdi onu unutalım. Geçmişte kaldı ve zaten asla hayatının bir parçası olamazdı. Sen bir cadısın ve çok yakında tam bir *katil cadı* olacaksın. O da bir şövalye olacak. Farklı dünyaların insanlarısınız.”

“Evet, onu unutmaya çalışacağım. Onu aklımdan çıkarıp atacağım.”

Thorne sessizleşt i ve bir süre sonra sessizliğı bozan yine ben oldum: “Peki ya işkence?”

“Vücutuna defalarca kez çuvaldız batırılması başlanğıta çok korkunç bir acı veriyor,” diye yanıtladı Thorne, “ama bir süre sonra hissizleşt im ve dayanıklılığım arttı. Rahip de bunu fark edince başparmak kemiklerimi sökmekle tehdit etti. Korkmam hoşuna gidiyordu ve gerçekten de ben hâlâ hayattayken kemiklerimi söküp almak istiyordu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Dayanılmaz bir şeydi. Hayatımda hiç bu denli dehşete kapıldığımı hatırlamıyorum. Şimdiye dek tüm yaptıklarım ve bundan sonra yapabileceklerim elimden alınmak üzereydi. Bir hiç olacaktım! Sonsuza dek alay edilen utanç verici bir yaratık...”

“Neyse ki böyle bir şey olmadı çocuk. Cesurdun ve acıya iyi dayandın. Rahip öldü, oysa sen dövüşmeye devam etmek için hayattasın. Düşmanlarımızı yok edip yaşamaya devam edeceğiz.”

“Vadide güvende olacak mıyız?” diye sordu Thorne. “Orada müttefiklerimiz var mı?”

“Artık bu dünyada hiçbir yer bizim için güvenli değil çocuk. Fakat yine de ilk önce kiminle karşılaşacağımıza bağlı. Ölülerin bir kısmı bize olumlu yaklaşabilir; çoğuy-sa yalnızca kanımızı isteyecektir. Ama bölgelerini koruyacaklardır. Vadinin kalbine inebilirsek peşimizdeki güçlere karşı orayı savunmaya girişeceklerdir.”

“Cadı Vadisi senin Kernolde ile dövüşüp katil cadı olduğun yer, öyle değil mi?” diye sordu Thorne.

“Evet öyle, çocuk. Yıllar geçti ama sanki daha dün gibi.”

“Anlatsana,” dedi Thorne.

“Hikâyeyi çok iyi biliyorsun. Bunu benden defalarca kez dinledin.”

Ağaçların arasında esen rüzgârın uğultusunu dinleyip etrafta tehlike olup olmadığına baktım. Her yer temizdi. Düşmanlarımız hâlâ uzaktaydı.

“O halde hadi bir kez daha anlat. Hikâyeler her anlatışta biraz daha değişir. İyi bir anlatıcı, her seferinde yeni şeyler anımsar ve önemsiz detayları unutur.”

Göğüs geçirip hikâyemi anlatmaya başladım. Neden olmasın? Bu sayede kısa süreliğine de olsa hem önümüzde hem de arkamızda bizi bekleyen tehlikelerden biraz olsun uzaklaşabilirdik.

“Meydan okuma mücadelesi her zaman Malkin, Deane ve Mouldhell klanlarının yaşadığı üç köyün kuzeyinde gerçekleşirdi; yer katil cadı tarafından seçilirdi.

Kernolde, Cadı Vadisi’ndeki ölüleri kendi çıkarları doğrultusunda başarılı bir şekilde kullanabilmiş ilk cadı olarak burayı seçti. Daha önce ona meydan okuyan birden çok cadının kanını Kernolde’den önce buradaki ölüler içmişti ve o da bu cadıların başparmak kemiklerini zaferinin kanıtı olarak yanında taşıyordu.”

“Bu bir tür hilekârlık sayılmaz mı, yani ölü cadılardan yardım almak?” diye sordu Thorne.

“Kimileri böyle düşünebilir, ama o uzun yıllardır Malkin klanının katil cadısıydı. Korkulan biriydi. Yaptıklarını kim sorgulayabilirdi ki?”

“Bazı ölü cadıların çok güçlü olduklarını ve avlarının peşinde kilometrelerce öteye gidebildiklerini duymuştum.

“Şu anda böyle kaç ölü cadı vardır?” diye sordu Thorne.

“Sonbahara kadar beş taneydiler, ama senin de bildiğin gibi ölü cadılar bile sonsuza dek yaşamazlar. Zamanla güçsüzleşirler, bedenleri çürüyüp yok olmaya başlar. Agnes’ten öğrendiğim kadarıyla kış zorlu geçmiş ve şimdi gerçekten güçlü yalnızca üç tane ölü cadı kalmış.”

“Kimin yanında olacaklar; senin mi, düşmanlarının mı?”

“Bu belli değil çocuk. Ama en azından ikisi bizim yanımda olursa güç dengesi bizden yana olur.”

Thorne düşünceli bir şekilde başını salladı. “Kernolde’dan biraz daha bahsetsene,” dedi.

“Kernolde çoğu zaman ölü müttefiklerinin yardımına ihtiyaç duymadan da galip çıkıyordu. Bıçaklar, ipler, tuzaklar ve mızrak dolu çukurlar konusunda becerikliydi; en büyük özelliği kurbanını boğmasıydı. Yendiği düşmanlarını mutlaka boğarak öldürüyordu. Alt ettiklerinin yavaş yavaş ölmelerinden keyif alıyordu.

Mücadelemiz başlamadan önce bunu biliyordum. De-falarca bunun üzerinde düşünmüş ve önceki aylarda birçok kez vadiye gelmiştim. Buraya genellikle ölü cadıların uyuduğu, Kernolde’ınsa av peşinde olduğu gündüz saatlerinde geliyordum. Ormanın her santimetre karesini koklamıştım; her ağacı, her ot parçasını, her çukur ve tuzanın yerini biliyordum. Ve bunlardan epey vardı. Kernolde’la dövüşecek olanların çoğu, daha onun yanına ulaşmadan ölüyordu.

Yani hazırdım, çarpışma için belirlenen saat olan gece yarısından hemen önce vadideki ağaçların arasına gizlendim. Solumda Pendle Tepesi yükseliyordu, doğu yamacı

yükselmekte olan dolunay tarafından gümüşî bir ışıkla aydınlatılmıştı. Çok geçmeden zirvede bir ışık çakması oldu. Gökyüzüne yükselen kıvılcımlar mücadelenin başladığının işaretiydi.

Vakit kaybetmeden, o zamana kadar Kernolde'a meydan okuyan kimsenin yapmadığı bir şey yaptım. Benden öncekilerin çoğu, endişe ve korku içinde vadinin iç taraflarına doğru ilerliyordu. Bazı daha cesurları ise paniğe kapılmasalar da yine de vadiye giriyordu. Ben farklıydım. Orada olduğumu yüksek bir sesle duyurdum."

"Bunu ben söyleyeyim Grimalkin. Lütfen!" diye araya girdi Thorne.

Başımı aşağı yukarı sallayınca Thorne ayağa kalkıp tıpkı yıllar önce benim yaptığım gibi ciddi bir yüz ifadesine büründü.

"Ben buradayım Kernolde! Benim adım Grimalkin ve ben senin ölümün olacağım!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Sana geliyorum Kernolde! Sana geliyorum! Ve ne ölümler ne de diriler beni durduramaz!"

Sözlerini bitirdikten sonra oturdu ve bir süre birlikte güldük. "Bunu gerçekten kastettin mi?" diye sordu Thorne. "Yani tüm bunları inanarak mı söyledin?"

"Bir yere kadar inanıyordum. Bu sözleri sarf etmemin tek nedeni göstermelik cesaret değildi. Bu davranışın ardında uzun süren düşünce ve hesaplamalar yatıyordu. Bu şekilde bağırmanın ölü cadıları üzerime çekeceğini biliyordum ve istediğim de buydu. Yani böylelikle tam olarak nerede olduklarını bilecektim. Yüzleşeceğimiz tehlikenin nereden geleceğini bilmek her zaman önemlidir.

Çoğu ölü cadılar yavaştır ve onlardan hızlı hareket edebileceğimi biliyordum. Asıl çekinmem gerekenler en güçlü olanlarıydı. İçlerinden birinin adı korkutucu ve itici dış görünüşünden ötürü Somurtkan Gertrude idi ve yüz yılı aşkın süredir ölü olan biri için hem hızlı, hem de güçlüydü. Kan peşinde vadiden çıkıp çok uzaklara gidebiliyordu. Fakat o gece vadide beni bekleyeceğini biliyordum, çünkü Kernolde'in en yakın müttefikiydi ve her zafer sonrasında ödül olarak bolca kan alıyordu.

En yavaş cadıların bile yakınıma gelebilmeleri için on beş dakika kadar bekledim. Yaşlı olan Gertrude'un kokusunu çoktan almıştım. Bir süredir vadinin kenarındaydı ama açık alana çıkmamıştı; benimle önce kız kardeşleri ilgileysin diye ağaçların arasında bekliyordu. Ara ara kulağıma yaprak hışırtılarıyla belli belirsiz dal çatırtıları geliyordu. Yavaştilar ama bir ölü cadıyı asla küçümsememelisin. Çok güçlüdürler ve bir yerini kaptırdın mı kurtulman neredeyse imkânsızdır. Çok geçmeden kanını emmeye başlarlar, ta ki sen güçsüz düşüp savaşıacak halin kalmayınca dek. Bazıları yerde çürümüş yaprak ve çamurlu toprağın arasında yanlarından geçerken uzanıp beni ayak bileğimden yakalamayı bekliyor olmalıydı.

Ağaçların arasına daldım. Kernolde'in kokusunu zaten almıştım ve tam da düşündüğüm yerde, yani vadideki en yaşlı meşe ağacının altında bekliyordu. Bu onun ağacıydı; büyüsunü depoladığı, gücünün kaynağı olan ağaç."

Bu hikâyeyi Thorne'a anlatarak katil cadı olmak için verdiğim mücadeleyi hatırlamaktan keyif alıyordum. O günden bu yana pek çok zafer kazandım ama bana en

büyük keyfi her daim bu ilk zaferim vermiştir, ne de olsa Grimalkin efsanesi bu mücadeleyle birlikte başladı.

“Yaprakların arasından bir el uzandı. Hız kesmeden sol kalçamın üzerindeki kemere asılı kından bir bıçak çekip ölü cadıyı bir ağaç köküne mıhladım. Bu arada sana iyi bir nasihat vereyim Thorne. Bir cadıyı asla avucunun ortasından mıhlama; kendini çok rahat bir şekilde kurtarabilir. Bıçağını avucunun içi yerine bileğine sapla. Ben de böyle yaptım.

Bir başka cadı sağ tarafımdan yaklaşıyordu, dolunay o dehşet verici yüzünü aydınlatmıştı. Çenesinden sızan tükürükler önce lime lime olmuş elbisesine ve oradan da yere akıyordu. Gözünü kan bürümüş vaziyette, küfürler savurarak bana doğru yaklaşıyordu. Ama kan yerine sağ omzumdan çıkarıp fırlattığım bıçağımla yetinmek zorunda kaldı. Boğazına saplanan bıçak onu geriye devirdi. Hızlanarak koşmaya devam ettim.

Sonra bıçaklarım dört kez daha ölümlerin tenine saplandı ve artık diğer cadılar, yani yavaş olanlar ve hakladıklarım geride kalmıştı. Önümdeyse Kernolde ve o güçlü yaşlı cadı vardı. O gün sekiz kınlı kemer takmıştım ve içlerinde birer bıçak vardı. Yani geriye yalnızca iki bıçağım kalmıştı.

Gizli çukurlardan önce birinin, sonra diğerinin üzerinden atladım. Her ne kadar yaprak ve çamurla üzerleri örtülü de olsa yerlerini ezbere biliyordum. En sonunda Somurtkan Gertrude karşıma çıktı. Durup saldırmasını bekledim. O bana gelsin! Birbirine dolanmış saçları dizlerine kadar uzanıyordu. Gerçekten de somurtkandı, adının hakkını veriyordu! Bir kurt, sol burun deliğinden çıkıp yere düştü. Buna benzer kurt ve böcekler, tek bir kötücül göz

hariç, yüzünün her yerini perde gibi kapatan yapış yapış saçlarının arasında cirit atıyordu. Bu tek gözünün yanı sıra bir de neredeyse sol burun deliğine kadar uzanan kıvrık dişi görünüyordu.

Boğazımı sıkamak üzere kolunu öne uzatıp yaprakları savurarak üzerime doğru koşmaya başladı. Ölü bir cadı için hızlıydı; gerçekten çok hızlıydı. Fakat yeterince hızlı değildi. Sol elimle en uzun bıçağımı çektim. Senin de bildiğin gibi bu bıçak atılmak için yapılmamıştır; jilet gibi keskin kenarlarıyla daha ziyade kısa kılıçları andırır. Somurtkan Gertrude'un üzerine atıldım ve tek bir hareketle başını kestim.

Başı yerdeki ağaç köklerinden birine çarpıp yuvarlanarak gözden kayboldu. Bir yandan koşmaya devam ederken diğer yandan arkama dönüp kopan başını çürümüş yaprakların arasında bulmaya çalışan cadıya baktım."

"Gertrude hâlâ vadide mi?" diye sordu Thorne.

"Artık daha az rastlanıyor," diye yanıtladım. "Güçten düşüyor, zihniyse bedeninden daha hızlı çöküyor. Bu çöküşü hızlandırdığıma hiç şüphe yok. Şimdi hikâyeme dönelim... Gertrude'u hallettikten sonra Kernolde'la yüzleşmeye hazırdım. Bir ağacın altında bekliyordu; dallardan sarıkan iplerle beni bağlayıp bedenimi asmaya hazırdı. Sırtını ağacın gövdesine sürterek dövüşe hazırlanıyordu. Ama ben korkmuyordum; benim gözümde herkes tarafından korkulan bir katil cadı değil de sırtındaki pirelerden kurtulmaya çalışan yaşlı bir ayıdan farksızdı. Hiç hız kesmeden üzerine doğru koşup son kalan fırlatma bıçağımı çekerek boğazına doğru savurdum. Bıçak havada döne döne gitti, iyi nişan

almıştım ama o bir bilek hareketiyle bıçağımı savuşturdu. Yılmadan hızımı arttırıp uzun bıçağımı kullanmaya hazırlandım. Fakat tam o esnada üzerine bastığım toprak açıldı ve kendimi gizli bir çukura düşerken buldum.

O anda hissettiğim şaşkınlığı hâlâ hatırlıyorum. Kendime çok güveniyordum ama çukura düşerken rakibimi küçümseydiğimi fark ettim. Ani bir zafer kazanma fırsatını kaçırmıştım, yine de hayatta kalıp mücadele etmeye kararlıyım.

Ay yükselmişti ve düşerken çukurun dibinde beni bekleyen sivri çubuklar gördüm. Kurtulmak için havada çaresizce dönüp duruyordum ama bu mümkün değildi. Tek yapabildiğim bedenimi mümkün olan en az hasarı alacağım bir şekilde sokmaktı.

En az dedim değil mi? Üzerine düştüğüm çubuk elbette ki çok acı verdi; beni kötü yaraladı. Kalçamın dış kısmından saplandı ve yarasını hâlâ taşıyorum. Çubuk boyunca kayıp toprak zemine sertçe çarpınca soluğum kesildi ve uzun bıçağım elimden fırlayıp uzanamayacağım bir yere düştü. Orada acı içinde soluk almak için mücadele ederken bir yandan da bacağımdaki dayanılmaz acıyı kontrol altına almaya çalışıyordum. Çubuklar ince, uzun ve çok keskindi –iki metreden uzunlardı– yani bacağımı çekip kurtarmam imkânsızdı. Aptallığıma lanet okudum. Kendimi güvende zannediyordum ama Kernolde muhtemelen o gece yeni bir çukur kazmıştı. Vadiye girip etrafı kolaçan ettiğimin farkına varmış olsa gerekti ve bu yeni tuzağı kurmak için son ana kadar beklemiş olmalıydı.

Katil cadılar sürekli yeni durumlara ayak uydurup hatalarından ders almalıdır. Orada öylece yatmış kaçınılmaz

sonumu beklerken dahi aptallığımın farkındaydım. Kendime fazla güvenmiştim. Hayatta kalırsam daha temkinli olacağıma dair yemin ettim.

Kernolde'in geniş yüzü tabak gibi tepede belirdi ve tek kelime etmeden bana baktı. Hızlıydım ve bıçak kullanma konusunda üstüme yoktu. Güçlüydüm de, ama Kernolde kadar güçlü değildim. Ona boşuna Gırtlaklayan Kernolde dememişlerdi. Sana daha önce de söylediğim gibi Kernolde kurbanlarını genellikle başparmaklarından asıp onları yavaş yavaş boğuyordu. Fakat bu kez durum farklıydı. Neler yapabildiğimi görmüş ve işini şansa bırakmamıştı. Ben burada ölecektim.

Çukura inmeye başladı, güçlü ellerini boğazıma dolayıp canımı alıncaya kadar sıkacaktı. Sakindim ve gerekirse ölmeye hazırdım, ama bir çıkış yolu düşünmeye başlamıştım bile. Az da olsa hayatta kalma şansım vardı.

Kernolde çukurun dibine ulaşip o iri ellerini ovuşturarak sivri çubukların arasından bana doğru yaklaşırken ben de kendimi acı çekmeye hazırladım; yalnız bu, onun vereceği acı değil de benim kendi kendime seçtiğim acıydı. Ellerim, kollarım ve omuzlarım son derece güçlüydü. Çubuklar ince fakat dayanıklıydı; esnektiler ama kırılğan değillerdi. Yine de denemeliydim. Bacağıma saplanan çubuğu tutup bükmeye başladım. Onu bir ileri bir geri, bir ileri bir geri çevirip durdukça bacağımdan tüm bedenime korkunç bir acı yayıldı. Fakat dişlerimi sıkıp zorlamaya devam ettim, ta ki en sonunda çubuğu kırıncaya dek.

Vakit kaybetmeden bacağımyı çekip çıkardım ve kanım bu ölüm çukurunu ıslatırken Kernolde'la yüzleşmek üzere

diz çöküp beklemeye başladım. Elimde tuttuğum çubuğun sivri uçlu parçasını tıpkı bir mızrak gibi ona doğrulttum. Elleri boğazımı sarmadan önce bu çubukla kalbini parçalayacaktım.

Kendimi kurtardığımı ve dövüşmeye hazır olduğumu gören Kernolde şaşırmıştı, fakat kendini çabuk toparlayarak bana farklı bir şekilde saldırdı. Ağaçta depoladığı büyü gücünün çoğunu çekmişti ve şimdi önümde durup üzerime dalga dalga karanlık fırlatmaya başladı. Önce *ürkü* denedi ve dehşete kapıldığımı hissettim. Dişlerim Cadılar Bayramı sebt günündeki ölülerin dişleri gibi birbirine çarpmaya başladı. Büyüsü güçlüydü; fakat yeterince güçlü değildi. Kendimi toparlayıp büyüü savuşturdum. Çok geçmeden etkisi azaldı ve bir süre sonra kurtları öldürüp kanayan leşlerini karın üzerinde bıraktığımda esen buz gibi rüzgârdan daha fazla rahatsız etmemeye başladı.

Ardından huzursuz ölüleri kullanıp Limbo'daki ruhlarını üzerime saldı. Üzerime çullanıp beni kolumdan tuttukları gibi yere çekmeye çalıştılsa da mızrağı düşürmeden ayakta kalmak için tüm gücümü toplamam gerekti.”

“Sen daha önce hiç Limbo'ya ruh kapatmış mıydın?” diye sordu Thorne.

“Geçmişte yapmıştım, ama artık yapmıyorum. Bu yüzden sana öğretmedim. Katil cadılar olarak sıradan kemik cadılarından üstünüzdür. Evet, büyü kullanırsınız fakat en büyük gücümüz edindiğimiz yakın dövüş becerileri ve zihin gücümüzdür. Kernolde'in ruhlarını savuşturmamı sağlayan şey de bahsettiğim bu ikinci beceri oldu. Güçlüydüler ve kara büyü tarafından korunuyorlardı: Aralarındaki

gırtlaklayıcılardan biri boğazıma yapışıp öyle bir sıktı ki bir an için karşımdaki Kernolde sandım. En kötüleriyse Şeytan ve bir cadının dünyaya getirdiği insanat ruhuydu. Gözlerimi kararttı ve uzun, soğuk parmaklarını kulaklarıma sokunca başımın çatlayacağını hissettiysem de karanlığa ve sessizliğe doğru haykırdım:

‘Ben hâlâ buradayım Kernolde! Hâlâ ayaktayım. Benim adım Grimalkin, senin sonun olacağım!’

Görüşüm açıldı ve insanatın parmakları kulaklarımdan çıkınca yeniden duymaya başladım. Kollarımdaki ağırlık gitmişti ve güç de olsa ayağa kalkıp mızrakla nişan aldım. İşte o an Kernolde –bir gırtlaklayıcının iri ellerine sahip o çirkin, ayı gibi kadın – üzerime atıldı. Ama iyi nişan almıştım. Mızrağı dosdoğru kalbine saplayınca ayaklarımın dibine düştü ve kanı benimkine karıştı. Güçlkle nefes alıyor, konuşmaya çalışıyordu ve eğilip kulağını dudaklarına iyice yaklaştırdım.

‘Sen sadece bir kızsın,’ dedi titreyen bir sesle. ‘Bunca zaman sonra bir kız tarafından yenilmek... Bu nasıl olabilir?’

‘Senin zamanın doldu, benimkiyse yeni başlıyor,’ dedim. ‘Bu kız senin canını aldı ve şimdi de kemiklerini alacak.’

Ölmesini izledim ve sonra büyü gücünü sağlayan başparmak kemiklerini alıp kendi iplerini kullanarak cesedini çukurdan çıkardım. En sonunda şafak sökerken kuşlar bedenini gagasın diye onu ayaklarından astım. Ardından olaysız bir şekilde vadiden geçtim, ölü cadılar benden uzak duruyordu. Somurtkan Gertrude dizlerinin üzerine çökmüş hâlâ ıslak yaprakların arasında başını arıyordu. Gözleri olmadan onu bulmak epey vaktini alacaktı.

Ağaçların arasından çıktığımda klan beni karşılamaya hazırды. Kernolde'in başparmak kemiklerini havaya kaldırdığımda yaptıklarını onaylarcasına başlarını eğdiler; On Üçler klanının lideri Katrise bile bana itaat etti. Başlarını kaldırdıklarında bakışlarında saygıyla karışık bir korku ifadesi gördüm.

Bu zaferle birlikte Şeytan'ı yok etme mücadelem de başlamış oldu. Çukurdaki sivri çubuklar bana bir fikir vermişti. Ya gümüş alaşımlı sivri bir mızrak yapıp bunu Şeytan'ın gövdesine saplayabilirsem?"

"Başını kesmeden önce bunu mu yaptın?" diye sordu Thorne.

Başımı evet anlamında salladım. "Evet çocuk. Tom Ward ve ustası John Gregory'nin de yardımıyla Şeytan'a gümüş mızraklar saplayıp elleriyle ayaklarından kayaya çiviledim. Ardından Hayalet'in çırağı, Şeytan'ın başını kesti ve ben de onu bu deri heybeye koydum. Çukuru toprakla doldurduktan sonra üzerine iri bir kaya yerleştirdik ve en tepeye de kocaman bir başka kaya koyduk. Bu baş, bedeniyle birleştirilinceye dek Şeytan güvenli bir şekilde bağlı demektir."

"Asla bedenine geri döndürülemeyecek," dedi Thorne. "İçimizden bir ölecek olsa bile bu görevi diğeri üstlenecek. Ta ki günün birinde Şeytan sonsuza dek yok edilinceye kadar!"

Heybeden derin bir homurtu duyuldu. Şeytan konuşuklarımızı dinlemişti ve duydukları hoşuna gitmemişti.

Sonrasındaki uzun sessizlik boyunca Thorne'un düşündüklerini duyacaktım neredeyse. En sonunda konuştu. Detayları öğrenmek istiyordu.

"Şimdiye kadar hiç hayatta olan düşmanlarının başparmak kemiklerini aldığı oldu mu?" diye sordu.

Kendi başparmak kemiklerinin alınmasına dair yaşadığı tehdidin anısı zihninde hâlâ tazeydi, fakat kendimi kontrol edemedim öfke içinde tısladım.

"Bunu yalnızca en çok nefret ettiklerine yaptığın söylüyor," diye devam etti Thorne.

"Düşmanlarım benden korkmalı," diye yanıtladım. "Makaslarımı kullanarak ölülerin, yani yakın dövüşte alt ettiğim klan mensuplarının derilerini yüzüveriyorum. Sonra başparmak kemiklerini kesip başkaları için bir uyarı niyetine boynuma asıyorum. Başka ne yapabilirdim ki? Acımasız ve vahşi olmasaydım bu sürdürdüğüm hayata bir hafta bile dayanamazdım."

"Peki ama canlıyken? Bunu hiç hâlâ hayatta olan birine yaptın mı?" diye ısrar etti Thorne. Öfkeli olduğum her halimden belli olmasına rağmen konuyu ısrarla devam ettirecek kadar cesurdu, ne de olsa cesaret onun en önemli özelliklerindendi. Fakat bu aynı zamanda bir başka yönünü de ortaya koyuyordu; zayıf bir yönünü... Zaman zaman pervasızca davranabiliyordu.

Ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilmiyordu.

"Konuşmak istemiyorum," dedim usulca. "Konu kapandı."

BÖLÜM 19

CADI VADİSİ

*Karanlığa baktım,
Karanlıkların karanlığına,
Ve artık hiçbir şeyden korkmuyorum.*

Karanlık çöktükten bir saat sonra vadiye yaklaştık, en yakın ağaçlık araziden yüz metre kadar uzakta tek başına yükselen bir meşe ağacının geniş dalları altında durduk.

“Çağır onu...” diye fısıldadım.

Dolunayın yükseldiği gece çoktan bitmişti. Orada, ağaçların arasında bir yerde Agnes Sowerbutts ölü bir cadı olarak yeni bir varoluşa uyanmış olsa gerekti. Zaman içinde, bedeni yavaş yavaş çürüyen cadılar, bazen öfkeli ve nefret dolu bir hal alarak hayatlarında dostluk kurup sevdikleri kişilerden nefret etmeye başlayabiliyordu. Ama vadiye getirilenler sevgi, nefret ve sadakat duygularını hemen yitirmiyorlardı. Belli bir raddeye dek hâlâ o eski Agnes olmalıydı ve vadiye güven içinde girebilmemiz için ondan yardım alabileceğimizi umuyordum. Ya da en azından oradaki durum hakkında bize bilgi verebilirdi.

Thorne acı dolu bir çığlık attı, bu ses tıpkı ölü-tavuklarınkini andırsa da Agnes’in kulübesine yaklaşırken çıkardığı sese benziyordu. Thorne’la yaşlı cadıyı Thorne’un

eğitimine başladıktan kısa bir süre tanıştırmıştım ve Agnes çocuğa kol kanat gererek ona iksirler hakkında bildiklerini öğretmiş ve zaman zaman ben Pendle dışındayken ona kalacak bir yer sağlamıştı.

Sessizce bekledik. Uzaktaki ağaçların arasından belli belirsiz hışırtılar duyulsa da ortaya ne ölü ne de diri bir varlık çıktı. Beş dakika kadar sonra Thorne'a bir kez daha denemesini söyledim. Rüzgâr meşe dallarının arasında dolaşırken bir süre daha sessizce beklemeye devam ettik. O gece üst üste beklenmedik sağanak yağışlar başlamıştı ve tam da o esnada oldukça yoğun bir yağış vardı; bir süre yeri döven yağmur damlalarının patırtısından başka bir ses duymadık. Sağanak başladığı kadar hızlı bir şekilde geçip gitti ve kısa süreliğine de olsa gökte ay belirdi. İşte tam o esnada önümüzdeki açık alanda bize doğru yaklaşan bir karaltı gördüm. Bunun ölü bir cadı olduğuna hiç şüphe yoktu. Yüzü neredeyse ıslak otlara değecek şekilde sürünerek ilerlerken havayı koklayıp burnunu çekip durduğunu duyabiliyordum. Ancak ay ışığında yüzünü havaya kaldırdığında bunun Agnes olduğunu anlayabildim. Ölüm onu daha şimdiden kötü etkilemişti.

Soluk soluğa dalların altına girip sırtını ağacın gövdesine yaslayarak oturur konuma geçti. Bir süre kimse konuşmadı ve yapraktan yaprağa geçerek yere süzülen damlaların uzun yolculukları boyunca çıkardıkları sesleri dinledim.

Keskin gözlerimi Agnes'e çevirdiğimde gerçekten berbat göründüğünü fark ettim. Bazı ölü cadılar güçlüdür ve kilometrelerce koşup insan avlayabilirler; bazılarıysa zayıftır

ve çamurlu yaprakların arasında sürünüp fare ve sıçan avlayarak zavallı bir duruma düşerler. Eğer Agnes bundan böyle bu şekilde yaşayacaksa ona acıyordum. Her zaman gururlu bir kadın olmuştu; her ne kadar kulübesi ilk bakışta son derece dağınık görünse de şişeleri ve kavanozları muntazam bir şekilde raflara dizili, eviyse tertemiz olurdu; etrafta tek bir toz zerresi dahi göremezdiniz. Çok az cadı temizliğe önem verirdi; Agnes bir istisnaydı. Kıyafetlerini her gün değiştiriyordu ve sivri burunlu ayakkabıları her daim ayna gibi parlardı. Bir zamanlar pırıl pırıl olan saçları şimdi yağ içinde ve beyaz kurtçuklarla dolu bir halde, yüyüse çamur ve kanla kaplıydı.

Durum görüldüğünden iyiymiş gibi numara yapmanın bir anlamı yoktu. Agnes her zaman nazik ve dürüst olmuştu, bu yüzden ölü olmasına rağmen ben de lafı dolandırmadım.

“Seni bu şekilde görmek bana acı veriyor Agnes,” dedim içtenlikle. “Sana yardım edebilmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?”

“Bu duruma düşebileceğim hiç aklıma gelmemişti,” dedi başını sallayarak ve saçlarının arasındaki beyaz kurtçuklar kucağına düştü. “Yaşarken güçlüydüm ve ölümdede bunun böyle olacağını ummuştum. Ama susuyorum! Öyle çok susuyorum ki ne kadar kan içersem içeyim kandırmıyor. Büyük yaratıkları ya da insanları avlayabilecek kadar güçlü değilim. Elimden yalnızca ufak kemirgenleri yakalamak geliyor. Tavşanlarsa çok hızlı.”

“Diğer ölüler yardım etmiyor mu? Güçlü olanlar kendilerinden zayıf olanlara yardım etmiyor mu?” diye sordu Thorne.

Agnes başını iki yana salladı. “Ölü cadılar yalnız avlanıyor ve kendilerinden başka kimseyi umursamıyorlar.”

“O zaman en azından bu gece susuzluğun dinecek,” dedim. Thorne’a döndüm. “Agnes’e büyük bir şey getir.”

Kız vakit kaybetmeden gözden kayboldu.

“Şeytan’ın başı hâlâ bende,” dedim Agnes’e. “Bedeninden ayrı kalmaya devam etmesi bizim için çok önemli. Yardım edecek misin? Düşmanlarımız yaklaşıyor ve vadiye sığınmamız gerek. Ölü kardeşlerimizden bazılarının bizimle birlikte dövüşmesine ihtiyacımız var.”

“Burada ipler başkalarının elinde,” diye homurdandı Agnes. “Ben zayıfım ve bu karanlıkta sözüm geçmiyor.”

“Peki, bu sözünü ettiklerin, Şeytan’a *karşı* mı yoksa onunla *aynı* saftalar mı?” diye sordum.

“İster güçlü ister zayıf olsun ölü cadılar kandan başka bir şey düşünmez. Akıllarından geçen tek bir şey varsa o da kandır. Umarım ben asla onlar gibi olmam. Hayata dair anılarım değerli ve onlara elimden geldiğince uzun süre tutunmak istiyorum. Fakat onları kendi saflarınıza çekmekle uğraşmanıza gerek yok. Vadiye giren canlı her şeyi öldürürler; yakalayabilirlerse sizi de.”

“Güçlü olanlardan kaç yakınımızda?” diye sordum vadeden gelen ve zayıf cadılardan bazılarının yaklaşmakta olduğunu muştulayan yaprak hışırtılarını dinleyerek.

“Yalnızca iki tane. Üçüncüsü zaten iki gecedir dışarıda, ama her an dönebilir.”

“Tam düşündüğüm gibi. Yani düşmanlarımız gelmeden vadinin ortasına ulaşabilirsek istesinler ya da istemesinler ölü cadılar müttefikimiz olacaklar.”

Başımı kaldırıncı Thorne'un önümüzdeki açıklıktan bize doğru yaklaştığını gördüm. Her iki elinde de debelenip duran iri birer tavşan vardı. Yanımıza gelince bunlardan birini Agnes'e uzattı. Ölü cadı korkmuş hayvanı kapıldığı gibi dişlerini boynuna geçirip kanını emmeye başladı. Hayvanın debelenmesi saniyeler içinde kesildi; kanı tamamen çekilmiş ve ölmüştü. Ardından ikinci tavşanı aldı.

"Sen iyi bir kızsın Thorne!" diye bağırdı Agnes onu da bitirince. "Bu iğrenç vadiye geldiğimden bu yana içtiğim en güzel kan."

"Keşke senin için daha fazlasını yapabilseydim," dedi Thorne. "Sen bana hep iyi davrandın Agnes ve seni bu halde görmek bana acı veriyor."

Aniden bir tehlike sezinleyip rüzgârı kokladım. Düşmanlarımız yakındaydı.

"On dakikalık mesafedeler," dedim Thorne'a. "Bu büyük bir risk ama daha geç olmadan hemen vadiye girmeliyiz." Agnes'e döndüm. "Elinden geldiğince bizi takip etmeye çalış."

Thorne'un önünden vadiye girdim. "Çukur ve tuzaklara dikkat edin, bunlar Kernolde tarafından yıllar önce yapılanlar. Bazılarının yanından geçeceğim, bazılarınınsa üzerinden atlayacağım. Hızlı olmalıyız, yanımdan ayrılmayın."

Bunu dedikten sonra vadiye dalıp yıllar önce Kernolde'la dövüşürken izlediğim yoldan ilerledim. Fakat bu kez topraktan uzanıp beni ayak bileğimden yakalamaya çalışan ölü eller yoktu. Buraya önceki gelişimde bağıra bağıra meydan okuyarak cadıları üzerime çekmişim; bu kez onları

şaşırtacaktık ve ölümler ağaçların arasında etrafa dağılmış olacaktı. Aralarında yalnızca en güçlü ve en hızlı olan ikisi bizim önümüzü kesebilirdi. Ve üçüncü, avlanmak üzere vadiyi terk ettiği için şanslıydık. Dönmeden önce kilometrelerce uzağa gidip birkaç geceyi vadinin dışında geçirebilirdi. Ya da her an geri dönebilirdi.

Yoldaki çukurların her birinin konumunu hâlâ hatırlıyordum ve çok geçmeden ilk çukurun üzerinden atladım. Thorne'un güvende olup olmadığını görmek için arkama bakmadım bile. Kız en az benim kadar tedbirliydi ve tepkileri hızlıydı.

Ardından ikinci ve sonra üçüncü çukurun üzerinden atladım, fakat sonra üzerinden atlamanın mümkün olmadığı uzun bir çukurun yanından dolaşmak için sola doğru hamle yaptım. Kernolde'in beni nasıl kandırıp neredeyse alt edecek duruma düşürdüğünü anımsıyordum; yerini bilmediğim yeni bir çukur kazarak içine sivri çubuklar yerleştirmişti. Aklıma aniden bir şey geldi.

Ya daha başka yeni çukurlar kazdıysa? Ya bilmediğim başka çukurlar da varsa?

Kendi kendimi sakinleştirip vadi boyunca hızlanarak ilerlemeye devam ettim. Bu tür çukurlar gerçekten olabiliyordu, ama belki de yoktu. Ancak son kez izlediğim yoldan gittiğim sürece güvende olurduk.

Çok geçmeden Kernolde'in ağacı görüldü; bu, içinde büyü gücünü sakladığı çok eski bir meşe ağacıydı. Aradan geçen onca yıla rağmen iplerin bir kısmı hâlâ dallarından sarkıyordu. Bu ipleri yendiği düşmanlarını asmak için kullanıyordu.

Thorne'a elimle işaret ettim ve durduk. Çukuru işaret ettim. Üzeri hâlâ dal ve eğreltiotlarıyla kaphıydı ve yıllar içinde dökülüp çürümeye yüz tutan yapraklar kahverengi bir yatak oluşturmuştu. Ama bu doğal örtünün kenarından içine yuvarlanıp yaralandığım çukuru görebiliyordum. Çukurun etrafından dolaşıp tıpkı bir zamanlar Kernolde'ın yaptığı gibi sırtımızı ağacın devasa gövdesine yasladık. Bunca yıl sonra buraya dönmek tuhaftı. Hayatım koskocaman bir çember çizerek beni aynı yere getirmişti ve yakında benzer bir krizle benim de karşı karşıya kalacağımı hissediyordum.

Sağ yanımdan gelen bir hışırtı duydum. Bir şey yaklaşıyordu. Zayıf ölü cadılardan biri olmalıydı. Önemli bir tehdit değildi. Bir süre sonra buna daha başka sesler de eklendi: ayakaltında ezilen dallar, varlığını göstermekten çekinmeyenlere özgü sert adımlar.

Ölü bir cadı belirdi. Uzun boyluydu, ama onu tüm yaşamı boyunca tanıyor olsam bile şu anda tanımamın imkânı olmazdı. Sağ gözünün yerinde kapkara bir boşluk vardı ve yüzünün o yanındaki derisi dökülerek kafatasıyla elmacık kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Diğer gözse nefret dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. Bu ölü cadıda bir tuhafılık vardı. Kanla kaplı gömleğini tutan deri kemere uç kısmı tıpkı boğaların boynuzları gibi kıvrık uzun bir bıçak asılıydı ve elinde de ince uzun bir mızrak taşıyordu.

Ölü cadılar genellikle bu şekilde silah taşımazdı. Muazzam güçleri, pençe ve dişleri yeterli olurdu.

Bir anda onu tanıdım ve her şey açıklığa kavuştu. Bu, Kernolde tarafından yenilen ve benden önce gelen katil

cadılardan İğne'ydi. Aynı klana mensup bir cadıyla müttefik olabilirdik, fakat düşmanca bakışları bunun tam tersini ima ediyordu. Deliye dönmüş gibiydi.

“Sınırı geçtin!” diye tısladı İğne. “Burada *benim* sözüm geçer. Burası yaşayanların değil, ölülerin mekânı. Bana meydan okumaya mı geldin Grimalkin?”

“Yaşayanlar niçin ölülere meydan okusun ki?” diye sordum. “Senin vaktin doldu. Kernolde seni yendi. Bir gün benim de vaktim dolacak ve ben de senin yanındaki yerimi alacağım. Müttefik olmalıyız. Tehlike çok yakında.”

“Kernolde hileye başvurdu. Amacına ulaşmak için ölüleri kullandı. Adilane dövüşseydi onu yenerdim ve sonra zaman içinde senin ölümün de benim elimden olurdu. O halde hadi şimdi bu düşüncemi sınavalım. Dövüşelim! Sadece ikimiz...”

“Önce ortak düşmanımızı yenmeme yardım et,” dedim. “Ne diyorsun?”

“Kimmiş bu düşman?”

“Şeytan'ın hizmetkârları. Bu heybede taşıdığım şeyi istiyorlar.”

Şeytan'ın başını çıkartarak İğne'ye gösterdim.

Pis pis gülümserken beyaz kafatası ay ışığında parlıyordu. “Şeytan'ı sevmem,” dedi. “Ama sen de umurumda değilsin! Sana Malkin katil cadılarının en iyisi diyorlar. Bu bir yalan!”

Şeytan'ın başını heybeye geri koydum ve tam ipi bağlamak üzereyken İğne'nin sağlam gözü kapıldığı deliliğin ışığıyla parladı ve mızrağını kalbime doğrultup üzerime doğru koşmaya başladı.

Heybeyle başı yere düşürüp kendimi savunmaya hazırlandım. Ölü cadıların en güçlüleri son derece hızlı ve kuvvetlidir; yaşayanlardan katbekat kuvvetli olurlar. Düşmanlarının uzuvlarını çıplak elleriyle paramparça edebilirler. Fakat bu kez durum çok daha kötüydü: İğne, ürkütücü bir üne sahip, eğitilmiş bir katil cadıydı. Alt edilmesi kolay olmayacaktı.

Thorne bıçağını çekip yanıma geçecek oldu fakat elimle geri çekilmesini işaret ettim. Gururum bu katil cadıyla teke tek dövüşmem gerektiğini söylüyordu. Son anda yana çekildim ve mızrağı tenimi yalayıp geçti. Bıçağım elimdeydi fakat onu kullanmadım. Bir keresinde bu vadide ölü bir cadının başını kesmiştim. İğne'yi durdurmak için de buna benzer bir şey yapmam, hatta belki onu parçalamam gerekcekti. Bir kez daha mantıklı bir anlaşma yapmaya çalışma yolunu seçtim. Hâlâ aynı saflarda dövüşebileceğimizi umuyordum.

“Düşmanlarımızı yenmeme yardım et, biz de sonra dövüşürüz,” diye önerdim.

“Şimdi dövüşeceğiz!” diye bağırdı. “Seni öldürdükten sonra kalbini çıkarıp dosdoğru Karanlık’a göndereceğim! Başparmak kemiklerini de alacağım. Tarih seni Malkin cadılarının en onursuzu diye hatırlayacak. Bir *hiç* olacaksın!”

Mızrağını doğrultup bir kez daha üzerime doğru koşmaya başladı. Yıllar boyunca ölülerin arasında kin beslediğinden mantıklı düşünemeyecek durumdaydı. Çukur hemen arkamdaydı ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. Mızraktan bir kez daha sıyrıldım ve bu kez başının arkasına

ilk yumruğumu indirdim. Sessiz bir şekilde çukura düştü. Fakat Kernolde'in sivri çubuklarının üzerine düşünce öcü gibi inlemeye başladı.

"Ölü cadıların acı hissetmediğini sanıyordum," dedi Thorne çukurun dibinde sivri çubukların üzerine düşmüş lğne'ye bakarken. Bu incecik çubukların her biri iki metre-den uzundu. Bedenine saplanan dört çubuk boyunca aşağı kayarak toprak zemine düşmüştü. Çubuklardan biri sol omzuna, bir diğeriye boğazına saplanmıştı. Diğer ikisi de sırasıyla göğsüne ve karnına saplıydı.

Kendimi kurtarmak için kırıdığım çubuğun ucunu görünce çektiğim acıyı hatırladım.

"Bu doğru değil," dedim Thorne'a. "Acı çekiyor ama haykırışlarının nedeni beni öldürmeyi becerememiş olması. Kaybettiğini ve üstüne üslük onu çok kolay alt ettiğimi biliyor. Bedeni hâlâ güçlü olabilir fakat zihni çürüyor ve yavaş yavaş deliriyor. Onu gözümde büyötmüşüm, eski benliğinin gölgesi bile olamaz."

Bir zamanlar başarılı bir katil cadıyken düştüğü bu durumu görünce ona neredeyse acıyacaktım. Elimden asla böyle bir duruma düşmemek için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu.

Artık ıııııııııııııııı kısı sessizlik anlarında daha başka sesler de duyulmaya başlamıştı; otlar hışırıyordu. lğne'nin acı dolu haykırışlarını duyan diğer ölü cadılar bize doğru yaklaşıyordu.

Ama tam o sırada başka bir ses daha duydum. Thorne'la birlikte aynı anda havayı kokladık. Bu kez sezinlediğimiz

şey cadı büyü, yani bir düşmanın yerini ya da gücünü belirlemeye çalışan bir büyü değildi. Bu tüm insanların anında tanıyacağı ve korucuları dehşete düşürecek bir şeydi.

Yanmakta olan tahta kokusu alıyorduk ve bir anda düşmanlarımızın ne yaptığını anladım.

“Vadiyi ateşe verdiler!” diye bağırdı Thorne.

Heybeyi sırtıma attım. Bunu yaparken batıdaki ağaçların arasından uğuldayan bir rüzgâr esti. Kara büyü kullanarak kuvvetli bir rüzgârla birlikte yangın çıkarmışlardı ve nemli bitki örtüsü bu yangının önünde duramazdı. Alevler vadi boyunca ilerleyip önlerine çıkan her şeyi yutacaktı.

Düşmanlarımızın vadiye girip önlerine çıkan ölü cadılarla dövüşmelerine gerek olmayacaktı. Vadinin doğusunda kalan açıklıkta yangın ve fırtına tarafından kucaklarına düşürülmemizi bekleyeceklerdi.

BÖLÜM 20

GRIMALKİN AĞLAMAZ

Vahşi bir ölüm bekliyorum

Ama düşmanlarımın çoğunu da yanıma alacağım!

Doğuya doğru koşmaktan başka çaremiz yoktu. Rüzgârın uğultusuna rağmen daha şimdiden ağaçların çatırdadığını duyabiliyor ve kara duman bulutlarının yükselerek ayı kapadığını görebiliyordum.

“Alevlerin hemen önünde ilerleyip vadiden çıkınca önümüzdekileri kılıçtan geçireceğiz,” dedim Thorne’a.

Söylemesi kolaydı ama bu dehşet verici yangının hemen önünde olmak kolay değildi. Öncelikle duman gözlerimizi sulandırarak öksürük krizlerine girmemize neden oldu. İkinci olarak çatırdayarak ağaçtan ağaca, daldan dala atlayan yangın son derece hızlı ilerliyordu; her an bizi yakalayabilirdi. Tırısımız bir anda depara dönüştü.

Önümüzde bizimle birlikte kaçan hayvanlar da vardı: birkaç yaban tavşanı, bazılarının tüyleri alazlanmış bazılarıysa düpedüz yanarken vikleyerek koşan binlerce fare. Zavallı Agnes’i düşündüm. Eğer yangın onu da yakalayacak olursa en azından bu vadide güçsüz, ölü bir cadı olarak sürdürdüğü zavallı varlığı sona erecekti. Ama vadideki

canlılardan bazılarının keskin pençeleriyle nemli toprağı eşeleyerek yerin altına girip bu faciadan kurtulacaklarını biliyordum. Burada uzun yıllar yaşamının verdiği bir hayatta kalma uzmanlığına sahiptiler. Bu bizim yapabileceğimiz bir şey değildi; vaktimiz yoktu.

Ağaç örtüsü seyrekleşiyordu ama duman yüzünden gözünü görmüyordu. Bir anda arkamızdan bir şeyin yaklaştığını hissederek hızla o yöne döndüm. Bu, güçlü olan diğer ölü cadıydı. Bizi umursamaksızın yanımızdan koşarak geçerken kıyafetleri ve saçları alev alevdi. Koşarken bir yandan da bağıırıyordu. Alevler onu yutuyordu ve vadideki varlığının sona erdiğinin farkına varmıştı. Yakında ruhu Karanlık'a düşecekti.

Peki ya korşak nerede? diye düşündüm. İleride bir yerde bizi beklediğine emindim. Ağaçların arasından çıkarken sol yanımızdan bu kez canlı bir cadı saldırdı. Thorne duraksamadan onu alaşağı etti ve hızlanarak tehlikeden uzaklaştık.

Rüzgârın uğultusuyla alevlerin çatırtısına rağmen korşanın arkamızdan gelen ürkütücü inlemesini duyabildim. Sonra kanımızı içme dürtüsüyle ulumaya başladı; sanki bir kurt sürüsü peşimize düşmüş gibiydi.

“Sen benimsin!” diye bağırdı gecenin karanlığında. *“Kaçamazsın! Kanını içip bedenini parçalayacağım! Kalplerinizi yiyip parçalanan kemiklerinizin iliğini çiğneyeceğim!”*

Artık güneye yönelmiştik; yol bizi Crow Ormanı'nın doğusuna ulaştıracaktı. Hâlâ kulede olması gereken lamiayı düşündüm. Kanatlı haline bürünmüş olabilseydi bizi

görüp uçarak yardımımıza gelebilirdi. Fakat buna daha zaman vardı. Lamiadan yardım alma umudumuz yoktu.

Sonra koşarken gözlerimde bir kez daha ışık çakmaları belirmeye başladı. Thorne'u güvenceye ulaştırmama yetecek kadar vaktim var mıydı? Çok geçmeden gücüm de tükendi ve nefes alışverişlerim düzensizleşti. Yavaşladım ve Thorne endişe içinde bana baktı. Ellerimi belime koyup olduğum yerde durdum, kalbimin düzensiz çarptığının ve bacaklarımın titrediğinin farkındaydım. Artık tüm bednim titremeye başlamıştı.

"Hayır! Hayır! Şimdi değil!" diye bağırarak son kalan güç ve irademle bedenimi ilerletmeye çalıştım. Ama faydasızdı. Durmadan önce ancak birkaç adım daha atabildim. Thorne durup geri dönerek yanıma geldi.

"Sen devam et!" diye bağırdım. "Onlardan kaçabilirsin; ben yapamam. Zehrin etkisi bu."

Thorne başını iki yana salladı. "Sensiz gitmem!"

Heybeyi sırtımdan indirip ona uzattım. "Önemli olan bu! Al şunu ve koşmaya başla. Her ne pahasına olursa olsun ellerine geçmesine izin verme."

"Seni ölüme terk edemem."

"Bunu yapabilirsin ve yapmalısın," diyerek heybeyi eline tutuşturdum. "Hadi şimdi git!"

Burada ölmeyi kabullenmiştim. Elimden daha fazlası gelmiyordu. Tükenmiştim.

Thorne heybeyi omzuna attı... ama artık çok geçti.

Yakınıımızdan bir uluma duyuldu ve bir anda korşak belirdi.

Yaratık onunla son kez karşılaştığımızdan beri yine değişmişti. Gözlerinde farklı bir şey vardı. Thorne'la birlikte gözlerini çıkardığımızdan bu yana yenilenmişlerdi, fakat eskisinden farklıydılar. Her iki gözün de üzerinde ince şerit halinde beyaz bir kemik tabakası vardı.

Bunun da ötesinde daha da irileşmişti. Ön kolları daha kaslı, pençeleriye daha uzun ve keskin görünüyordu. Siyah postundaki gri tüylerse artmıştı. Yoksa şimdiden yaşlanmaya mı başlamıştı? Korşaklar genelde kısa ömürlüdür. Malkinlerin yarattığı son korşak olan Tıbb yalnızca birkaç ay yaşamıştı.

Thorne tek bir hareketle omzundaki kından çıkardığı bıçağı yaratığın sağ gözüne fırlattı. İyi bir atıştı. Fakat bıçak hedefini bulamadan gözün üzerindeki kemik tabakası hareket etti. Öne doğru inip gözü örterek bıçağın zarar vermesine engel oldu.

Şeytan babasından aldığı güçle yaratık her geçen gün yeni bir şeyler öğrenerek kendini geliştiriyordu. Zayıf bir noktasından istifade ettikten sonra yaratıkla bir kez daha karşılaştığınızda o zayıflığın yerinde yeller eserdi. Zırhlı gözkapaklarının koruduğu gözler artık bıçaklarımız için kolay birer hedef değildi.

Derin bir nefes alıp titreyen bedenimi sabitlemeye çalışarak elimdeki bıçağı boğazına, sol kulağının hemen üzerindeki noktaya doğru fırlattım. Korşak eskisinden de hızlıydı; sol elini kaldırıp bıçağımı yana savuşturdu. Bir kez daha sendeledim ve gözlerimin ucunda parlayan ışık çakmalarıyla birlikte birkaç kez ögürdüm. Sonra Thorne'un ne yapmaya çalıştığını görünce, "Hayır!" diye bağırdım.

Faydasız. Kız cesur, ama zaman zaman da pervasızdı ve bu özelliği büyük bir hata yapmasına neden oldu. Sol elindeki bıçağı havaya kaldırıp ayının üzerine doğru koşan on yaşındaki küçük kıza dönüşüverdi. Ve elinde tuttuğu bıçak ona ateşin yanında ayı eti yerken verdiğim ilk bıçağıydı.

Ayıyı arka bacağından bıçaklayan küçük kızıdan çok daha hızlı ve öldürücüydü. Ama korşak da dünyanın tüm aylarından daha güçlü ve tehlikeliydi. Ve bu kez yaratık onu öldürmeden önce ölümcül bir atış yapacak durumda değildim. Dizlerimin üzerindeydim, dünyam dönüyor, zihnim bulanıyordu.

Son gördüğüm şey korşağın ağzını iyice açarak Thorne'un sol omzunu ısırması oldu. Kız sağ eliyle bir bıçak daha çıkarıp yaratığın omzunu ve başını art arda bıçaklamaya başladı.

Sonrasını anımsamıyorum.

Burada ne kadar süre boyunca yattığımı bilmiyorum, fakat bir saatten daha uzun olmasa gerek. Yavaşça dizlerimin üzerinde doğruluyorum ve midemin bulantısıyla birlikte ağzımdan safra gelmeye başlayıncaya dek defalarca kusuyorum.

Korşak gitmiş. Neler oldu? Neden ben burada çaresiz bir şekilde yataırken beni öldürmedi? Sarhoş gibi yalpalarak kalkıp ayak izleri arıyorum. Buradan cadıların geçtiğine dair en ufak bir iz yok, sadece yaratıkla Thorne'un dövüştüğü yerde çamurdan bir çember var ve bir de korşağın kuzeye doğru giden ayak izleri.

Yoksa Thorne'u ağzına alıp taşıdı mı?..

İzleri takip etmeye başlıyorum. Hâlâ dengem yerinde değil fakat yavaş yavaş gücüm geri geliyor ve nefes alışıma bir düzene giriyor. Korşağın izini neredeyse Cadı Vadisi'ne kadar takip ediyorum. Ağaçlar hâlâ yanıyor, fakat artık büyü yok ve rüzgâr yön değiştirmiş. Cadı Vadisi'nin belki yarısından fazlasının yangından etkilenmeyeceği ortada. Ama tam ortadaki sıra sıra yanmış ağaçların oluşturduğu geniş kemer vadiyi ikiye bölmüş durumda.

Hemen sonra, için için yanmakta olan bir ağaç kütüğünün dibinde yerde yatan bir şey görüyorum. Bu bir insan bedeni.

Yoksa vadiden kaçan ölü cadı mı? Her adımında biraz daha yavaşlayarak ona doğru ilerlemeye başlıyorum. Bir yandan da oraya ulaşmak istemiyorum, çünkü içten içe bunun kimin cesedi olduğunu biliyorum. Toprak çamurlaşmış. Buradan çok sayıda cadı geçmiş.

Çok geçmeden en büyük korkularım gerçek oldu.

Bu Thorne'un cesedi.

Buna şüphe yok. Artık umuda da yer yok.

Sırtüstü yatıyor, taş kesmiş. Gözleri belermiş ve yüzünde korkuyla acı karışımı bir ifade var. Otlar kanıyla sulanmış. Elleri paramparça. Başparmak kemiklerini almışlar, hâlâ hayattayken kesip çıkarmışlar.

Yanına çömelip ağlıyorum.

Grimalkin ağlamaz.

Ama işte ağlıyorum.

Zaman geçiyor. Ne kadar bilmiyorum.

Bir ateşin yanına çöküp et pişiriyorum. Et iyice pişene kadar ateşin üzerinde yavaş yavaş çeviriyorum. Ardından iki parmağımla bölüp yavaş yavaş yiyorum.

Ölen bir cadının geri dönmemesini sağlamanın iki yolu vardır. Bunlardan ilki onu yakmak, ikincisiyse kalbini yemektir.

İşte ben de Thorne'un isteklerini yerine getiriyorum. Cesedini yaktım. Şimdiyse kalbini yiyorum. Ve hâlâ ağlıyorum.

İşim bitince yüksek sesle konuşmaya başlıyorum ve sesim rüzgâra kapılıp dünyanın dört bir köşesine uzanıyor.

“Cesur bir hayat sürdün, ölümden de cesur ol. Aptal cadıların gevezeliklerine kulak asma. Başparmak kemiklerinin artık önemi yok. Onları senden aldılar ama cesaretini alamazlar; kim olduğunu unutturamazlar. Çünkü eğer hayatta olsaydın Malkin klanının gelmiş geçmiş en iyi katil cadısı olacaktın. Benim yerime geçip başarılarımı gölgede bırakarak düşmanlarının kalplerine korku salacaktın.

Eğer itibarına önem veriyorsan, bil ki endişe etmene gerek yok. Kim, *Onun kemiklerini aldık*, diyebilecek ki? Bunu diyebilecek kimse olmayacak, çünkü hiçbiri hayatta kalmayacak. Hepsini öldüreceğim. Köklerini kazıyacağım.

Şimdi rahat uyu Thorne, çünkü ben dediğimi yaparım. Hepsi geçecek.

Benim adım Grimalkin.

BÖLÜM 21

SON MÜTTEFİKİM

*Ben bir avcıyım,
Ve silah yapımında usta bir demirci.
Sana özel bir silah yapabilirim;
Çeliği, hayatına son veren.*

Şafak sökerken üzüntü ve öfkemi bir kenara koyup durumu değerlendirdim. Katı ve mantıklı olmalıydım. Düşünüp plan yapmam gerekiyordu.

Korşak beni neden öldürmemişti?

Belki de Thorne ölürken öylesine cesurca dövüşüp onu öyle ağır yaralamıştı ki her ikimizi birden haklayacak hali kalmamıştı, dedim kendi kendime. Fakat bunun doğru olmadığını biliyordum. Ben baygındım. Thorne'u öldürdükten sonra beni rahatça haklayabilirdi.

Hayır, bu sorunun yanıtı açıktı. Ölümümünden bile daha önemli olan Şeytan'ın başını barındıran o heybeyi almaktı. Asıl hedefi buydu. Beni öldürmek için yaratılmıştı, fakat bu yalnızca onu amacına –yani Şeytan'ın başının geri alınıp onun hayata döndürülmesine– ulaştıran bir adım olacaktı. Thorne heybeyi omzunda taşıyordu. Korşak onu ağzıyla kavrayarak heybeyi de almıştı.

Şeytan'ın başını vakit kaybetmeden onu yaratanlara götürmüş olsa gerekti. Thorne'un başparmak kemiklerini alelacele kesip onu orada ölüme terk etmişlerdi. Şimdiyse kıyı şeridine doğru ilerliyor olmalıydılar. İrlanda'ya dönüp başı bedenle birleştirmeleri gerekiyordu.

Peki ama bu durumda ben ne yapabilirdim? Onların peşine düşmeliydim. Elimden geleni yaparak onları durdurmaya çalışmalıyım. Ama hiddetimi bir kenara bırakmış vaziyette o kasvetli sabah ayazında otururken başarma şansımın çok az olduğunun farkındaydım. Büyü gücümün tamamını tüketmiştim. Bu gücü geri kazanmam kolay olmayacaktı. Sağlık durumum dengesizdi. Her an yeni bir güçsüzlük atağı yaşayabilirdim. Ve yalnızdım. Bunca düşmana karşı tek başıma...

Yardıma ihtiyacım vardı fakat kime gidebilirdim? Bu soruyu anında yanıtladım:

Alice Deane.

Kalan son müttelikim oydu. Bana yardım etmeye çalışan herkes ölmüştü. Agnes ve Thorne'dan yardım istemiş-tim ve sonucunda her ikisi de ölmüştü. Tıpkı lamia Wynde ve şövalye gibi... Bunu bir kez daha yaparak Alice'i de tehlikeye atabilir miydim? Bir başka dostumdan daha, hayatını tehlikeye atmasını istemeye hakkım var mıydı?

Grimalkin böyle sorular sormamalı. Bu tür düşünceler zayıflık göstergesidir. Sonuçlar üzerinde fazla düşünmeden derhal harekete geçmeliyim.

Ama Thomas Ward ya da John Gregory'den yardım istemeyecektim. Çırak riske atılamayacak kadar değerliy-di. Şeytan'ı sonsuza dek yok etmenin yolu ondan geçiyor

olabilirdi. Hayır, onun hayatını riske atamazdım. Başı geri alıp korşağı öldürdükten sonra onunla birlikte Malkin Kulesi'ne gidecektim. Bu iş ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Hayalet ise en parlak döneminden çok uzaktaydı ve her koşulda fazla ilkeliydi. Yapacaklarıma göz yummazdı. Geriye bir tek Alice kalıyordu. İki cadı birlikte... Bu en iyisiydi. Bana gücünün bir kısmını vermeyi kabul edebilirdi.

Aynayı kınından çekip alarak onunla iletişime geçmeye hazırlandım. Üç kez denememe rağmen ona ulaşamadım. Bu son derece basit büyüü bile yapamayacak durumdaydım. Tükenmişim ve yenilenmeye ihtiyacım vardı.

Ona gitmem gerekecekti. Hayalet'in evini yeniden inşa etmeye başladığı Chipenden'e gidecektim.

Düşmanlarımla izlerini takip ederek Pendle'ın kuzeyinden geçip Ribble Vadisi'ne doğru ilerledim. İzler buradan batıya doğru uzanıyor, fakat sığ ırmak geçidinden geçmek yerine nehrin güneyi boyunca devam ediyordu. Demek Sunderland Burnu'na gitmiyorlardı. Liverpool'a gidip oradan bir gemiye bineceklerdi.

Olabilirdi hızlı hareket ederek istemeye istemeye de olsa izlerin peşini bırakıp Ribble Nehri'ni aşarak kuzeybatıya yöneldim. Önce Chipenden'e gitmeliydim. Bu yarım günüm mal olacaktı ama yine de cadılar denize açılmadan önce onlara yetişebilirdim.

Köyün içine girmeden Hayalet'in arazisinin sınırına ulaştım. Eskiden olsa bahçeye girme riskini almazdım.

Fakat Alice bana bir zamanlar bahçeyi koruyan öcünün artık burada olmadığını, ev yanıp çatısı çöktüğünde John Gregory ile aralarındaki anlaşmanın da sona erdiğini söylemişti.

Yine de batı bahçesindeki ağaçların arasından temkinli ve yavaş bir şekilde ilerlemeye başladım. Uzakta Hayalet'in evini görebiliyordum. Oraya yaklaştıkça marangoz masaları ve devasa iskeleler gibi inşaat malzemeleri gördüm. Henüz göremediğim biri testereyle odun kesiyordu. Çatı yenilenmişti ve bacadan ince bir duman yükseliyordu. Sonra aniden uzaktan gelen birtakım tanıdık sesler duydum.

Büyü gücüm kalmamıştı fakat bazı cadı becerileri doğuştan gelir, özellikle de koklama becerisi. Bunlar Alice ve cıracık Tom Ward idi. Hayalet yanlarında değildi. Yaşlı kemiklerini ateşin yanında ısıtıyor olsa gerekti.

Sessizce yaklaşım geniş ağaçların birinin arkasına çömeldim.

"Bu doğru değil Tom," dediğini duydum Alice'in. "Hiçbir şey değişmedi. Ne yaparsam yapayım Yaşlı Gregory bana asla güvenmeyecek. Neden ben de sizinle gelemiyorum? Onunla konuşmayı bir daha denesene."

"Elimden geleni yaparım," diye yanıtladı Tom, "ama onun ne kadar inatçı olabildiğini bilmeni isterim. Yarın sabah erkenden yola çıkmak istiyor. Yalnızca birkaç günlük bir yolculuk olacak Alice. Burada rahat edersin."

"Zaten burada kalmam daha iyi olur herhalde!" diye cevabı yapıştırdı Alice. "Siz ikiniz en iyisi gidip o rutubet kokan eski kitaplarınızı okuyun. Neyse, sen eve dön Tom.

Ben biraz yürüyüşe çıkıp düşünmek istiyorum. Yürümenin daha iyi geleceğini hissediyorum.”

“Böyle yapma Alice. Bu benim suçum değil ve sen de bunu biliyorsun.”

Ama Alice onu dinlemeden benim bulunduğum yere doğru yürümeye başladı ve bir süre sonra Tom başını öne eğip eve doğru ilerledi. Alice yanımdan geçerken bulunduğum yere doğru baktı. Kırışmış saçlarını görmek beni şaşırttı; Şeytan ve hizmetkârları tarafından Karanlık’a kaçırılıp işkence görmesinin bir sonucuydu bu. Gülümseyip yürümeye devam ederek bahçeden çıkıp tarlayı geçerek patıkaya yöneldi. Varlığımın kokusunu almıştı ve durumu kavramıştı; Tom’un beni görmesini istemediğimi biliyordu.

Onun peşinden patıkaya çıkıp ağaçların gölgesinde beni beklediği yere doğru yürümeye başladım. İrlanda’dan ayrılmadan önce Karanlık’a kaçırıldığında yaşadıklarını anlatmak için benimle iletişime geçmişti. Onu böyle kır saçlı görmeye bir türlü alışamıyordum.

Yaklaştığımı görünce gözleri irileşti. “Şeytan’ın başı nerede?” diye sordu.

“Düşmanlarımızın eline geçti Alice. Dün onu almayı başardılar ve şimdi muhtemelen Liverpool’a gitmek üzere yoldalar. Yardımına ihtiyacım var!”

Alice korkmuş görünüyordu ve son derece haklıydı. Şeytan’ın hizmetkârları başını bedeniyle birleştirebilmeyi başaracak olurlarsa Şeytan bir kez daha dünyaya dönerdi. Tom ve Alice’in artık kendilerini koruyacak kan kapları

yoktu. İlk iş olarak onları yakalayıp Karanlık'a götürerek sonsuza dek işkence ederdi.

"Ne tür bir yardım? Ne yapabilirim?"

"Büyü gücüm bitti Alice, hepsini harcadım."

"Büyü her şey değildir," dedi Alice. "Sen Grimalkin'sin. Bıçaklarını kullanabilirsin. Onları tek tek haklayabilirsin. Sorunun ne? Daha önce hiç bu şekilde konuştuğunu duymamıştım. Ben ne yapabilirim ki?"

"Bıçaklarım yeterli değil Alice. Sayıca çok fazlalar. Onların büyüsunü geri püskürtmek için büyü gücüne ihtiyacım var, hem böylelikle kendimi gizleyip sürpriz bir saldırı düzenleyebilirim. Sonra bir de şu korşak var. Beni öldürüp başı geri alması için özel olarak yaratıldı. Korkunç bir yaratık. Malkin Kulesi'ni koruyan lamialardan birini öldürdü bile. Pençelerinde ölümcül bir zehir var. Beni de kötü yaraladı Âlice ve şimdi zaman zaman gücümü kaybettiğim krizler yaşıyorum."

"Teyzem Agnes Sowerbutts yardım edebilir. Çoğu kimse aynı fikirde olmasa da bence Pendle'daki en iyi şifacı odur."

"Denedi Alice. Beni ölümün eşiğinden çekip aldı fakat hasarım kalıcı. İşlerin ne kadar kötü olduğunu tahmin bile edemezsin. Agnes öldü. Onu öldürdüler. Thorne'u da öldürdüler ve daha hâlâ hayattayken başparmak kemiklerini aldılar—"

Thorne'un ne kadar cesur olduğunu ve zehirlenmemin ardından beni nasıl kurtardığını da anlatacaktım fakat sözcükler boğazıma düğümlenip kaldı.

Alice söylediklerimi sindirmeye çalışırken gözleri korku içinde belerdi.

“Yani büyü gücünün bir kısmına ihtiyacım var Alice. Sen de fazlasıyla var. Tek yapman gereken birazını bana aktarmak.”

“Hayır!” diye bağırdı Alice, ellerini iki yanında yumruk yaparak. “Bunu yapmayacağım. Kendi büyü gücünü kendin kazan; bunu yapabilirsin.”

Alice’in söylemeye çalıştığı şey kurbanlarımın başparmak kemiklerini alarak gerekli ayinleri gerçekleştirmem gerektiği idi. Evet, bu yapılabilirdi ama yeterince zaman yoktu.

“Bir gün içinde Şeytan’ın başıyla birlikte İrlanda’ya gitmek üzere denize açılmış olacaklar. Büyü gücümü normal yöntemlerle yenileyecek vaktim yok. Bana *kendi* büyü gücünün birazını ver Alice. Beni de iyileştir. Sende ihtiyacın olandan fazlası var. Bunu yapabilirsin.”

Alice çok özel bir cadıydı. Çok nadir bulunanlardan... Her ne kadar kan, kemik ya da hizmetçi cin büyülerinin gerektirdiği ayinleri yapmasa da muazzam bir güce sahipti. Bu güç ona doğuştan gelen varlığının bir parçasıydı; Alice olmanın bir getirisi.

“Onu kullanamam, biliyorsun!” diye çıkıştı Alice. “Karanlık’ı kullanırsan sen de onun bir parçası olursun. Böyle bir şey olsun istemem, öyle değil mi?”

“Bunu daha önce yapmıştın,” diyerek onu suçladım.

“Bu doğru. Tom’u kurtarmak için İrlanda’da kullanmıştım, yani bu riski bir daha alamam.”

“Bu riski alman gerek. Yoksa Şeytan senin peşine düşecek. Hem de çok yakında... Onu çukurdan çıkarıp başıyla birleştirmeleri ne kadar sürer? Deniz yolculuğu ve İrlanda’ya ulaşınca Kerry’e gitmeleri için gereken zamanı da hesaba katarsan bu bir hafta içinde olabilir. Tom için de aynı şey geçerli! Eğer bana yardım etmezsen bu kadar vaktin var işte Alice.”

Alice uzun bir süre sessiz kaldı; konuştuğunda sesi neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu. “Tamam. Seninle geleceğim. Onları takip edip neyin ne olduğunu görelim bakalım ama hiçbir şey için söz vermiyorum. Burada bekle, gidip Tom’a haber vereyim.”

“Hayır, bu bir hata olur. Onu da tehlikenin içine sürüklemek istemeyiz; ne onu ne de ustasını. Hem zaten yarın birlikte bir yere gidecekler. Bahçedeki konuşmanızı duydum. Birkaç gün burada olmayacaklar ve geri döndüklerinde her şey bitmiş olacak.”

“Doğuya, Eyalet sınırına gidiyorlar,” diye yanıtladı Alice. “Yaşlı Gregory Karanlık’la ilgili bir kitap koleksiyonu olduğunu duymuş. Bu kitaplardan bazılarını yeni kütüphanesi için alabilmeyi umuyor. Haklısın. Tom’la yaşlı Gregory’i bu işin dışında bırakalım.”

Bunun üzerine daha fazla konuşmadan batı istikametinde yürümeye başladık. Birkaç saat içinde düşmanlarımızın izini bulmuş ve sahile doğru ilerlemeye başlamıştık bile.

BÖLÜM 22

KÖTÜCÜL BİR CADİ

*Alice Deane gelmiş geçmiş en güçlü
Cadı olma potansiyeline sahip.*

Düşmanlarımızın peşinden temkinli bir şekilde ilerleyerek yavaş yavaş arayı kapattık; kokularını almaya başladığımızda gece için kamp kurmuştuk bile ve onlardan yalnızca iki kilometre gerideydik.

Bir koruluğa yerleşip kamp ateşlerinin geceyi ateşböcekleri gibi aydınlatmaya başlamasını izledik. Çok yakındık ve daha şimdiden tehlikedeydik. Biz onların kokularını alabiliyorduk ama aynı şey onlar için de geçerliydi.

“Alice, saklanmamız için büyü gücünün birazını şimdi kullanman gerek. Elimden geleni yapmama rağmen korşak beni bulabilmişti, yani yapabileceğin kadar güçlü bir büyü yapman gerekiyor.”

Alice başıyla onaylayıp sırtını bir ağaç gövdesine yasladıktan sonra gözlerini kapayıp kendi kendine mırıldanmaya başladı. Ay yükselmişti ve yerde alaca gölgeler oluşuyordu. Ayın gümüşü ışığında Alice’in yüzünü inceledim. Beyaz saçlarını görmesem bile yüzü yaşlanmış gibiydi. Hâlâ genç bir kız yüzünden farksızdı fakat artık yaşının çok ötesinde bir olgunluğa sahipti. Çok şey görüp geçirmişti.

Gözlerini açtığında bir an için şaşkına döndüm. Bakışları hâlâ canlı ve güzeldi, fakat artık sanki içindeki güçlü bir varlık bana bakıyor gibi görünüyordu; zamanın başlangıcından bu yana dünya yüzeyinde yaşayan bir varlık. Bu yalnızca bir saniye kadar sürdü ve Alice gülümsemeye başladığında silinirse de elimde olmadan irkildim.

“Tamam,” dedi. “Artık bizi bulamazlar.”

“Şimdi beni iyileştirmeye çalışmalısın,” dedim. “Hemen şimdi. Önce beni iyileştir, sonra büyü gücünün bir kısmından bana ver.”

Alice’in yüzündeki gülümseme siliniverdi. “Bunu yapabileceğime emin değilim,” diye yanıtladı.

Büyü gücünün bir kısmını bana vermesi mantıklıydı. Pendle cadıları bunu ara sıra yaparlardı, tabii bunu yapmaya hiçbir zaman gönüllü olmazlar ve tıpkı tefeciler gibi ileriki bir tarihte verdiklerinin üç katını geri almak isterlerdi. Ama Alice beni iyileştiremeyebilirdi. Asıl uzmanlık alanı şifacılık olan Agnes bile bunu başaramamıştı. Kimi zaman salt güç sahibi olmak yeterli olmuyordu. Fakat görünüşe bakılırsa, Alice becerilerinden kuşku duymaktan çok, bu durumun sonuçlarından çekiniyordu.

“Bu gerçekten bir kara büyü ve bana pahalıya mal olabilir,” dedi ve irkilme sırası bu kez ondaydı. “Tamamen kötücül bir cadıya dönüşebilirim. Yaşlı Gregory bana bu yüzden güvenmiyor. Hep eninde sonunda mutlaka bunun olacağına inandı.”

Omuz silktim. “Kötücül bir cadı olmak o kadar da kötü bir şey değil Alice. Ben kötücül bir cadıyım. Sen de benden

daha kötü olmazsın. Kendi doğana karşı koyamazsın. Belki de kaderin bu.”

“Senden daha kötü cadılar var Grimalkin. Senin kendine özgü ilkelerin var. Eğlence için değil, yalnızca hak edenleri öldürüyorsun. İyi bir mücadele ortaya koyan güçlü düşmanların peşine düşmekten keyif alıyorsun, zayıfları ezip geçmekten değil. Bazı cadılar bunları yapıyor; güce ve başkalarına zarar vermeye susuyor. Ben de onlar gibi olmak istemiyorum. Sonum böyle olacak diye gücümü kullanmaktan korkuyorum. Kim olduğumu unutmamam en iyisi: Ben Şeytan’ın kızıyım!”

“Kaderinde ne varsa o olacaksın Alice. Tıpkı Tom Ward gibi senin de izlemen gereken bir yol var ve atman gereken adımları atmalısın, yoksa olabileceğinin çok azı olabilirsin. Şimdi beni iyileştir ve gücünün bir kısmını ver. Lütfen bunu yap, yoksa Şeytan bu dünyaya bir kez daha dönecek. Seninle birlikte Tom’un da peşine düşecek.”

Alice titredi ama sonra başını aşağı yukarı salladı. “Başka çarem yok, öyle değil mi? Kuzeye doğru diz çök!” diye emretti. “Ben de elimden geleni yapayım.”

Söylediğini yapıp dizlerimin üzerine çökerek kuzeye, hem şifacılık hem de güç transferi için en uygun yöne, döndüm.

Alice ellerini alnıma koydu. “Önce seni iyileştirmeye çalışacağım,” dedi neredeyse fısıltıyla.

Ne olmasını beklediğimi bilmiyorum. Agnes Sowerbutts gibi bir şifacı söz konusu olduğunda şifalı bitkiler ve bir takım iksirlerin kullanımı da en az sarf edilen kelimeler ve ayın kadar önemliydi. Alice’in de bu tür ilaçlar hazırlayıp

deri kesesinde taşıdığını biliyordum, fakat bu kez ellerini alnıma koymaktan fazlasını yapmıyordu. Büyülü kelimeler dahi mırıldanmıyordu.

“Bu çok güç,” dedi bir süre sonra. “Zehir çok derinde. Bedeninin her köşesine ulaşmış. Bazı yerlerde sebep olduğu hasar az, ama bazı yerler ciddi zarar görmüş. Büyüden fazlasını yapmam gerekecek fakat sana acı vermekten korkuyorum. Hatta seni öldürme riskim bile var,” diye uyardı.

“Bu seni endişelendirmesin,” diye yanıtladım. “Kendim olamayacaksam ölmeyi yeğlerim.”

“Bu senin seçimin. Ama eğer ölürsen Şeytan’ın başını kim geri alacak?”

“Başı bu halimle zaten geri alamam, o yüzden değişen bir şey yok,” dedim. “Eğer ölürsem git ve Thomas Ward’ı bul. Birlikte çalışın. Düşmanlarımıza karşı yalnızca siz ikiniz durabilirsiniz.”

Alice’in parmaklarında hafif bir titreme hissettim ve sonra parmaklarını kafatasıma iyice bastırınca dünyam dönmeye başladı. Soluk alışverişimle birlikte kalp atışlarım da hızlandı. Baştan ayağa titriyordum. Karnımda ve göğsümde keskin acılar hissettim, sanki birileri tenime durmaksızın iğne batırıyordu.

Durum son derece hızlı bir şekilde dayanılmaz bir hal aldı. Kalbim artık öyle hızlı atmaya başlamıştı ki kan atımları birbirine karışarak damarlarımı titretti. Öleceğimi hissettiysem de Alice’in parmak uçlarından yayılan sıcaklıkla birlikte yüzüstü yere düşüp bir an için kendimden geçtim.

Yerden kaldırılıp dizlerimin üzerinde durmaya zorlandığımı hissedince gözlerimi açtım.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Alice.

“Güçsüz,” dedim ama kalbimin yeniden düzenli bir şekilde atmaya başladığını hissetmiştim. “Başardın mı?”

“Evet, buna eminim,” dedi Alice gururlu bir şekilde gülümseyerek. “Zehrin ve etkilerinin tamamı bedeninden çıkıp gitti.”

Yaptığı şey son derece etkileyiciydi. Hatta inanılmazdı! Agnes ve onca yıllık deneyiminin kalıcı bir çözüm bulamadığı sorunu Alice çözmüştü. Üstelik hâlâ genç bir kızdı, peki ama yetişkin bir cadı olduğunda ne kadar güçlü olacaktı? Ondan daha iyi bir müttefik olabilir miydi?

“Bunun için sana çok teşekkür ederim Alice. Şimdi ihtiyacım olan büyü gücünü ver; Şeytan’ın başını geri alıp düşmanlarımızı alt etmemi sağlayacak gücü.”

Alice bir kez daha elini başıma koydu. Bir an için duraksadı ve çekincesini hissettim.Öfke içinde ona baktım. Ardından hızlı bir şekilde soluk alıp aktarım büyüsünü mırıldanmaya başladı; saniyeler içinde başım karıncalandı ve bu his boynumdan kalbime ve oradan da tüm uzuvlarıma kadar yayıldı. Bana büyü gücünün bir kısmını veriyordu. Büyük bir kısmını... Bu güç doğrudan bedenime geçiyordu. Kullanabilmek için kolyeme ihtiyacım olmayacaktı; istediğim an emrime amade olacaktı. Bu işlem uzun bir süre daha devam etti. Ve kendimi çok iyi hissettim.

Umut doluydum. En sonunda başarabileceğime inanıyordum.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte düşmanlarımızın peşine tekrar düştük; artık Liverpool’a gitmedikleri iyice açıklık

kazanmıştı. Daha batıya gidiyorlardı. Dosdoğru kentin kilometrelerce kuzeyinde kalan denize yönelmişlerdi.

“Dikkatleri üzerlerine çekmek istemiyorlar, değil mi?” dedi Alice. “Bir sürü cadı ve bir korşak... Gözden ırak olmaları en iyisi. Liverpool son derece kalabalık bir liman şehri. Zengin tüccarların çıkarlarını kollayan kendi askerleri var. Bu askerler kasabaya ellerini kollarını sallaya sallaya giren cadılardan pek hoşlanmaz. O yüzden daha sessiz bir yer arıyorlar. Belki de kuzeydeki kasabalardan biri. Sonrasında bir gemi kaptanı ile mürettebatı korkutarak emir altına alması için kente bir cadı gönderirler.”

“Ya Şeytan’ın başını sadece birkaç cadıyla birlikte İrlanda’ya gönderirlerse? Bu durumda ufak bir balıkçı teknesi işlerini görür,” dedim.

“Onların peşinden gider miydin?” diye sordu Alice.

“Gerekirse evet,” diye yanıtladım. “Umalım da böyle bir şey gerekmesin.”

Sonuçta her ikimizin de yanıldığı ortaya çıktı. Artık düz araziden uzaklaşıyorduk ve Alice’in gizlilik büyüsüne rağmen ufuk çizgisine bakıldığında görülebilirdik, bu yüzden birkaç kilometre daha geriledik.

Ama sonra, uzakta demirlemiş bir gemi gördük. Üç direkli büyük bir gemiydi ve yelkenleri açıktı. Deniz çekilmeye başlamak üzereydi ve gemi yolculuğa hazırды. Düşmanlarımız her şeyi önceden hazırlamıştı. Bir gemi tutmuş ve muhtemelen ayna kullanarak güvertede onları bekleyen diğer cadıları durumdan haberdar etmişlerdi.

Koşmaya başladık fakat kıyıya ulaştığımızda korşakla birlikte cadıları kumların üzerinde yelkenlerini rüzgârla

şişirerek açılmaya başlamış gemiye bakarken bulduk. Düşmanlarımızın büyük bir kısmı gemiye binmişlerdi ve Şeytan'ın başı da yanlarındaydı. Çok geç kalmıştık.

“Peşlerinden gitmeliyim. Bir tekneye ihtiyacımız var,” diyerek uzaktaki köyü işaret ettim. “Orası Formby, orada mutlaka balıkçılar vardır.”

Alice başını iki yana salladı. “Bu çok büyük bir gemi ve bir sürü yelkeni var. Hangi balıkçı teknesini alırsan al sende önce İrlanda'ya varacaklardır. En hızlı atların çektiği arabalar onları güneybatıya götürmek üzere hazır bekliyor olacaktır. Sen daha Kenmare'e varamadan her şey biter.”

Kenmare köyü zihnimde bir kez daha canlandı: Daire şeklinde dizilmiş taşlar, tam ortalarındaki devasa kaya ve Şeytan'ın gümüş mızraklara geçirilmiş bedenini örten dümdüz taş. Düşmanlarımın toprağı kazıp Şeytan'ı çıkardıktan sonra başıyla bedenini birleştirdiklerini görebiliyordum. Yaratığın yüzündeki vahşi ifadeyi ve intikam için yanıp tutuştuğunu görebiliyordum. Ona çocuk doğurduğum için ben izin vermeden bana yanaşamazdı. Fakat Alice ve Tom ilk kurbanları olurdu ve Tom'un ölümüyle birlikte Şeytan'ı sonsuza dek yok etmek için son şansımı da yitirirdim. Eninde sonunda ben de ölürdüm ve ölü bir cadı bile vadide sonsuza dek duramaz. Kendimi kaçınılmaz olarak Karanlık'ta bulduğumdaysa Şeytan beni bekliyor olurdu. Bir ölümsüz için zamanın anlamı yoktu.

“Büyü gücünü kullanmalısın Alice. Kaçmalarına izin veremeyiz, yoksa hepimizin sonu gelir; senin, benim, Tom ve John Gregory'nin. Bir şeyler yapabileceğine eminim.”

“Bir yolu var ama bunun için de bir bedel ödemeliyim!” dedi Alice öfkelenerek. “Başka çarem var mı? Her şey bana karşı. Sanki tüm bunların olacağı çok önceden belliydi. Artık kendimi bu akışa bırakmaktan başka çarem yok!”

Kollarını kaldırıp gökyüzünü işaret etti; ardından büyülü kelimeler mırıldanmaya başladı. Başlangıçta belli belirsiz bir mırıltıdan ibaretti, fakat kendi etrafında dönmeye devam ettikçe sesi de yükselmeye başladı.

Güney doğudan esen rüzgâr geminin yelkenlerini doldururken aniden kesiliverdi. Yelkenlerin söndüğünü gördüm.

Alice Deane’in yapmaya çalıştığı şey bu muydu? Büyü gücünü kullanarak gemiyi kontrol altına alarak İrlanda’ya gitmesine engel olmak? Eğer öyleyse bu durumu daha ne kadar idare ettirebilirdi?

“Ne yapmaya çalışıyorsun Alice?” diye sordum. Düşmanlarımızla başa çıkmanın daha kolay bir yolu olmalıydı.

Fakat Alice yanıt vermedi; kendinden geçmişe benziyordu ve derin bir transa geçmiş, gücünü topluyor gibiydi.

Saniyeler sonra her şey değişiverince endişelenmeme gerek olmadığını anladım. Sert bir rüzgâr daha çıktı ama bu kez ters yönden; batıdan... Denizden karaya doğru esen rüzgâr dosdoğru yüzümüze çarpmaya başladı. Rüzgâra kapılan kumlar yüzüme vuruyordu. Ellerimi siper ederek parmaklarımın arasından bakmaya devam ettim.

Cadılarla korşağın dönüp sırtlarını dalgalara vererek kumların üzerine eğildiklerini gördüm; denize çok daha yakınlardı ve tuzlu su onları yakıyor olmalıydı. Tuzlu su

cadılar için öldürücüdür ve güvertedeki cadılar koruyucu kukuleta ve eldivenler –hatta belki de örgü maskeler– takıp geminin ambarına inmiş olmalılar. Mürettebatın canhıraş çabasına rağmen gemi suda dönmeye başlamıştı. Gitgide hızlanarak üzerimize doğru geliyordu ve köpüren dalgalar onu kıyıya itmeye devam etti.

Alice hâlâ büyü yapıp kendi etrafında dönüyordu, sesi artık rüzgârın ıslığından neredeyse duyulamıyordu. Denizin üzerinde toplanan kara bulutlar bize doğru hızla yaklaşıyordu ve fırtına gemiyi acımasızca dövüyordu. Mürettebatın gemiyi döndürmesine imkân yoktu. Yakında karaya oturacaktı.

Fakat cadılar için durum çok daha kötüydü.

Art arda çakan şimşekler sanki gökyüzünü batıdan ikiye ayırdı ve bir saniyeden de kısa süre sonra duyulan gümbürtü çığına dönmüş bir canavarın homurtusundan farksızdı. İkinci şimşek dizisi neredeyse gök gürültüleriyle aynı anda görüldü. Üçüncü şimşekse gökyüzünü aydınlattı ve geminin ana direğine düşerek onu yaktı. Aniden tüm yelken alev aldı ve alevler saniyeler içinde ikinci ve üçüncü yelkene de sıçradı. Rüzgâr güvertedekilerin çığlıklarını bize kadar taşıyordu.

Hangisi önce olacaktı? Gemi karaya mı oturacaktı yoksa yanacak mıydı? Her ne olursa olsun cadıların işi bitmişti. Ya yanacaklardı ya da tuzlu suya gömüleceklerdi.

Sonra ip merdivenden geminin kış tarafına bağlı fili-kalara inmeye çalışan birilerini gördüm. Cadılardan biri çığlık atarak dalgaların arasına düştü. Çaresizlik içinde

çırpındı ve kısa süre içinde gözden kayboldu. Ama diğerleri filikalara inmeyi başarmıştı. İçlerinden bazıları hayatta kalabiliyordu.

Alice'e bakınca yüzündeki mutluluğu görebiliyordum. Bu durumdan hoşlanıyor, gücünün tadını çıkarıyordu. Neden yapmasıydı ki? Bu son derece etkili bir büyüydü. Haftalar boyunca hazırlansalar bile Malkin klanı bu saf büyü gücü karşısında etkisiz kalırdı.

Saldırıya geçmenin tam sırasıydı. Sahile çıkarlarken onları tek tek indirmeliydim, eğer önüme çıkarsa korşak da dahil... Cadılar gerektiğinde bedenleri tüm işlevlerini kaybedinceye dek kendilerini zorlayabilirler. Alice güçlkle soluk alıp vermesine ve ölüme iyice yaklaşmasına rağmen bir şekilde hayata tutunuyordu. Rahat bir nefes aldım.

Acil durum geçmişti. Düşmanlarımız şimdilik fazla uzağa gidemezdi. Ben de Alice'i kucakladığım gibi sırtıma atarak sahilden geri çekildim.

Terk edilmiş bir çiftlik evine sığındım. Evin yalnızca üç duvarı ayaktaaydı, fakat bizi batıdan esen sert ve serin rüzgârdan koruyabiliydi. Çatıdan geriye yalnızca birkaç ahşap payanda ve arasından dolunayla birlikte hızla hareket eden bulutların görüldüğü iskelet kaldığından yağmura karşı etkisizdi.

Eğer Şeytan'ın başı hâlâ düşmanlarımızdaysa onu daha sonra alabilirdim. Belki de denizin dibini boylamıştı. En azından bu şekilde cadıların ona erişmesi mümkün olmazdı. Ama tabii bir süre sonra oraya dalıp başı su yüzüne çıkaracak birilerini bulurlardı. Ancak tehlike şimdilik

geçmişti: Düşmanlarımla ilgilenebilir ve onları tek tek haklayabilirdim. Keyiften titredim. Bu anı çok uzun süredir bekliyordum ve alacağım intikamın her anının tadını çıkarmaya niyetliydim.

Önce Alice'le ilgilenip düşmanlarıma karanlık çöktükten sonra dönmeye karar vermiştim. Gözlerini açıp bana baktı ve doğrulup oturmaya çalıştı. Bu onun için çok zordu ve elimle omzuna dokunarak onu rahatlatmaya çalıştım. Gözleri kapandı.

“Uyu,” dedim usulca. “Bitkin düştün.”

Direndi ve çaresizlik içinde gözlerini açmaya çalıştı; bir süre sonra nefes alış düzeninden derin bir uykuya daldığını anladım. Gerçekten de böylesine güçlü bir büyü yapmak onu tüketmişti, ama en azından şafak söküne dek uyuyabilmesini sağlayan bir ilaç da vermiştim. İki bitkisel karışım kullanmıştım. Karışımdan sadece üç yudum almıştı fakat bu bile benim amacıma ulaşmam için yeterliydi.

Saçlarına bakıp gülümsedim. Kökleri siyahtı. Çok geçmeden eskisi gibi simsiyah saçları olacaktı. Peki ama zihni de saçları kadar hızlı bir şekilde eski halini alacak mı? diye düşündüm. Şeytan'ın elinden Alice'in çektiğini, çok az kişi çekmişti.

* * *

Batan gemiden sağ salim kurtulanlar bizim üç kilometre kadar güneyimizdeki bir korulukta toplanmışlardı. Ben de fark edilmeden onlara yaklaşıp havayı koklayarak ne durumda olduklarına bakmıştım. Şimdiyse son bir keşfe çıkacaktım ve bu kez kendimi gizlemek için güçlü bir

koruma büyüsu yapacaktım. Harekete geçtim. Toplamda otuz kişi kalmıştı; fakat yanlarına biraz daha yaklaşıncı içlerinden sekiz cadının tuzlu suyun etkisiyle kıvrandıklarını gördüm, üstelik ikisi neredeyse ölmek üzereydi. Havayı üst üste koklayarak olabildiğince fazla bilgi edinmeye çalıştım. Genel bir umutsuzluk ve üzüntüye kapıldıklarını görmek harikaydı. Çoğu dehşet içindeydi; ne de olsa sahipleri Şeytan'ı yarı yolda bırakmışlardı. Öfkesinden korkuyorlardı.

Büyü yoluyla gemilerinin nasıl batırıldığını öğrenmişlerdi ve Alice'in sahip olduğu güçten de çekiniyorlar, benden de korkuyorlardı.

Yalnızca büyücü ve korşak beni yenebileceklerine dair güvenlerini yitirmemişti. Şeytan'ın başının hâlâ yanlarında olduğunu öğrendim. Onu büyücü Bowker taşıyordu. O bana aitti.

Alice'e ilaç vermemin nedeni onu korumak istememdi; benimle birlikte olursa yaralanabilirdi. Ama asıl, düşmanlarımdan intikam alan kişi ben olmak istiyordum. Hem yalnız çalışmayı tercih ediyordum.

BÖLÜM 23

AH, BAY KURT!

*Düşmanım mısın? Bir savaşçının gücüne,
hızına ve eğitimine sahip mısın?
Benim için fark etmez. Hemen şimdi koş! Ormana koş!
Ama asla yeterince hızlı olamazsın.
Çok geçmeden seni yakalar ve öldürürüm.*

Uyuyan Alice'in yanından ayrılmadan önce bir kez daha zavallı Thorne'u düşününce mideme kramplar giriyor. Ama birlikte geçirdiğimiz mutlu anları ve kendini hızla geliştirerek hem güç hem de beceri anlamında umduğumdan çok daha iyi bir seviyeye geldiğini düşünerek bu duygunun üstesinden geliyorum. En sonunda Thorne'a dair anılarımı bir kenara bırakıp bir zamanlar bana yönelttiği şu soruyu hatırlıyorum:

*Düşmanların henüz yaşıyorken başparmak kemiklerini
aldığın oldu mu hiç?*

Bu soruyu yanıtlamayı reddetmiştim. Bunu yapıp yapmamam sadece beni ilgilendirirdi. Fakat düşmanlarımın böyle düşünmesi işime gelirdi. İşte ağaçların gövdesine makasımın resmini kazıyarak uyarmamın nedeni buydu.

Artık hazırım; öldürmeye, hepsini öldürmeye hazırım... Ölümün anası oldum. Dizimin dibinde dolaşıp neşe

içinde kıkırdayarak eteklerimi çekiştiriyor ve yemyeşil otların üzerinde kan izleri bırakarak yanımda yürüyor. Gülüğünü duyabiliyor musunuz? Kurbanlarımın etleriyle beslenecek akbabaların çığlıklarında sesini duyabilirsiniz.

Ormanın girişinde duruyorum. Alice'in beni iyileştirmesi ve büyü gücü vermesi sayesinde kendimi güçlü hissediyorum; hatta belki şimdiye dek hiç olmadığım kadar güçlüyüm. Öyle güçlü bir gizlenme büyüsü yaptım ki düşmanlarım varlığımdan haberdar değil. Az sonra yakın dövüşe girecek olma düşüncesi beni heyecanlandırıyor ve dövüşüp öldürmeye hazırım. Bir saldırı bekliyorlar, fakat tam olarak ne zaman ve nereden olacağını kestiremiyorlar. Şaşırtmanın gücü elimde.

Bıçaklarım kınlarında hazır; makaslarım da öyle. Düşmanlarımı öldürdükten sonra başparmak kemiklerini alacağım. Böylece büyü gücüm iyice artacak. Şeytan'ın başını geri alıp onu ele geçirmek isteyenlerden uzak tutmalıyım. Yani sahip olabileceğim her türlü büyü gücüne ihtiyacım var. Alice'in bana verdiklerini de iade etmeliyim. Günün birinde ihtiyaç duyacaktır.

Saldırıya geçiyorum. Hızlıyım, çok hızlıyım. Daha önce hiç bu kadar hızlı olmamıştım!

Biri soldan bana doğru koşuyor. Tek bir hamleyle bıçağımı çekip fırlatıyorum. Bıçak düşmanımın boğazına saplanarak onu yere düşürüyor, düşmanlarımdan ilki ölüyor.

Korşak nerede?

Havayı kokluyorum ve solumda kaldığını anlıyorum. Aramızda başka düşmanlar var. Fark etmez. Önce onları öldürürüm. Şimdi uzun bıçağım sol elimde. Bana doğru

koşan bir cadıyı onunla öldürüyorum. Fakat artık hepsi kokumu aldı. Bir araya toplanıp ağaçların arasından çıkacağım anı bekliyorlar. Ben de bunun üzerine yavaşlayıp yön değiştirerek peşimden gelmelerini sağlamaya çalışıyorum.

En sonunda ufak bir açıklıkta durup saldırmalarını bekliyorum. Etrafımı sarıyorlar ve ağaçların arasından ilerleyerek çemberi daraltıyorlar. Bir an önce bana ulaşmak için can atıyorlar.

Hazırım.

Burası ölüm çemberi.

Ve etrafımı saran cadıların ötesinde büyücüyle birlikte korşak beni bekliyor.

Ah, Bay Kurt! Yakında sıra sana gelecek!

Cadıların en cesurları hızla üzerime atılıyor. Önce onlar ölüyor. Bıçaklarımı savurup etrafımda dönmeye başlıyorum ve düşmanlarımdan çılgınlık yükseliyor; kanları otları suluyor.

Arkalarından daha başkaları geliyor: Lisa Dugdale, Jenny Croston ve Maggie Lunt. Bunlar daha önce uzun sopalara taktıkları bıçaklarla saldıran Pendle'lı cadılar. Bıçaklarını uzaktan savurarak daha az risk alıyorlar. Kanatlarından biri korşağın ağzındayken çaresizce yerde yatan lamia Wynde'i işte bunlar öldürmüştü; dizlerinin üzerine çöküp infaflarına kalan şövalyenin zırhını delmeye çalışan korkaklar işte bunlardı. Yani yaptıklarını ödetmek benim için son derece keyifli oluyor.

Bunları hemen öldürmek yerine yaralamayı tercih ediyorum. Kendilerini kurtarabileceklerini umarak sendeleye

sendeleye uzaklaşıyorlar. Onları daha sonra haklarım. Tadını çıkarmak istiyorum.

Düşmanlarım dağılıp kaçışmaya başlıyorlar. Artık geriye yalnızca büyücü ve korşak kaldı. Bowker öne çıkıyor, deri heybe omzunda ve elindeki küçük kemirgen kafatasını bana doğru uzatıyor. Bir şeyler mırıldanıyor ve görünmez fakat ölümcül bir şey üzerime atılıyor; kulaklarım çınlıyor.

Sendeliyorum ve neredeyse düşecek gibi oluyorum, kendimi aniden güçsüz ve savunmasız bir halde buluyorum. Bowker gülüyor ve elindeki silahı başıma doğrultup bir yandan diğer elindeki bıçağını havaya kaldırırken bana doğru yürüyor.

“Kızın kemiklerini alan bendim Grimalkin! Ve şimdi seninkileri alacağım!” diye bağıyor.

Alice’in bana verdiği büyü gücünü kullanıp harekete geçtiğimde aramızda on adımdan daha az bir mesafe var. Alice’in büyü gücü Bowker’ın bana karşı kullandığı yahut kullanabileceği her türlü büyüden daha güçlü. Dişlerimi göstererek bıçaklarımdan birini çekip fırlatıyorum. Bıçak bacağına saplanınca dizinin üzerine düşüyor. Bakışlarımda ölümü görünce dönüp otların üzerinde kan izleri bıraka bıraka sendeleyerek kaçmaya başlıyor. Şeytan’ın başı hâlâ onda ama fazla uzağa gidemeyecek. Yakında benim olacak.

“Bay Kurt! Şimdi sıra sende! İşte buradayım. Benim adım Grimalkin! Şimdi ölümüne dövüşeceğiz!”

Korşak beni paramparça etmeye hazır, ağaçların arasından çıkıp üzerime doğru koşuyor. Arka ayaklarının üzerine kalkarak pençelerini savuruyor.

Dönüp sivri ve zehirli pençelerinden sıyrılarak bıçağımın kabzasını ağzına indiriyorum. Bu bana Şeytan'a yaptıklarımı hatırlatıyor ve gülümsüyorum.

Ah Bay Kurt! Ne büyük dişleriniz vardı!

Yaratık başını sallarken kırılan dişleri yere saçıldıkça kahkahalar atıyorum. Dişlerden bazıları kan içinde ve yanından çekilirken öfkeden deliye dönmüş durumda; böğürerek kendi kuyruğunu yakalamaya çalışan deli bir köpek gibi daireler çiziyor. Ama yavaş, hem de çok yavaş ve ben çok hızlıyım. Birlikte dans ediyoruz; bana vaat ettiği ölüm dansı bu.

Ah Bay Kurt! Ne büyük gözleriniz vardı!

Bu söylediklerim doğru çünkü bıçaklarım her iki gözünü de çıkardı. Korşak yine kör oldu. Bu kez kendini iyileştirme şansı olmayacak. Bu kez onu yalnızca ölüm bekliyor.

Deliye dönerek bıçağımı bir savuruyor bir saplıyorum. Ama her darbem planlı; her vuruşla birlikte onu biraz daha zayıflatıyorum... ta ki güçsüz düşünceye ve yer onun kanıyla sulanıncaya dek.

Ah Bay Kurt! Ne büyük kalbiniz vardı!

Şimdi korşağın kalbi ellerimde. Atmaya devam ediyor ama çok geçmeden hareketsizleşip soğumaya başlıyor. Onu ufak parçalara ayırıp parçaları da yere atıyorum. En sonunda cesedini de paramparça ederek esen rüzgâra bırakıyorum. Kargalar ziyafet çekecek.

Ama başparmak kemiklerini alıyorum. Daha sonra boynumda taşıdığım diğerlerinin yanına eklenecek.

BÖLÜM 24

AV

*En sevdiğim silah uzun bıçak;
Yakın dövüşte kullandığım.
Beni yenebileceğini mi sandın?
Bıçağıma baksana, kalbine sapladığım!*

Korşak öldü ve sözümü tutuyorum:

Thorne'u öldürenlerin hepsi ölmeli.

Böylece av başlıyor.

Lisa Dugdale'in omurgasını kırıyorum.

Onu ayak parmaklarından meşe ağacına asıyorum;

Kanını içiyorum;

Kemiklerini alıyorum.

Jenny Croston'ı buz gibi bir nehirde boğuyorum.

Kaskatı kesilinceye dek başını suyun altında tutuyorum;

Kanını içiyorum;

Kemiklerini alıyorum.

Maggie Lunt korkak bir çocuk gibi yalvarıyor.
Onu hemen öldürüyorum; bıçağım kalbini ikiye
bölüyor.

Kanını içiyorum;
Kemiklerini alıyorum.

En sonunda büyücü Bowker'ı yakalayıp öldürüyorum;
Kemiklerini alıyorum;
Kanını içiyorum.

Böylelikle Thorne'un intikamı alınıyor –
Geriye kim kaldı ki:

“Onun kemiklerini almıştık,” diyebilecek.
Kimse... Çünkü artık hepsi öldü.
Ve onların kemiklerini ben aldım.
Benim adım Grimalkin.

BÖLÜM 25

GERÇEKTEN ACINASI BİR GÖRÜNTÜ

Tehdidini hissediyorum!

Ne kadar güçlüsün?

Vaktimi aldığına değer mi?

Aynamda seni arayayım mı!

Bir alıç ağacının altına bağdaş kurup oturduktan sonra Şeytan'ın başını deri heybeden çıkarıyorum. Onu hemen önümde otların üzerine koyuyorum.

Bu gerçekten de acinası bir görüntü ve gülümsüyorum. Sağlam gözündeki dikişleri çıkarmayı denememişler ama ağzındaki yeşil elmayla gül dikenlerini çıkarmışlar. Baş inledikçe sapsarı dişleri görünüyor.

“Yine ben kazandım!” diye bağıyorum. “Hizmetkârlarının tüm çabalarına rağmen hâlâ benim elimdesin. Korşak ve hizmetkârların öldü!”

Şeytan yanıt vermiyor. Dikişli gözünü bir çubukla dürttüğümde bile tepki vermiyor. Baş soğuk, sabit ve sessiz; sanki Şeytan onu burada bırakıp Karanlık'a dönmüş gibi. Ama böyle bir şey mümkün değil çünkü Şeytan bu başın içinde hapis.

Yanıt vermiyor çünkü şimdilik yenilmiş durumda. Ben kazandım, hizmetkârları öldü ve onu alt edenle yüzleşmeye dayanamıyor. Onu fena hakladım ve bundan çok hoşnutum.

Artık yanımda ne elma ne de diken var; bunlar yerine bir tomar ısırgan otunu alıç dallarıyla birlikte ağzına tıkıyorum. Sonra yüzüme zafer gülümsemesi yayılıyor ve başı heybeye geri sokuyorum.

Şeytan'ın hizmetkârlarına karşı sürdürdüğümüz mücadelenin bu safhası başarılı bir şekilde tamamlandı. Artık Tom Ward'ın Malkin Kulesi'ne giderek annesinin ona bıraktıklarını incelemesi çok önemli. Şeytan'ı en sonunda yok edebilmemizi sağlayacak bilgiye erişebilmesini sağlamak için elimden ne geliyorsa yapacağım!

Fakat bu amacımıza yaklaştıkça tehlike de artacak. Yakında yeni bir tehditle karşı karşıya kalacağımıza hiç şüphem yok.

Cadılar kendi ölümlerine dair bir kehanette bulunamazlar, fakat bunu bir başkası için yapabilirler. Yakın zamanda Alice için yeni bir tehdit gördüm. Ayna karardı yani az da olsa umut var. Fakat çok endişeliyim. Dördümüz de bu yolda birlikteyiz: Thomas Ward, John Gregory, Alice ben.

Hiçbirimizin hayatta kalmayacağından korkuyorum...

HAYALETİN KANI

"Karanlığın esareti altına girmiş bir dünya düşün!

Açlık, hastalık ve adaletsizlik hüküm sürer.

Aileler parçalanır; kardeş kardeşi öldürür.

Şeytan'ın hizmetkârları kontrol edilemez hale gelir;
kadınları, erkekleri ve çocukları avlar, onların etlerini
yer, kanlarını içerler.

Şeytan'ı yok et!

Senin dünyaya geliş amacın bu!"

BÖLÜM I YENİDEN İNŞA ZAMANI

Güneşin yaprakların arasından sızdığı, havanınsa kuş sesleriyle dolu olduğu bir gün Hayalet Chipenden'deki bahçesinde, bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyordu. Mayıs ayının sonlarına doğru ılık bir bahar sabahıydı; Eyalet'te hava bundan daha iyi olmazdı. İşler iyiye gidiyor gibiydi. Evin oradan testere sesleri geliyordu; ustamın evi çatıdan başlayarak onarılıyordu. Artık bir Hayalet ve çırağının yapması gerektiği gibi Karanlık'a ait yaratıklarla mücadelele dönmemiz gerekiyordu.

"Alice'in neden bir şey söylemeden gittiğini anlamıyorum," diye yakın-dım Hayalet'e. "Bu hiç onun yapacağı bir şey değil. Özellikle de yakında en az birkaç gün sürecek bir yolculuğa çıkacağımızı biliyorken."

Arkadaşım Alice üç gece önce ortadan kaybolmuştu. Onunla bahçede konuşuyordum ve hemen geri döneceğimi belirterek Hayalet'e bir şey söylemek için kısa süreliğine yanından ayrılmıştım. Döndüğümde gitmişti. Önce fazla endişelenmedim, ama sonra akşam yemeğine de gelmedi ve onu bir daha görmedim.

Hayalet göğüs geçirdi. "Bunu kendine fazla dert etme ama bir daha geri dönmek üzere gitmiş olabilir. Ne de olsa şu kan kabı yüzünden uzun süredir birbirinize bağımlıydınız. Şimdi istediğini yapmakta özgür. Ve Karanlık'a sürüklenip orada uzun süre kaldığı için o artık farklı bir insan."

Ustamın sözleri acı vericiydi. Alice'in bize yıllardır yardım ediyor olmasına rağmen ona hâlâ güvenmiyordu. Ne de olsa o Pendle'da doğmuş ve iki yıl boyunca bir cadı olarak yetiştirilmişti; onun bu şekilde çekip gitmesi onu mutlu ederdi.

Beni en çok yaralayan da ustamın son sözleri oldu. Şeytan Alice'i Karanlık'a kaçırmıştı; geri döndüğünde Alice'de büyük değişiklikler olmuştu. Saçları bembeyazdı: Bu yalnızca fiziksel bir değişiklikti ama ben ruhunun da zarar görmüş olabileceğinden korkuyordum. Alice de aynı endişeyi hissetmişti. Belki de asla geri dönmeyecekti? Belki de artık bir hayaletin çırağının yakınında olamazdı? Küçüklüğümde babamın bana anlattığı bir şeyi anımsadım. Her ne kadar sıradan bir çiftçi olsa da babam son derece bilge biriydi ve büyürken bana hayata dair pek çok şey öğretti.

“Dinle Tom,” demişti bir keresinde. “Dünyada her şeyin durmaksızın değiştiğini kabul etmelisin. Hiçbir şey sonsuza dek aynı kalmaz. Bununla yaşamaya alışmalıyız.”

Haklıydı. Evimde ailemle mutlu bir hayat sürüyordum. Şimdiyse anem de, babam da ölmüştü ve bir daha asla o hayata geri dönecektim. Alice’le aramızdaki dostluğun da sona ermediğine inanmak istiyordum.

Hayaletin kütüphanesi yangında yok olmuştu – nesiller boyunca hayaletlerin Karanlık’la mücadele hakkında edindiği onca bilgiyle birlikte. Şimdiyse Todmordende Karanlık’la ilgili kitaplar içeren bir koleksiyon olduğu haberini almıştık.

...

Akşamüzeri, yola çıkmadan birkaç saat önce ben de bir not yazdım. Bu not hala geri dönmemiş olan Alice’eydi. Ama bu notu yeni takılan arka kapıya iliştirir iliştirmez bir serinlik hissettim. Bu, Karanlık’a ait bir varlığın yaklaştığının habercisiydi.

Karşımda Alice’i görünce şaşakaldım. Gülümsüyordu fakat uzun bir yoldan geliyormuş gibi yorgun görünüyordu ve üstü başı perişan haldeydi. Serinlik hemen geçti. O bir düşman değildi ama bu kısa uyarı bile beni endişelendirmeye yetmişti. *Acaba Karanlık’tan ne kadar etkilendi?* diye düşündüm.

“Alice! Senin için çok endişelendim. Neden böyle hiçbir şey söylemeden çekip gittin?”

Yanıt vermeden öne doğru bir adım atıp bana sarıldı. Bir süre sonra omuzlarından tutup onu kendimden uzaklaştırarak yüzüne baktım.

“Çok zor günler geçirmişe benziyorsun ama seni görmek harika,” dedim. “Saçların eski rengine dönüyor, yakında tamamen eski rengine dönüşür.”

Alice başını aşağı yukarı salladıysa da yüzündeki gülümseme silindi ve çok ciddi bir ifadeye büründü. “Sana anlatmam gereken çok önemli bir şey var Tom,” dedi. “Yaşlı Gregory de duysa iyi olur!”

Alice’le bir süre daha yalnız konuşmayı tercih ederdim fakat ustamı bir an önce görmek için ısrar etti.

“Grimalkin Şeytan’ın başıyla kaçarken Malkin Kulesi’ne sığındı,” dedi. “Bu uzun bir hikâye ve eninde sonunda detayları size kendisi anlatacaktır–“

“Şeytan’ın başı hala onun yanında güvende mi?” diye araya girdi Hayalet.

“Bu çok zor oldu ama Grimalkin şimdiye dek başı korumayı başardı. Fakat işi kolaylaşmayacak. Bazı kötü haberler var. Agnes Sowerbutts Şeytan’ın destekçileri tarafından öldürüldü. Lamia kız kardeşlerden biri de öldürüldü ve şimdi kuleyi yalnızca biri – Slake – savunuyor. Kule kuşatma altında ve uzun süre dayanamaz. Grimalkin’in anlattıklarına bakılırsa bir an önce oraya gitmeniz gerekiyor Tom. Lamialar annenin kitaplarını inceleyip Şeytan’a bukağı vuranın annen olduğunu öğrenmişler. Slake bukağılama sürecini yakından inceleyerek Şeytan’ı sonsuza dek yok etmenin yöntemini bulabileceğini düşünüyor.”

Hayalet başıyla onayladı fakat durumdan pek hoşnut görünmüyordu. Büyünün her türü onu rahatsız ediyordu. Halihazırda Karanlık’la bir ittifak söz konusuydu ve bundan kesinlikle hoşlanmıyordu.

“Ben de aynısını düşünmüştüm,” dedi Alice. “Fakat bir şey daha var Tom. Her ne gerekiyorsa Cadılar Bayramı’nda yapman gerek. On yedi yıllık bir döngü var ve bu süre önümüzdeki Cadılar Bayramı’nda tamamlanıyor; annenin yaptığı bukağının otuz dördüncü yıl dönümü. Bu da beş aydan biraz daha uzun bir süre demek...”

“Pekâlâ evlat,” dedi Hayalet, “olabildiğince hızlı bir şekilde Malkin Kulesi’ne gitsen iyi olacak. Bu durum kütüphaneme alınacak yeni kitaplardan daha önemli. Todmorden ziyaretimiz sen geri dönünceye dek bekleyebilir.”

“Siz gelmiyor musunuz?” diye sordum.

Ustam başını iki yana salladı. “Hayır evlat, bu kez değil. Benim yaşıma geldiğinde Eyalet’in nemi eklemlerini çürütmeye başlıyor ve yaşlı dizlerim şimdiye kadar hiç olmadığı kadar ağrıyor. Ben seni yavaşlatmaktan başka işe yaramam. Kız sana kılavuzluk ederse kuleye görünmeden ulaşabilirsin. Üstelik artık yıllardır eğitim alıyorsun; çok yakında bir hayalet olacaksın ve şimdiden bir hayalet gibi düşünüp davranmanın vakti geldi. Sana güvenim tam evlat. Başının çaresine bakabileceğini düşünmesem böyle gitmene izin vermezdim.”

WARDSTONE GÜNLÜKLERİ SERİSİ

1. kitap

2. kitap

3. kitap

4. kitap

5. kitap

6. kitap

7. kitap

8. kitap

9. kitap

10. kitap

